

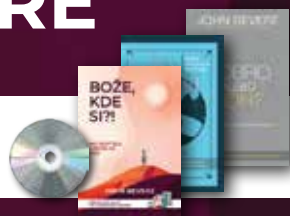
BOŽE, KDE SI?!

AKO NÁJŠŤ SILU
A ZMYSEL NA
PÚŠTI

JOHN BEVERE

Obsahuje *Bože, kde si?!*
DVD s doplnkovými materiálmi

Drahí priatelia,

Keď človek čelí ťažkým skúškam a výzvam, ľahko môže stratiť zo zretela Božie zaslúbenia. Túto knihu som napísal, aby som vás povzbudil, že každé obdobie má svoj zmysel, dokonca aj obdobie púšte.

Práve počas období púšte Boh obmäkčuje naše srdcia a formuje náš charakter tak, aby bol pripravený na veľké plány, ktoré On predurčil pre nás. Možno máte pocit, že Boh je ticho a že Jeho prítomnosť je veľmi vzdialená, no Boh vás neopustil – On koná vo vás svoje dielo! Na stránkach tejto knihy budete vidieť, ako po tom, čo sa úspešne zorientujete na púšti, príde do vášho života povýšenie.

Táto kniha je darom pre vás. Prosím, majte úplnú slobodu zdieľať jej obsah s inými veriacimi, ktorí možno potrebujú takéto povzbudenie. Prosím, navštívte tiež internetovú stránku CloudLibrary.org, kde si môžete stiahnuť a následne preštudovať veľa iných život-meniach materiálov vo vašom jazyku.

Mojou modlitbou je, aby ste cez toto obdobie putovania po púšti prešli s ešte väčšou mierou Jeho moci a authority; aby ste boli plní zľutovania a aby ste boli ešte viac naladení na Jeho hlas. Modlím sa, aby tak, ako je zlato prečisťované v ohni, aby aj vaše obdobie prečisťovania vyprodukovalo čisté zlato.

Držte si pred očami Jeho zaslúbenia a dotiahnite to do úspešného konca!

Buďte požehnaní!

John

CloudLibrary.org

MESSENGER
INTERNATIONAL

MessengerInternational.org

John Bevere

JohnBevere@gmail.com

**BOŽE,
KDE
SI?!**

BOŽE, KDE SI?!

AKO NÁJŠŤ SILU
A ZMYSEL NA
PÚŠTI

JOHN BEVERE

God, Where Are You?! Slovak by John P. Bevere

MessengerInternational.org

Originally published in English as *God, Where Are You?!*

A previous version of this title was published in 1992 under the title:

Victory in the Wilderness.

This updated version offers new and revised content from the author.

© 2019 Messenger International

Additional resources in Slovak by John and Lisa Bevere
are available for free download at: CloudLibrary.org

To contact the author : JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE

Printed in Slovakia

Bože, kde si?!, autor John P. Bevere

MessengerInternational.org

V angličtine publikované pod názvom *God, Where Are You?!*

Predchádzajúca verzia tohto titulu bola publikovaná v roku 1992 pod názvom:

Victory in the Wilderness (Víťazstvo na púšti)

Toto aktualizované vydanie obsahuje nový a revidovaný obsah od autora.

© 2019 Messenger International

Doplňkové materiály v slovenčine od Johna a Lisy Bevere
sú k dispozícii (voľne stiahnuteľné) na adrese: CloudLibrary.org

Kontaktná adresa autora: JohnBevere@ymail.com

Táto kniha je darom od organizácie Messenger International a NIE JE URČENÁ NA PREDAJ

Vytlačené na Slovensku

Copyright© 2020 Syloam pre slovenský jazyk

Vydavateľ: SYLOAM – Kresťanská medzinárodná misia

Černyševského 11, 851 01 Bratislava

www.syloam.eu

Preklad: Samuel Lacho

Jazyková úprava: Mgr. Martina Ficová

Redaktor vydavateľstva: Miroslav Fic

Grafika: Syloam.eu

ISBN: 978-80-99940-05-6

Pokiaľ nie je vyznačené inak, citáty Písma sú prevzaté
z ekumenického prekladu Biblie.

©Slovenská biblická spoločnosť, Banská Bystrica, 2008

OBSAH

Predslov	vii
Úvod	ix
1 „Kde si?“	1
2 Dobrá spoločnosť	15
3 Nevyhnutná púšť	27
4 Vzťah	37
5 Nové víno	51
6 Nebeská odmena	69
7 Božia diaľnica	81
8 Stavajte dobre	99
9 Silový tréning	117
10 Voda na púšti	133
11 Pripravujte cestu Pánovu	149
12 Víťazstvo na púšti	167
Diskusné otázky	187
Príloha	193

PREDSLOV

Hospodin sa zľutúva nad Sionom, potešuje všetky jeho zrúcaniny. Jeho púšť zmení na Eden a jeho step na Hospodinovu záhradu. Jasanie a radosť zavládne na ňom, vzdávanie vďaky a hlas piesne.

Iz 51:3

Milujem biblickú knihu proroka Izaiáša – je to jeden z mojich obľúbených starozákonných prorokov. V tejto konkrétnej pasáži používa Izaiáš obraznú reč na to, aby nás uistil o Božej túžbe, premeniť naše neúrodné miesta na záhrady plné života. Jeho slová odhaľujú, že vyprahnutá pôda púštnych stepí je vlastne katalyzátorom našej premeny. Odstránenie všetkého, čo bolo, prináša so sebou zjavenie toho, čo ešte len nastane. Náš Otec nás prevádza cez toto obdobie prípravy, aby nás mohol priviesť k nášmu zaslúbenému miestu.

Ja som mala tú výsadu, že som mohla kráčať po boku svojho manžela, keď sme prechádzali krížom cez púšte sklamaní, na ktorých nám hrozilo, že nás nestála pôda znechutenia úplne pohltí. Sledovala som, ako sa modlí, argumentuje a volá: „Bože, kde si?!“ Väčšinu dní sme zostávali hore dlho do noci a uvažovali sme nad tým, kde sme sa pomýlili. Podarilo sa nám nejako zísť z cesty alebo sme spravili nejakú chybu, ktorú by sme mohli napraviť?

Každé ráno, dlho pred východom slnka, John chodieval von, aby počúval a hľadal odpovede na tieto otázky... v nádeji, že tento deň bude tým dňom, ktorý prinesie jasno do vecí a počas ktorého sa všetko zmení. Netrpezlivo som očakávala, kým sa vráti domov. Keď sa vrátil, naši synovia už boli obyčajne tiež hore.

“Počul si Boha niečo povedať?” zvykla som zašepkať.

John obyčajne pokrútil hlavou. A do srdca mi vchádzal smútok, ktorý zastieral moju nádej.

Čo sme sa zbláznili? Prestali sme počuť Boha? Ako sa to mohlo stať? Ak nás Boh priviedol na toto miesto, prečo zrazu stíchol – uprostred tohto pustého miesta?

Áno, fňukala som na púšti.

Priala by som si, aby som vtedy vedela to, čo viem teraz. Prechádzala by som tým obdobím s ľahším srdcom a nebála by som sa kráčať vierou. Uvedomovala by som si, že práve prechádzam obdobím prečisťovania a prípravy.

V tomto zmysle mám pocit, že táto kniha je návodom a vo viacerých ohľadoch darom. Prijmite lekcie, ktoré sú súčasťou tohto obdobia, lebo ony vám potom dobre poslúžia v tom ďalšom období.

Buďte povzbudení – nie ste v tom sami.

Lisa Bevere
Najpredávanejšia autorka podľa New York Times. Spolu-zakladateľka organizácie
Messenger International

ÚVOD

Táto kniha je rozprávaním o mojej ceste po púšti a zároveň popisuje podobné cesty mnohých iných. Ešte nie som v cieľi, ani som nedosiahol všetko, čo má Boh pre mňa pripravené, no modlím sa, aby ste na stránkach tejto knihy našli silu a odvahu pokračovať v napredovaní smerom k cieľu, ktorý pre vás vytýčil Boh.

Netvrdím, že táto kniha je vyčerpávajúcou a vše-obsiahlou štúdiou tejto témy. Je toho tak veľa, čo by sa k tomu ešte dalo napísať. Tento príbeh rozprávam ale zo srdca a pojednávam v ňom o hlavných aspektoch púštného obdobia. Zámerom tejto knihy je predstaviť vám túto tému a vytvoriť priestor pre Ducha Svätého, aby mohol toto posolstvo zosobniť a aplikovať vo vašom živote.

V tejto knihe budem hovoriť o tom, čo je to tá púšť a tiež, čo púšťou *nie je* – čo je jej zámerom a čo je jej prínosom. Modlím sa, aby ste prostredníctvom týchto príkladov, ilustrácií a usmernení dokázali pochopiť, ako sa dá múdro prejsť obdobím púšte.

Počas čítania si všimnete, že veľa mojich osobných príkladov pochádza z obdobia mojich prvých dvoch pozícií v duchovnej službe. Na prvej pozícii som štyri a pol roka slúžil svojmu pastorovi a jeho hosťom v Dallase, v štáte Texas. Na púšť som sa dostal počas posledných osemnástich mesiacov na tejto pozícii. Druhýkrát som sa tam dostal počas môjho dva a pol ročného pôsobenia na pozícii mládežníckeho pastora v jednom zbore na Floride. Púšť, ktorú som zakúsil na tejto pozícii, bola taká nepríjemná, že predošlá púšť v Dallase mi pripadala ako krásny výlet. A zaujímavé je, že táto intenzívna púšť pretrvávala tiež posledných osemnásť mesiacov pôsobenia na tej pozícii.

Či som mal v mojom živote aj iné púštne obdobia? Áno. Avšak v bode, v ktorom som sa do nich dostal, som už lepšie rozumel tomu, čo vlastne predstavujú. A preto sa už nestalo, že by som neustále volal: „Bože, čo sa to deje?“ alebo „Bože, kde si?!“ Z predošlých období tohto typu som sa dostatočne poučil, a tak som vedel, čo sa deje, a ako mám na to správne reagovať.

Rozprával som sa s nepočetným množstvom mužov a žien, ktorí sa nachádzajú uprostred tohto obdobia. Počas tých rozhovorov som obyčajne počúval o zmätku a frustrácii. Veľa ľudí nemá šajnu o tom, čo sa s nimi deje. Nedávno sme dokonca spolu s manželkou Lisou na túto tému nahrali dva podcasty a reakcia na ne bola väčšia, ako na ktorúkoľvek inú tému predtým. To spôsobilo, že som znova pozrel do prvej knihy, ktorú som kedy napísal a pôvodne vydal pod názvom *Vítazstvo na púšti*.

Tú knihu som napísal pred takmer tridsiatimi rokmi. Pri jej pozornom čítaní som si uvedomil, že to bolo prorocké posolstvo, ktoré sa viac hodilo do neskorých 80. a skorých 90. rokov minulého storočia. S mojim vydavateľom sme preto odtiaľ vytiahli nadčasové pravdy, doplnili sme ich o množstvo nových objavov, ktoré sme získali počas uplynulých tridsiatich rokov a úplne sme ju prepracovali. Toto teda nie je iba nejaká aktualizácia alebo revízia tej knihy, ale skôr úplne čerstvé, nové posolstvo. Verím, že kniha, ktorú držíte v ruke, je nadčasovým posolstvom, ktoré ľuďom pomôže – v tejto a aj v budúcich generáciách – pri prechádzaní týmto dôležitým obdobím.

Je napísané, že „všetko má určenú chvíľu a každá záležitosť pod nebom má vhodný čas“ (Kazateľ 3,1). Náš život pozostáva z rôznych období a každé obdobie má svoj zmysel. Ak chceme správne žiť, je dôležité, aby sme porozumeli zmyslu aktuálneho obdobia. Bolo by zaujímavé sledovať človeka, oblečeného do zimných otepľovačiek, ktorý by si s lyžiarskym výstrojom sadol na sedačkovú lanovku, vyviezol sa ňou na vrchol kopca

a tam by padol na tvár pri vystupovaní z nej. Prečo? Lebo keby to skúsil v lete a nikde by nebol sneh, nič iné by ho nečakalo! Tak by sa mohol správať v zime, ale v lete by také správanie nedávalo zmysel.

V rámci tejto knihy sa chcem s vami podeliť o moje porozumenie tohto dôležitého obdobia prečisťovania a posilňovania. Jeho zámerom je: *príprava*. Veľmi rýchlo si všimnete, že o mnohých veciach hovorím v súvislosti s duchovnou službou. Všetci sme povolání – niektorí z nás do podnikania, iní do vzdelávania, iní zase do zdravotníctva, niektorí do verejnej správy a ten zoznam by mohol pokračovať ďalej. Ja som povolaný k duchovnej službe, a preto sa to bude odrážať aj v mojich príbehoch. Tieto princípy sa však dajú aplikovať do ktorejkoľvek oblasti, do ktorej Boh povolal vás. Ľudia, ktorí podnikajú, potrebujú takéto obdobie prípravy na svoje povolanie presne tak isto, ako aj služobníci evanjelia. A to platí pre všetky ostatné oblasti života.

A ešte jeden detail: Kniha obsahuje aj bonusovú časť s názvom „Tipy na prežitie počas vašej cesty“. Sú to kratučké, samostatné myšlienky a slová povzbudení, ktorých zámerom je pomôcť vám, aby váš pobyt na púšti bol čo najproduktívnejší. Mám nádej, že toto posolstvo prinesie svetlo do vašej situácie – aby ste počas tohto obdobia nemuseli blúdiť ako ja, a že vás povzbudí v ďalšom hľadaní Jeho ako jediného zdroja vašej spokojnosti.

John Bevere
Január 2019

1

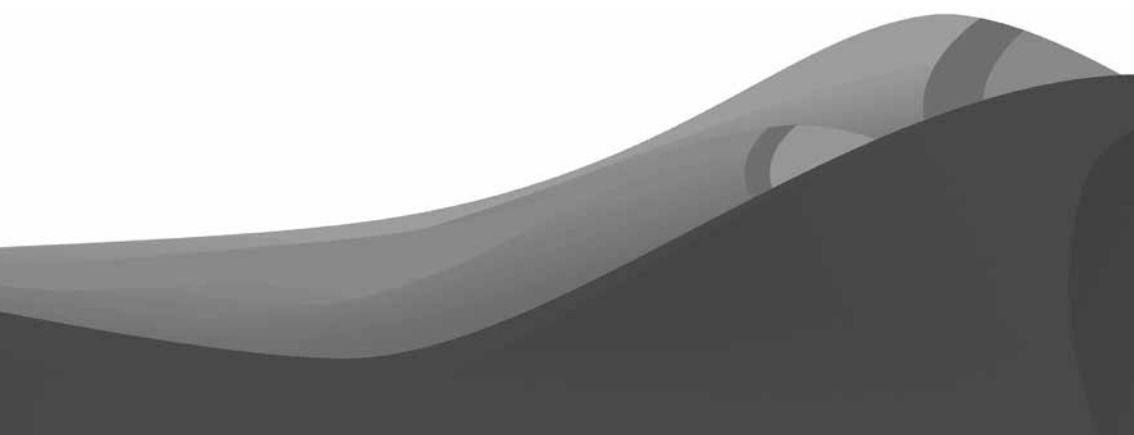
“KDE SI?”

Keď s kludnou myslou prechádzame obdobím sucha a prázdnoty, je to svedectvom o našej láske k Bohu; keď nás však navštívi On a my sa ocitneme v Jeho úžasnej prítomnosti, vtedy je to svedectvom o Jeho láske k nám.

—Madame Guyon / Jeanne-Marie Bouvier
de la Motte-Guyon

*Nuž, ale keď kráčam vpred, niet ho,
keď idem späť, nenachádzam ho,
keď koná naľavo, nevidím ho,
keď zahne napravo, nespozorujem ho.*

—Job 23,8–9

Bol som nahnevaný na všetkých. A pritom som ani celkom nevedel, prečo vlastne.

Nič sa nezdalo byť správne.

Náš prvorodený syn, Addison, mal vtedy osemnásť mesiacov – a ja som s ním proste nemal trpezlivosť.

Kričal som na svoju manželku Lisu.

Bol som sklamaný z nášho pastora.

Bol som nahnevaný na ľudí, s ktorými som spolupracoval.

Keby som bol naozaj úprimný, tak by som povedal, že som asi sklamaný aj z Boha. Sťažoval som sa:

„Čo to robíš?“

„Prečo nekonáš v mojom živote?“

„Kde je naplnenie Tvojich sľubov, ktoré si mi dal?“

„Prečo sa všetko kazí?“

„Prečo ku mne nehovoríš?“

Znova a znova som sa pristihoval pri tom, že si pod nos mrmlem tento trápny nárek: „Kde si?“

Už ste niekedy prechádzali vo svojom živote obdobím, keď sa vám zdalo, že Pán je pri vás tak blízko, že vám stačilo iba zašepkať Jeho meno a On bol *hneď pri vás* a odpovedal vám *hneď v tej chvíli*?

Potom však prišlo obdobie, keď ste Mu posielali jednu správu za druhou a nedostávali ste na ne žiadne odpovede. Zdalo sa, ako keby sa úplne vytratil z vášho života. Možno sa práve teraz nachádzate uprostred takého obdobia a vaša otázka, ktorú by ste najradšej zakričali do ticha, je tá istá otázka, ktorú som si kládol aj ja: „Bože, kde si?!“

Nachádzal som sa na púšti, no nevedel som o tom. Žil som v Dallase, v Texase a myslel som si, že som dobrý Ježišov nasledovník, na ktorého Boh zabudol. Myslím si, že toto bolo moje prvé skutočné putovanie po púšti ako mladého kresťana.

Predtým mi úplne stačilo zavolať na Pána a On okamžite zareagoval. Spomínam si, ako rýchlo mi zvykol odpovedať aj na moje najtriviálnejšie požiadavky. Jeho prítomnosť mi bola veľmi blízka, zrejma a silná. Teraz som sa jednoducho nedokázal vyznať v tom, čo sa to deje. Každý deň som trávil čas na svojich kolenách a volal som: „Bože, čo sa to deje? Pripadá mi to tak, ako keby si bol odo mňa na milióny kilometrov ďaleko!“

Neustále som si premietal svoj život a pýtal som sa: „Akých hrozných hriechov som sa dopustil?“

Pravdou, samozrejme, bolo, že podobne ako všetci iní ľudia na tejto planéte, aj ja som z času na čas upadal do hriechu, no zároveň som rýchlo činil pokánie a prosil o odpustenie, ktoré Ježiš ponúka. Nebol som si vedomý toho, že by v mojom živote bol nejaký pretrvávajúci, vedomý hriech.

„Bože, prečo už ku mne nehovoriš?“ pýtal som sa v tie suché dni neustále.

Jednoznačne som nebol v tej istej lige ako ten veľký muž v Biblii, ktorý sa volá Jób, no napriek tomu sa u mňa vyskytovali veľmi podobné reakcie. Jóbove slová, ktoré sa mi predtým zdali také cudzie, mi zrazu začali dávať zmysel. A niektoré verše z tej

biblickej knihy veľmi dobre vyjadrovali moje pocity, ktoré som mal v rámci tejto púštnej opustenosti:

„Nuž, ale keď kráčam vpred, niet ho, keď idem späť, nenachádzam ho, keď koná naľavo, nevidím ho, keď zahne napravo, nespozorujem ho“ (Jób 23,8–9).

Pokračoval som v modlitbách, no nebo mi pripadalo úplne nepriestrelné.

A potom mi Pán ukázal, že kresťanský život sa dá prirovnať k tomu, ako dospievajú deti. Bol som duchovný kojenec, no teraz som sa posúval na novú úroveň. V tom čase som mal pred svojimi očami veľmi dobrý prirodzený príklad. Addison mal vtedy približne osemnásť mesiacov. Lisa bola výborná mama, a tak keď Addison zamrňal, okamžite bola pri ňom a postarala sa o jeho potreby. V momente sa ocitol v jej náručí a užíval si výživu a útechu, ktoré dieťa dostáva pri dojčení.

Potom však Addison ako aj každé iné dieťa, musel porásť smerom k zrelosti. U všetkých našich chlapcov – máme štyroch synov – prišiel čas, keď sa potrebovali naučiť jesť sami. Ach jaj – to bol ale neporiadok – veď viete, ako to chodí! Snažia sa jesť, no polovica jedla je poroztieraná po stoličke a po podlahe.

Deti dokážu byť hrozne frustrované z toho, že už ich *nikto* nechce kŕmiť ako v minulosti, no rodičia vedia, že tento postup v ich výchove znamená, že tak sa správa zodpovedná matka alebo otec. Keď sa naši synovia zvykli ohadzovať jedlom, mali sme vždy chuť zasiahnuť a zakázať im to, no zároveň sme vedeli, že by to narušilo celý ten proces. Dovolili sme našim synom, aby vyrástli. Naozaj sme nechceli dopadnúť tak, že by sme ich museli kŕmiť ešte aj v ich osemnástich rokoch!

Počas toho, ako deti rastú, sa mení aj úroveň pomoci, ktorú majú k dispozícii – a to podporuje ich rast a vývoj. Boh robí niečo podobné s nami, aby sme sa aj my mohli rozvíjať a duchovne dospievať. Keď sme čerstvo znovuzrodení a naplnení Jeho Duchom, určité obdobie sa nám zjavuje pri každom našom zamrncaní. Potom však, s postupom času, keď sa posúvame od túžby iba po čistom mlieku (Židom 5,12), nám v záujme nášho rastu a dozrievania dovoľí prechádzať obdobiami, počas ktorých nereaguje okamžite na každé naše volanie.

Keď mi Pán pomohol pochopiť, že rast do duchovnej zrelosti sa v niečom veľmi podobá na proces, ktorým si musí každý človek prejsť na ceste od detstva do dospelosti, začal som viac nad tým uvažovať a zamýšľať sa nad otázkami typu: *Mýlil som sa? Nie je náhodou to, čím práve prechádzam, nejakým druhom Pánovho trestu? Je možné, že som bol vedený na púšť, aby som sa niečo naučil – aby som porástol v určitom smere, ktorý mi pomôže byť lepšie vystrojený k nasledovaniu Ježiša a službe Jemu?*

Potom som si spomenul, že presne toto sa stalo aj Ježišovi. Takmer okamžite po tom, čo Ho Ján pokrstil a Otec pochválil, zaviedol Duch Svätý Ježiša na púšť. Nešlo o žiadne karhanie, keďže Ježiš sa iste nedopustil žiadneho hriechu.

Nakoniec som si počas tohto nahnevaného sťažovania uvedomil: *Čo ak tento prechod púšťou nie je až taký hrozný, ako sa mi zdá?*

Ako púšť vnímame

Ak máme byť ako Ježiš, musí sa rozvíjať náš charakter. A púšť je – do veľkej miery – tým miestom, ktoré si Boh zámerne vyberá na dosiahnutie tohto cieľa. Často sa nám počas nášho pobytu na púšti zdá, že Boh je od nás strašne ďaleko a že Jeho sľuby sú prázdne. Je to ale iba náš pocit a nie realita. V skutočnosti nám

je nablízku, pretože slúbil, že On nás nikdy nenechá a neopustí (Židom 13,5).

Púšť je obdobím, keď sa človeku zdá, že ide opačným smerom vo vzťahu k svojim snom a k sľubom, ktoré kedysi dostal od Boha a považoval ich za úplne isté. Na púšti má človek pocit, ako keby vôbec duchovne nerástol a nerozvíjal sa. Dokonca sa nám môže zdať, že všetko upadá. Božia prítomnosť sa vytráca – namiesto toho, aby silnela. Dokonca sa človek môže cítiť nemilovaný a ignorovaný. No nie je to tak.

Púšť je v skutočnosti bežnou adresou pre úprimných Kristových nasledovníkov – aj keď stále platí, že keď sa na nej človek nachádza, cíti sa tam veľmi osamotený. Pravda je taká, že púšť je nevyhnutným miestom pobytu pre každé Božie dieťa. Dokonca, ak chce človek napredovať a dospieť do zdravej zrelosti Ježišovho učeníka, musí si často prejsť púšťou niekoľkokrát.

Prial by som si, že by som vám mohol povedať, že si môžete vybrať trasu navrhnutú nejakým automatickým plánovačom ciest, ktorý by vám našiel nejakú skratku alebo obchádzku okolo tohto nehostinného miesta. Táto možnosť ale neexistuje. A, priateľu, to je naozaj dobre, pretože putovanie púšťou – keď prijmete túto cestu alebo toto obdobie – je nevyhnutné na to, aby sme sa nakoniec dostali do našej zaslúbenej zeme!

Čo presne je tá púšť?

Našťastie, väčšina z nás nikdy nemusela čeliť výzve fyzického prežitia na pustom mieste – ako napríklad na púšti, kde je veľmi málo vody a ťažko sa hľadá nejaká skrýša. Dni sú tam horúce, noci sú studené a človek sa tam ocitá sám, smädný a hladný. A k tomu všetkému sme ešte stratení a nemáme ani poňatia, ako by sme sa odtiaľ mohli dostať von. Možno sme nikdy nemali takúto fyzickú skúsenosť, avšak *emócie* púšte sú nám známe.

V tejto knihe vyrozprávam niekoľko kľúčových príhod z mojich vlastných pobytov na púšti – zažil som ich niekoľko a ani jeden z nich nepatrí medzi výlety, ktoré by som si chcel zopakovať!

Dobrou správou je, že pobyt na púšti nemusí byť negatívnym obdobím – ak sa dychtivo usilujeme poslúchať Boha. Viem, že to znie ako keby to bolo v rozpore s logikou, avšak zmysel pobytu na púšti je celkom pozitívny: vychovávať, prečisťovať, posilňovať a pripraviť nás na nové dielo Jeho Ducha, v ktorého dôsledku sa staneme plodnejšími, ako sme boli predtým.

Mnohí ľudia sa pri vstupe na púšť kvôli svojej nevedomosti dostávajú do stavu paniky a začínajú sa nemúdro správať. Bezhlbšieho zamyslenia začínajú vyhľadávať a robiť nesprávne veci. Napríklad sa rozhodnú pre radikálnu zmenu vo svojom zamestnaní alebo sa rozhodnú zmeniť cirkevný zbor, ktorý navštevujú – alebo spravia nejakú inú drastickú zmenu vo svojom živote, od ktorej si sľubujú, že im prinesie šťastie alebo ich vráti späť do pôvodného normálu. Slobodní ľudia majú po bolesti spôsobenej boľavým rozchodom, tendenciu vstupovať do nového vzťahu. Ak hľadáte nejakú únikovú cestu ešte predtým, než porozumiete, prečo vás Boh prevádza týmto obzvlášť suchým obdobím, nevedomky si tým predlžujete svoj pobyt na púšti. Možno sa vďaka tomu dostanete ešte do väčších ťažkostí, alebo sa budete cítiť ešte viac sklamaní alebo porazení, pretože ste nepochopili dané obdobie alebo miesto, na ktoré vás Boh priviedol.

Presne to sa dialo aj Izraelskému národu počas jeho štyridsaťročného putovania po púšti. Nedostatočné porozumenie situácii, v ktorej sa ľud nachádzal, ho viedlo k tomu, že celá jedna generácia nemohla zdediť Zaslúbenú zem. Bola to tragédia! Keď Boh viedol Izraelitov na púšť, chcel ich tým preskúšať, vychovať a pripraviť na to, aby sa z nich stali mocní bojovníci, ktorí budú schopní získať a chopiť sa svojho nadprirodzeného sľubu – novej domoviny. Izraelský národ namiesto toho chybné

vnímal putovanie po púšti ako trest; a preto reptal, sťažoval sa a neustále sa obracal k iným bohom.

Keď prišiel čas na to, aby Izraeliti vyšli von z púšte a aby začali dobývať a zaujímať Zaslúbenú zem – po návrate vyzvedačov, ktorí im odovzdali správu o tom, čo videli – ľud uveril skôr tej zlej správe a pridal sa na stranu reptajúcich a sťažujúcich. Keď si Izraeliti mali vybrať medzi Božími zaslúbeniami a schopnosťami, a ľudským vnímaním a neschopnosťou, rozhodli sa, že uveria radšej ľuďom ako Bohu. Naleteli na klamstvo, že iste utrpia porážku a že nebudú schopní zaujať krajinu, ktorá oplýva mliekom a medom. Neznalosť Božieho charakteru a podstaty spôsobila, že sa správali skazene.

Boh im potom rôznymi spôsobmi dal najavo: „V poriadku, nech je teda po vašom.“ Pôvodne krátky, jednoročný pobyt na púšti sa stal ich celoživotnou skúsenosťou.

Au! Nikto z nás by vo svojom životopise nechcel mať zaznamenané také rozhodnutie! My sa ale môžeme poučiť z ich chýb, ako to podotýka aj apoštol Pavol: „Toto sa im stalo výstrahou a nám, ktorých zastihol koniec vekov, to bolo napísané ako napomenutie“ (1Kor 10,11).

Ak sa dokážeme naučiť rozoznávať, v ktorom bode vstupujeme na púšť, tak namiesto zatínania zubov a sťažovania si môžeme byť vďační, pretože vieme, že po púšti nás čaká „zaslúbená zem“ novej zrelosti, moci, požehnaní, príležitostí a naplnených sľubov. Je možné, že s takýmto postojom by aj tie ťažké chvíle neboli až také ťažké? Asi by sme potom súhlasili s Jakubom, ktorý píše:

Pokladajte to za radosť, keď prídu na vás rozličné skúšky, veď viete, že ak sa vaša viera osvedčí, vedie to k vytrvalosti. A vytrvalosť nech je zavŕšená skutkami, aby ste boli dokonalí, bezúhonní a bez akéhokoľvek nedostatku. (Jakub 1,2-4)

Znamená môj pobyt na púšti, že som v niečom naozaj zlyhal/a?

Dobrá otázka!

Dáva to zmysel, že mnohí z nás si uprostred obdobia púšte kladú otázku: „Čo som pokazil? V čom som sa sprotivil Bohu?“ Vyplýva to ale iba z nepochopenia zmyslu alebo zámeru púštného obdobia.

V Biblii a počas celých ľudských dejín, rôzni muži a ženy zisťovali, že pobyt na púšti je obdobím, počas ktorého sa pripravujú na to, pre čo ich Boh stvoril. Púšť teda nie je Božím odmietnutím, ale skôr Jeho miestom prípravy.

Som presvedčený o tom, že v živote je možné skončiť na pustom mieste aj v dôsledku vlastných zlých rozhodnutí. Pravdou zostáva,

Návod na prežitie na vašej ceste

#1 Pochopte, v akom období sa nachádzate

Väčšinu z nás púšť obyčajne prekvapí. Boh je naozaj dobrý a my si ľahko vieme zvyknúť na Jeho požehnanie, prítomnosť a zaslúbenia. Jednoducho nikdy neočakávame, že dobré časy raz skončia. Jedného dňa si však uvedomíme, že niečo sa zmenilo.

Namiesto toho, aby sme podľahli panike, je dôležité, aby sme získali odstup a novú perspektívu. Potrebujeme pochopiť, cez čo prechádzame, pretože ak nepochopíme, v akom období sa práve nachádzame a kde sa nachádzame, zareagujeme na to nesprávnym spôsobom. Je to ako keby sme sa presunuli zo subtropickej južnej Floridy do

chladnej severnej Kanady. Keď príde zima a hodnoty na teplomere klesnú až na záporné čísla, je dobré vedieť, kde sa nachádzate, lebo inak sa vám môže stať, že vyjdete von bez zimného kabáta!

To isté platí aj o púšti. Ak nevenujete pozornosť znameniam, ktoré vás upozorňujú na to, že sa nachádzate na pustom mieste, zažijete množstvo frustrácií a môže vás to dokonca viesť k veľmi vážnym chybám. V Starom Zákone čítame o Jissachárových synoch, ktorí „pochoptili, ako sa budú vyvíjať udalosti a vedeli, čo má Izrael robiť“ (1Krn 12,32). Keď pochopíte svoje obdobie na púšti, budete tiež vedieť, čo máte robiť.

že bez ohľadu na to, ako ďaleko sme dospeli v pripodobňovaní sa Ježišovi, ešte stále musíme zápasiť s hriechom a ešte stále máme potenciál zlyhať. Je teda možné, že nejaké naozaj zlé rozhodnutie alebo séria nie príliš dobrých rozhodnutí nás môžu do viesť do priepasti.

Podstatou veci však ostáva toto: Máme odpúšťajúceho Boha a výnimočného Veľkňaza, ktorý rozumie našim slabostiam. A preto prvým krokom k vystúpeniu z tej priepasti alebo možno k vybraniu sa správnym smerom k východu z púšte, na ktorú sme sa dostali vlastnou chybou, je prísť k nášmu milujúcemu Otcovi a povedať: „Ocko, zhrešil som takto ... (sami doplňte chýbajúce slová). Prosím Ťa, odpusť mi tento hriech a odteraz chcem z Tvojej milosti žiť inak.“

Tým chcem teda povedať, že aj keď sa vo svojom živote nachádzate na pustom mieste kvôli nejakej vlastnej chybe, vysporiadajte si svoj vzťah s Pánom a dovoľte Mu, aby uskutočnil to, čo vás chce naučiť a potom sa posuňte ďalej – v nádeji, že vaša cesta vás povedie von z púšte čo najskôr. Samozrejme, že časovanie je úplne v Jeho réžii; žalmista píše: „V tvojej ruke

je môj čas“ (Žalm 31,16). Aj napriek tomu, čo som doteraz povedal, je veľmi pravdepodobné, že na púšti sa nachádzate kvôli tomu, že to je presne to miesto, na ktorom vás Boh chce teraz mať. Nespravili ste žiadnu chybu, kvôli ktorej by ste sa dostali na toto náročné miesto. Uvedomujem si, že v určitom zmysle práve toto vedomie spôsobuje, že celá táto skúsenosť je ešte ťažšia. A to je vlastne aj jeden z hlavných dôvodov, prečo píšem túto knihu – aby som vám pomohol pochopiť, ako Boh vidí púšť a ako veľmi chce využiť toto miesto na to, aby nám pomohol v raste a v pripodobňovaní sa Ježišovi!

Ďalšia vec, ktorú musíte jasne pochopiť, je skutočnosť, že Boh vás neprivedol na púšť s tým zámerom, že vás prenechá Satanovi a zabudne na vás. Predtým, než mohli deti z ďalšej generácie Izraelitov, ktorí vyšli z Egypta, vojsť do Zaslúbenej zeme, im Boh pripomenul: „Pamätaj na celú cestu, ktorou ťa tých štyridsať rokov Hospodin, tvoj Boh, viedol po púšti, aby ťa pokoril a vyskúšal a poznal, čo je v tvojom srdci, či budeš zachovávať jeho príkazy, alebo nie“ (5. Mojžišova 8,2). A teda, aj napriek tomu, že Izraelský národ naozaj zlyhal a kvôli svojej hlúposti, nevďačnosti a vzbure putoval púšťou príliš dlho, Boh to mienil zmeniť na niečo naozaj dobré! To je to, čo On robí – som tak rád, že je taký! Vy nie?

Nenechajte sa popliesť – Pán neprestáva konať v našich životoch len preto, že my sa nachádzame na púšti. On nás prevádza *krížom cez púšť*; bez Neho by sme to nikdy nezvládli. A okrem toho, púšť *nie* je miestom, na ktorom sme ako keby odložení na policičke až do času, kým sa On nerozhodne, že nás znova použije. náš milosrdný Otec sa jednoducho tak nespráva. Naopak, púšť je miestom a obdobím, počas ktorého On mocne koná.

Možno poznáte to porekadlo: „Kvôli stromom nevidíš les.“ Myslím si, že púšť je veľmi podobná – keď sa človek nachádza uprostred púšte, je pre neho ťažké vidieť Božie dielo. Táto dôležitá pravda však musí byť jasne vyslovená: púšť *nie* je miestom

porážky – minimálne pre ľudí, ktorí poslúchajú Boha. Na Ježiša, ktorý sa nachádzal na púšti, bol oslabený hladovkou, ktorý nemal inú ľudskú bytosť, s ktorou by sa mohol zdieľať, alebo ktorá by ho mohla povzbudiť a bez fyzickej útechy alebo nadprirodzených prejavov počas štyridsiatic dní, zaútočil diabol. Ježiš ho porazil Slovom Božím! Púšť nie je obdobím, počas ktorého Božie deti zakúšajú porážku: „Ale vďaka Bohu, ktorý nám v Kristovi vždy dáva víťaziť...“ (2. Korinťanom 2,14).

Počas toho, ako Izraeliti spolu kráčali po púšti, boli sužovaní ostatnými národmi, ktoré žili v tej oblasti. Hospodin povedal Izraelitom, aby s nimi bojovali. A tak Izraeliti porazili Amorejcov (4. Mojžišova 21,21-25), Midjíncov (4. Mojžišova 31,1-11) a Bášanský národ (4. Mojžišova 21,33-35). Ak by Božím zámerom pre nich bolo, aby sa cítili porazení, povedal by im, aby sa iba snažili udržať si svoju pozíciu. A hoci pôvodným zámerom ich pobytu nebola porážka, aj napriek tomu väčšina z nich pomrela a nevstúpila do Zaslúbenej zeme. Tak si to Boh pôvodne neprial; bol to skôr smutný dôsledok ich neposlušnosti.

Dúfam, že toto je dostatočným uistením pre vaše srdce, že príčinou púšte nie je, že Boh má niečo proti vám alebo že vás trestá. Púšť nie je ani miestom, na ktorom vás Boh opúšťa a zabúda na vás. A nie je ani miestom, kde si už len treba ľahnúť a očakávať porážku!

Boh plánuje niečo dobré!

Púšť nie je obdobím, počas ktorého by ste mali vyhľadávať nejaké znamenia, požehnanie, hojnosť alebo zázraky. Je to skôr obdobie, počas ktorého skúmate Božie srdce a to následne povedie k budovaniu vášho charakteru a sily. Je to obdobie udržiavania vízie.

V opačnom prípade – bez jasného vnímania sľubov, ktoré boli zasadené do vášho srdca – sa vám toto obdobie môže zdať zhubným a môže vás viesť k sťažovaniu. Ak rozumiete svojmu miestu v živote, získavate vďaka tomu správnu perspektívu pre život. Následne dokážete vnímať Božiu ruku – dokonca aj vtedy, keď jasne necítite Jeho dotyk. Je to obdobie, počas ktorého dozrieva vaša láska k Bohu od „Čo by Boh mohol spraviť pre mňa?“ do bodu „Čo si Boh praje odo mňa?“

Vyššie som sa dotkol frustrácie, ktorú vyjadril staroveký Jób; jednoducho nedokázal pochopiť, čo to vlastne Boh robí. Bez ohľadu na to, ktorým smerom sa otočil, nedokázal nájsť Boha! Ak by to bol koniec Jóbovej analýzy, bolo by to skutočne deprimujúce. Jób sa však svojmu zúfalstvu nepoddal a siahol po týchto slovách viery a nádeje: „Veď on dobre vie, kadiaľ chodím, keď ma preskúša, vyjdem ako zlato“ (Jób 23,10).

Aký úžasný vhľad do situácie! Bez ohľadu na to, ako veľmi sa snažíme zistiť, ktorým smerom nás Boh vedie, On vie, čo robí. Môžeme Mu úplne dôverovať, pretože ako píše apoštol Pavol: „Som presvedčený, že ten, čo vo vás začal dobré dielo, ho aj dokončí, až do dňa Krista Ježiša“ (Filipanom 1,6).

A my vieme, že to je pravda ... dokonca aj na púšti.

2

DOBRA SPOLOČNOSŤ

*Keď kresťania čelia búrkam nepriateľstva,
môžu z nich povstávať ešte vo väčšej kráse.
Sú ako stromy, ktoré rastú na horských
hrebeňoch
– bičované vetrami; no zároveň sú to stromy,
ktoré majú to najpevnejšie drevo.*

—Billy Graham

*Ježiš sa vrátil od Jordánu plný Ducha Svätého.
Duch ho vodil po púšti.*

—Lukáš 4,1

Vitajte na púšti! Prekvapuje vás takýto radostný pozdrav? Za normálnych okolností neočakávame, že by nejaký pobyt na duchovnej púšti mohol byť niečím dobrým. Musíte však vedieť, že náš milovaný Otec má vysokú mienku o takých miestach a vy sa tým pádom nachádzate v dobrej spoločnosti.

Ak si myslíte, že púšť by mohla byť tým miestom, ktorému by sa bolo dobre na vašej ceste viery vyhnúť, vyzývam vás, aby ste tento svoj názor prehodnotili! Pravda je taká, že na púšti nachádzame stopy nespočetného množstva svätcov – dokonca aj Božieho Syna – ktorí strávili veľké množstvo času pobytom na tomto mieste. Inými slovami – keď prichádzame na púšť, ocitáme sa v dobrej spoločnosti ... a nie sme v tom sami.

Prosím vás, nemajte mi za zlé, ak nejaké meno vynechám, pretože zoznam púštnych usadlíkov je naozaj pôsobivý.

Samozrejme, už som spomenul Jóba, ktorého Biblia popisuje ako muža, ktorý bol „významnejší, než všetci ľudia Východu“ (Jób 1,3). Jób stratil úplne všetko – svoj majetok, deti, zdravie, podporu svojej manželky. Jób bol skvelý, spravodlivý muž, avšak jeho blízki priatelia ho obviňovali z tajných hriechov. Jób na svojej púšti tak zmalomyselne, že povedal, že by bolo bývalo lepšie, keby sa vôbec nebol narodil.

Na púšti sa nachádzate spolu s Abrahámom, majetným mužom z mesta Úr, ktorý žil uprostred svojho pohodlia a ktorého

Boh požiadal, aby všetko zanechal za sebou a aby sa vydal na cestu hľadania novej, zaslúbenej zeme. A Sára stála po jeho boku pri každom jeho kroku! Väčšina ich spoločnej životnej cesty sa odohrávala na púšti.

Mojžiš tiež veľmi dôverne poznal púšť. Vyrastal na faraónovom dvore ako jeden z princov, avšak po vražde Egyptana sa ocitol na neznámom mieste uprostred púšte, štyridsať rokov pásol ovce. A presne na tom mieste sa nachádzal aj vtedy, keď sa mu Boh zjavil z horiaceho kra:

Mojžiš pásol stádo svojho testu Jitra, midjánskeho kňaza. Raz prešiel so stádom za púšť a došiel k Božiemu vrchu Horeb. Tam sa mu v plameni horiaceho kra zjavil Hospodinov anjel. Mojžiš videl, ako ker horí a nezhára. Povedal si: „Pôjdem pozrieť na ten zvláštny jav, prečo ker nezhára.“ Keď Hospodin videl, že sa ide pozrieť, Boh ho oslovil z kra: „Mojžiš, Mojžiš!“ On odpovedal: „Tu som.“
(2. Mojžišova 3,1-4)

My už vieme, že Mojžiš potom šiel späť do Egypta a viedol svoj národ z Egypta na – samozrejme – púšť!

Na púšti sa stretávame aj s Jozefom, ktorý bol obľúbeným synom svojho otca. Jeho vlastní bratia ho hodili do jamy a potom ho ako otroka predali a previezli do Egypta. Neskôr ho zavreli do väzenia za zločin, z ktorého bol síce usvedčený, ktorý ale nespáchal. Tam, vo faraónovej väznici, sa Boh zjavil Jozefovi a Jozef dokázal vyložiť sny pekára a čašníka. Vtedy nemal ani poňatia o tom, že to bola príprava na výklad sna samotného faraóna.

A potom tu máme kráľa Dávida. Samuel prorokoval, že Dávid sa stane nasledujúcim kráľom, no zakrátko nato sa Dávid ocitol v jaskyni a na púšti ako vyhnanec – a to sa mal pôvodne

pripravovať na ujatie sa trónu. Presne tam sa Boh zjavil Dávidovi ako jeho Pastier, jeho Sila, jeho Štít, jeho Pevnosť.

Ján Krstiteľ bol povolaný k tomu, aby sa stal veľkým prorokom – jeho otec mu iste rozprával o videní, prostredníctvom ktorého mu to bolo zjavené. Napriek tomu to bolo práve na púšti a nie na biblickej škole, kde sa Boh zjavil Jánovi. Ján nakoniec dlhodobo pobýval na Judskej púšti, obliekal sa do zvieracích koží a živil sa hmyzom. V Lukášovi 3,2-3 je napísané: „...na púšti zaznelo Božie slovo Jánovi, synovi Zachariáša. Chodil po celom okolí Jordánu a hlásal krst pokánia na odpustenie hriechov.“

Práve na púšti v Arábii Boh zjavil apoštolovi Pavlovi tajomstvá, z ktorých bola neskôr zostavená väčšina Nového Zákona. Pavol o sebe píše, že Božím zámerom bolo „zjaviť vo mne svojho Syna, aby som o ňom zvestoval evanjelium medzi pohanmi. [Keď sa to stalo,] už som sa neradil s telom a krvou. Ani som nešiel do Jeruzalema k apoštolom, čo boli nimi skôr ako ja, ale som odišiel do Arábie...“ (Galaťanom 1,16-17).

Kde sa nachádzal apoštol Ján, keď prijal *Zjavenie Ježiša Krista*?

Ja, Ján, váš brat a spoločník v súžení, kráľovstve a vytrvalosti v Ježišovi, bol som pre Božie slovo a svedectvo o Ježišovi na ostrove Patmos.
(Zjavenie 1,9)

Patmos bol opustený ostrov – dokonalé miesto na zakúsenie púšte.

Najdôležitejšie je, že vašu spoločnosť na púšti tvorí aj sám Ježiš, ktorý po prijatí verejného požehnanja od svojho Otca a Ducha Svätého, bol nadprirodzene vedený na púšť, kde mal čeliť Satanovým pokušeniam.

Všimol som si, že tento vzor sa často opakuje: Boh nám ukáže veľké veci, ktoré On zamýšľa skrze nás v budúcnosti zrealizovať a potom nás zavedie rovno na púšť, aby nás pripravil.

Ak bola púšť potrebná pre veľkých svätcov a pre nášho Pána Ježiša, je pre mňa omnoho prijateľnejšie pripustiť, že aj pre mňa bude dobré, ak na púšti strávim nejaký čas – aj keby som si iste prial, aby existovala nejaká jednoduchšia cesta. Púšť je miesto, na ktorom nás Boh skúša, pokoruje, posilňuje a prečisťuje. Je to miesto, na ktorom Boh v nás formuje zbožný charakter. Je to prípravná pôda pre budúci plodný život v Jeho kráľovstve.

Najvzrušujúcejším aspektom púšte je to, že púšť je miestom, na ktorom sa Boh zjavuje úplne novým, čerstvým spôsobom! Prorok Izaiáš píše:

Áno, Hospodin sa zľutúva nad Sionom, potešuje všetky jeho zrúcaniny. Jeho púšť zmení na Eden a jeho step na Hospodinovu záhradu. Jasanie a radosť zavládne na ňom, vzdávanie vďaky a hlas piesne.
(Izaiáš 51,3)

Záhrada Eden bola miestom, na ktorom sa Boh zjavil Adamovi a na ktorom žili vo vzájomnom spoločenstve.

Na púšti začína človek byť hladný a smädný po Bohu. A preto, keď sa Boh rozhodne, že sa vám zjaví, v tomto deprimovanom, sústredenejšom stave sa dokážete omnoho ľahšie odvrátiť od bežných vecí tohto života a obrátiť sa k Nemu. Ak máme reagovať na Božie volanie, budeme zakúšať takéto veci. Práve na púšti sa nám Boh zjavuje čerstvým spôsobom.

V Izaiášovi 45,15 je napísané: „Naozaj, ty si Boh, ktorý sa skrýva, Boh Izraela, Spasiteľ.“ Boh to robí preto, aby ľudia, ktorí po Ňom naozaj hlboko túžia, mali ešte väčší hlad po výnimočnej

Návod na prežitie na vašej ceste

#2 Bez ohľadu na to, akí osamelí sa cítite, Boh je prítomný

Ludia častokrát považujú za silné obdobie púšte práve tie chvíle, keď majú dojem, že Boh je totálne nedostupný! Presne vtedy, keď máte dojem, že najviac potrebujete cítiť Jeho prítomnosť, máte zároveň dojem, že Boh je od vás na míle vzdialený.

Je dôležité, aby ste porozumeli, že existujú dva prejavy Božej prítomnosti. Prvý je založený na nasledujúcich slovách Písma: „Nezanechám ťa, ani ťa neopustím“ (Židom 13,5). To sa týka Božej všadeprítomnosti. Kráľ Dávid o tom hovoril takto: „Keby som vystúpil na nebesia, si tam, keby som si ustlal v podsvetí, si tam“ (Žalm 139,8). Ak veríte tomu, čo hovorí Písmo a dôverujete Bohu, tak potom realita je taká, že bez ohľadu na to, čo pociťujete alebo čo sa deje, Boh je s vami.

Ďalší prejav Božej prítomnosti, ktorý všetci milujeme a ktorý je tiež súčasťou kresťanského života, je Jeho zjavná prítomnosť.

„Byť zjavný“ znamená, že niečo z neviditeľného sveta sa stane viditeľným, že niečo neslýchané sa dá počuť, že niečo nepoznané sa presunie do sféry poznateľného. To sa deje, keď sa Boh stane realitou, ktorú dokážeme vnímať našimi fyzickými zmyslami. Je krásne, užívať si takéto stretnutia, ku ktorým môže dochádzať počas uctievania, počas osobnej modlitby, počas prechádzky v lese alebo popri bežných aktivitách každodenného života – môže to mať nekonečné množstvo foriem.

Ak ste teda duchovne hladní a smädní na púšti, a ak Boh neprichádza a nežehná vás svojou krásnou, úchvatnou prítomnosťou, len sa uvoľnite a spoľahnite sa na Jeho

sluby – a tým hlavným z nich je: „Nezanechám ťa, ani ťa neopustím.“ Keď sa z Neho tešíme aj počas absencie Jeho zjavnej prítomnosti, ešte hlasnejšie tým komunikujeme našu neoblomnú lásku voči Nemu.

skúsenosti intímneho spoločenstva s Ním. Boh sa tiež skrýva pred tými, ktorí nie sú po Ňom hladní. Boh neznáša, keď Ho považujeme za samozrejmosť. Nikdy sa neuspokojí s tým, že ho pokladáme za niečo tuctové.

Hlad po Bohu

Boh sa zjavuje ľuďom, ktorí Ho hľadajú a túžia po Ňom z celého svojho srdca.

Pamätajte na to, že Boh povedal, že On priviedol Izraelský ľud na púšť preto, aby ho pokoril a aby ľud zakúsil hlad. Avšak namiesto toho, aby bol ľud hladný po Bohu ako napríklad Jozua, Izraeliti hladovali po veciach, ktoré im Boh zobral.

Keď k nim teda Boh prišiel, aby sa im zjavil podobne, ako sa zjavil Mojžišovi, Izraeliti po Ňom vôbec netúžili. Namiesto toho Ho dokonca odmietli.

V 5. Mojžišovej čítame:

„Keď ste počuli hlas zo stredu tmy, zatiaľ čo vrch blčal ohňom, pristúpili ku mne všetci náčelníci vašich kmeňov i vaši starší a povedali ste: ‚Hospodin, náš Boh, ukázal svoju slávu a svoju veľkosť. Počuli sme jeho hlas zo stredu ohňa. Dnes sme videli, že Boh môže hovoriť s človekom a ten ostáva nažive. Prečo by sme mali teraz pomrieť? Veď nás strávi tento veľký oheň. Ak budeme ďalej počúvať hlas Hospodina, nášho Boha, zomrieme. Počul azda niekto hlas živého

Boha hovoriaceho zo stredu ohňa, ako ho počujeme my, a ostal nažive? Priblíž sa k nemu ty a vypočuj všetko, čo bude hovoriť Hospodin, náš Boh. Ty nám potom vyrozprávaš všetko, čo ti povie Hospodin, náš Boh, a to si vypočujeme a splníme.“ (5. Mojžišova 5,23-27)

Boh sa im znova snažil vyjaviť samého seba na púšti podobne, ako sa zjavil Mojžišovi, oni z toho vycúvali a Mojžišovi predniesli takúto žiadosť: „Priblíž sa k nemu ty a vypočuj všetko, čo bude hovoriť Hospodin, náš Boh. Ty nám potom vyrozprávaš všetko, čo ti povie Hospodin, náš Boh, a to si vypočujeme a splníme.“

Je smutné, že Izraelský národ Boha nikdy naozaj *nepoznal* – iba o *Ňom* niečo vedel. A preto nikdy nedokázal dodržiavať Jeho príkazy. A keďže Ho nepoznal, nikdy ani nezahliadol krajinu, ktorá mu bola zaslúbená a väčšina z nich pomrela na púšti.

Keď nás Boh privádza na púšť, podobne ako to bolo v prípade Jána, Mojžiša, Dávida, Jozefa, Pavla a iných, robí to preto, aby nás preskúšal, aby videl či sme hladní po *Ňom*, alebo či sme skôr hladní po pohodlí a radovánkach, ktorými sme sa obklopili. Jakub píše:

Prosíte, ale nedostávate, lebo prosíte zle; chcete to premárniť podľa svojich zlých žiadostí. Cudzoložnice, či neviete, že priateľstvo so svetom je nepriateľstvom proti Bohu? Kto teda chce byť priateľom sveta, prejavuje sa ako nepriateľ Boha. Alebo si myslíte, že Písmo nadarmo hovorí: „Boh žiarlivo túži po duchu, ktorého vložil do nás?“ Dáva však väčšiu milosť. Preto hovorí: Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť. Podriadte sa teda Bohu, ale vzoprite sa diablovej a ujde od vás. Priblížte sa k Bohu a on sa priblíži k vám. Očistite si ruky, hriechnici, a vy, vnútorne rozpoltení, posväťte si srdcia! (Jakub 4,3-8)

Keď sa blížime k Bohu tým, že Ho hľadáme celým svojim srdcom, On sa tiež priblíži k nám. Izraelský národ sa viac zaujímal o svoje vlastné túžby a žiadosti než o Božie. Boli cudzoložníkmi a cudzoložnicami, a hľadali útechu a bezpečie vo svetských veciach, pretože si mysleli, že tam to nájdu. Veľmi rýchlo zabudli na to, že všetok luxus a zásoby nedokázali zachrániť Egypťanov, ani ich armádu.

Boh hovorí, že ak sa máme priblížiť k Nemu, musíme spraviť dve veci. Najprv si musíme očistiť ruky. V 2. Korinťanom 7,1 je napísané: „Milovaní, keďže máme takéto prisľúbenia, očistíme sa od všetkých škvŕn tela i ducha a v Božej bázni zavříšme svoje posvätenie.“ Hriech nás oddeľuje od Boha: „Sú to vaše viny, čo sa stali prekážkou medzi vami a vašim Bohom, a vaše hriechy zakryli jeho tvár pred vami, takže nepočuje“ (Izaiáš 59,2).

Tým druhým je, že si musíme očistiť srdce. Kľúčom k tomu je to, čo popisuje Jakub: „Vy, vnútorne rozpoltení, posväťte si srdcia“ (4,8). Vnútorne rozpoltení ľudia neustále kolíšu medzi Duchom a telom. Svoju myseľ a svoje sympatie neupriamujú na Božie veci. V Kološanom 3,1-2 je napísané: „Ak ste teda boli spolu s Kristom vzkriesení, hľadajte to, čo je hore, kde Kristus sedí po pravici Boha. Myslite na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi.“

Obyčajne usilovne hľadáme to, čo je zladené s nastavením našich sympatií. Kľúčovým slovom je *nastavenie*. Keď si žena nechá spraviť trvalú, podrobí sa chemickému procesu, ktorý spôsobí, že každý jej vlas sa zvlíni. Jej vlasy sú zvlínené, pretože každý pramienok vlasov bol tak nastavený. Ak by sa aj tie vlasy snažila vyrovnáť a naťahovala by ich – jej vlasy sa aj tak nakoniec vrátia späť do nového tvaru, ktorý nastavil kaderník.

Ľudia môžu navštevovať bohoslužby, môžu spievať vo chváliacom tíme a zúčastňovať sa kresťanských aktivít, avšak na čo je upriamená ich myseľ, keď práve nerobia niečo vyslovene „kresťanské“? Ich myseľ bude zameraná na to, na čo bola nastavená.

Hneď, ako ten človek odíde z bohoslužobnej miestnosti alebo z kresťanskej atmosféry, jeho myseľ sa vráti späť do jej pôvodného nastavenia, presne tak, ako sa aj tie natočené vlasy vrátia do svojej zvlnenej podoby.

V mnohých zboroch v našej krajine som sa rozprával s ľuďmi, ktorí spievajú oslavné piesne, počas kázní si robia poznámky do svojich telefónov a ktorí dokonca aj investujú svoj čas do rôznych zborových služieb. Samozrejme, že to všetko nie sú zlé veci, avšak medzi jednotlivými bohoslužbami a dobrovoľníckymi aktivitami diskutujú iba o peniazoch, o profesionálnom športe, o šatách, o novinkách na sociálnych sieťach, o svojich koníčkoch, o opačnom pohlaví, o jedle, o nakupovaní, o obľúbených aplikáciách pre telefóny a o iných svetských veciach. Keď o tých veciach diskutujú, úplne sa rozžiaria, avšak čítanie Biblie, modlitba a služba iným, a dokonca aj návšteva bohoslužieb je niečím, čo robia iba z povinnosti.

Keď sa muž zamiluje do ženy a potom sa s ňou zasnúbi a pripravuje sa na manželstvo, nemusíte mu pripomínať, aby na svoju budúcu manželku myslel a rozprával o nej. Neustále ju má na mysli, a keď vyslovuje jej meno, v jeho hlase počuť, že pre neho veľa znamená. To preto, lebo jeho sympatie, jeho srdce je nastavené na rozvíjanie lásky k nej. Jeho myseľ nie je rozpoltená. O iných ženách neuvažuje. Je zamilovaný!

Dávid hovorí v Žalme 16,8: „Stále si predstavujem Hospodina.“ Jeho myseľ nebola rozpoltená. Jeho srdce bolo čisté. Nemal vo svojom srdci iné veci, ktoré by miloval tak veľmi ako Hospodina. Jeho láska k Bohu ďaleko zatienila akékoľvek dobré veci, ktoré by mu mohol ponúknuť tento svet. Veci, ktoré milujeme, ktoré sa nám páčia alebo ktorým dôverujeme viac ako Ježišovi, sa nazývajú modly. Dávid píše:

Kto smie vystúpiť na vrch Hospodina? Kto sa smie postaviť na jeho svätom mieste? Ten, kto má ruky nevinné a srdce čisté; ten, kto sa neobracia k márnosti, ani falošne neprisahá. (Žalm 24,3-4)

Človek, ktorý nemiluje, nepáči sa mu, ani nedôveruje ničomu, ani nikomu viac ako Ježišovi, je človek, ktorý má čisté srdce. Ježiš hovorí v Matúšovi 10,37: „Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden.“

Počas nášho pobytu na púšti nebudme podobní Izraelskému národu, ktorý tak miloval svoj pozemský život, že premeškal svoju príležitosť spoznať Boha.

V Izaiášovi 35,1-2 čítame:

Teš sa, pláň a pustatina, plesaj, púšť a rozkvitni ako šafran! Prekvitať bude a plesať, áno, zaplesá a zajasá, prijme slávu Libanonu, nádheru Karmelu a Šarónu. Ony uvidia Hospodinovu slávu, velebu nášho Boha.

Práve na púšti sa zjavuje Božia sláva a veleba!

Pridajme sa do spoločnosti všetkých tých veľkých svätcov, ktorí púšťou kráčali pred nami! Priblížme sa k Bohu s čistými rukami a s čistým srdcom – podobne, ako to spravil Dávid, Mojžiš, Pavel, Jozef a ostatní veľkí Boží mužovia a ženy!

3

NEVYHNUTNÁ PÚŠŤ

S odstupom sa spätne pozrite na všetky svoje skúsenosti. Myslite na to, ako vás Boh viedol po púšti a ako vás každý deň sýtil a zaodieval. Ako Boh znášal všetky vaše choré návyky a pokojne zvládal všetko vaše hundranie a všetko vaše túženie po „zmyselných pôžitkoch Egypta“! Myslite na to, ako vám uprostred všetkých trápení postačovala Božia milosť.

—Charles H. Spurgeon

*Hospodin, tvoj Boh, [ťa] viedol po púšti,
aby ťa pokoril a vyskúšal a poznal,
čo je v tvojom srdci...*

—5. Mojžišova 8,2

Môj prvý pobyt na púšti bol pre mňa totálnym šokom. Prvé dva roky môjho nasledovania Krista sa totiž naozaj podobali dlhým medovým týždňom. Spolu s Lisou sme sa usadili v Dallase, v Texase a po určitom čase, počas ktorého som pracoval ako technik, som prijal duchovnú pozíciu v rámci nášho cirkevného zboru. Mojou úlohou v „zamestnaní“ bolo slúžiť môjmu pastorovi a jeho manželke a pomáhať im pri zabezpečení hostovania rečníkov, ktorí do nášho veľkého zboru prišli kázať zvonka. Bolo to úžasné! Myslel som si, že som v nebi. Keďže náš zbor bol jedným z najznámejších zborov v Amerike, staral som sa o najväčších služobníkov evanjelia na našej planéte.

Keď títo veľkí národní a medzinárodní vedúci prilietali na letisko, čakal som ich tam a zabezpečoval som im odvoz do zboru alebo na miesto, kde boli ubytovaní. Počas ich pobytu v Dalase som ich vozieval všade tam, kam potrebovali ísť a jedával som s nimi. Strávil som hodiny a hodiny s niektorými z najslávnejších ľudí v oblasti duchovnej služby v rámci našej generácie. Moje prvé roky na tejto pozícii boli fantastické – plné života.

Potom sa však veci začali komplikovať. Bolo to naozaj, naozaj ťažké. V tom čase som o tom nevedel, pretože mi to Boh vtedy nezjavil, no to bol môj vstup na púšť. Bolo to miesto, na ktorom nás Boh vychováva. Tam sa rozvíja náš charakter a posilňuje naša viera. *Nevyhnutná púšť.*

Predstavte si toto: Ste súčasťou Izraelského národa a nedávno ste boli vyslobodení z celoživotného otroctva. Práve ste zakúsili desivý, no zároveň povznášajúci prechod pomedzi dve steny zverených, rozbúrených vôd, a nakoniec ste sa ocitli v bezpečí a v suchu na druhej strane mora. Otočili ste sa a sledovali ste, ako tie isté steny, ktoré ochránili vás, pohltili vašich nepriateľov. Vaši trýznitelia boli zničení – navždy odstránení! Nadšene ste oslavovali a od radosti ste tancovali nad Božím víťazným vyslobodením! Máte pocit, že ste neporaziteľní, lebo viete, že Boh je na vašej strane. Nikdy už nebudete pochybovať o Jeho moci a vernosti!

Scéna sa však zrazu mení: o niekoľko dní neskôr – ste unavení, smädní a je vám horúco. Ešte ste sa nedostali ku prahu „zasľúbenej“ zeme; namiesto toho bezcieľne putujete po púšti, ktorá sa hemží hadmi a škorpiónmi. Už netancujete a nespievate Pánovi o tom, ako dokáže uvrhnúť koňa aj s jeho jazdcom do mora. Skôr sa sťažujete svojmu vodcovi a hovoríte mu: „Prečo si nás vyviedol z Egypta? Aby si zabil nás, aj naše deti a náš dobytok aby pomrel od smädu?“

Pozrime sa teraz na vás ... naozaj veríte tomu, že Boh vás zázračne vyslobodil z nepriateľovej moci len preto, aby vás nechal bezcieľne a donekonečna blúdiť po púšti zmätku a ticha? Myslíte, že to bol Jeho zámer? Samozrejme, že nie – je to len nevyhnutné miesto, ktoré musíme navštíviť na našej ceste do Zaslúbenej zeme.

Presne tak, ako Hospodin vyviedol Izraelský národ z Egypta na púšť, tak vedie aj vás. Diabol vás sem neprivedol, ale Boh áno. A toto suché obdobie má svoj zmysel – Boh má s ním svoj nadprirodzený plán. Po prvé – Boh nás pokoruje a skúša. Robí to preto, aby sme spoznali, aké naozaj je naše srdce.

Ako nás pokoruje? „Pokoroval ťa, dal ti hladovať, potom ťa sýtil mannou“ (5. Mojžišova 8,3). Izraelitov pokoroval tak, že ich

nechal hladovať. Ďalší výrok však tvrdí, že ich sýtil mannou. Znie to ako protirečenie. Ako by ich mohol nechať hladovať a zároveň ich sýtiť mannou?

Manna je to najlepšie jedlo, aké človek môže jesť – manna je na jedálnom lístku anjelov! Eliáš si počas svojej štyridsaťdňovej cesty na posilnenie dal iba dva koláčiky manny. A Izraeliti jej mali dostatok. Šesť dní do týždňa dostávali z neba čerstvý prídely manny a na šiesty deň manna zázračným spôsobom vydržala aj do siedmeho dňa. *Nikdy nevymeskali ani jedno jedlo* – odo dňa, keď im Boh po prvýkrát dal mannou až po deň, keď sa utáborili pri vchode do Zaslúbenej zeme.

Prečo teda Boh povedal: „Nechal som vás hladovať?“ O akom hlade to hovorí? Ak to chceme pochopiť, musíme si predstaviť okolnosti, v ktorých sa nachádzali. Povedzme, že na raňajky by ste mali iba krajec chleba a každý večer by ste na večeru mali iba krajec chleba. Bez masla, bez orieškového masla, bez lekváru, bez nárezu, bez tuniaka, *iba chlieb*. A uvedomte si, že nehovoríme, že toto sa deje iba niekoľko dní alebo týždňov. *Štyridsať rokov* jedli to isté!

Keď som bol mládežnícky kazateľ, zobrali sme päťdesiatšesť mladých ľudí do Trinidadu na osemdňový misijný výjazd. Zbor v Trinidade nám zabezpečoval jedlo a naši hostitelia boli veľmi pohostinní. Každý deň sme ale jedli kura. Pripravovali ho mnohými rôznymi spôsobmi a servírovali ho s ryžou a zeleninou, no *vždy* to bolo kura.

Po ôsmich dňoch jedenia kuracieho mäsa sme boli hladní po niečom inom. Keď sme prišli späť domov, jeden z mladých mužov z našej skupiny sa spýtal svojej mamy, čo pripravila na večeru a ona odpovedala: „Kura!“ Bol z toho hotový a uprosil ju, aby ho zobrala na hamburger.

V Trinidade sme sa takto v súkromí sťažovali už po ôsmich dňoch; viete si predstaviť, aké by to bolo, keby to trvalo štyridsať rokov? Nie štyri roky, ale *štyridsať* rokov jedenia toho istého jedla! Už asi dokážeme pochopiť, ako ich Boh nechal hladovať. Nedal im to, na čo mali chuť, ale iba to, čo naozaj potrebovali na to, aby zostali nažive a zdraví.

Aké iné okolnosti ešte spôsobovali, že Izraeliti hladovali – teda túžili po niečom, čo nemali? Pri čítaní tohto príbehu ste si možno všimli jednu pozoruhodnú vec a síce to, že ich šaty a topánky sa neobnosili – to musela ale byť úspora v ich rodinnom rozpočte! Avšak, ako by sa vám páčilo, keby ste štyridsať rokov mali nosiť tie isté šaty?

To by bolo nudné! Žiadne výlety do obchodov, ani prezeranie módných noviniek online.

A tie isté hnedé sandále celých štyridsať rokov!

Áno, o ich základné potreby bolo postarané – boli chránení pred teplom, aj pred chladom – no tak veľa vecí, po ktorých túžili, im jednoducho chýbalo.

A predstavte si ešte aj tú monotónnosť krajiny, v ktorej sa každý deň pohybovali – nielen niekoľko týždňov, ale *štyridsať* rokov. Ako by sa vám páčilo, keby ste mali na očiach stále také isté kaktusy, kríky a vyprahnutú pôdu – žiadne pokojné potôčky, svieže lesy, malebné vinohrady alebo krásne jazierka – každý deň len púšť?

Mali to, čo potrebovali, ale nie to, čo chceli mať. V tomto svetle znova preskúmame nasledujúci verš:

Pokoroval ťa, dal ti hladovať, potom ťa sýtil mannou,
ktorú si nepoznal a nepoznali ju ani tvoji otcovia, aby

Ľa poučil, že človek nežije len samým chlebom, ale všetkým, čo vychádza z Hospodinových úst.
(5. Mojžišova 8,3)

Boh ich nechal hladovať v tom zmysle, že odstránil všetko, čo by uspokojilo ich túžby a telesné žiadosti – ich základné potreby však uspokojoval. Ten hlad predstavoval túto skúšku: Boh chcel vidieť či budú po Ňom túžiť viac ako po tom, čo zanechali za sebou. Budú hľadať Jeho alebo to, po čom túži ich telo? Budú hladní a smädní po spravodlivosti alebo po pohodlí a pôžitkoch? Je smutné, že srdce Izraelitov nebolo nastavené na toho Jediného, ktorý dokáže uspokojiť, a preto túto skúšku nezvládli:

Naničodníkov uprostred nich sa zmocnili silné chůtky. Aj Izraeliti začali znova bedákať a vraveli: „Kto nás nasýti mäsom? Spomíname si na ryby, čo sme oddávna jedávali v Egypte, na uhorky, dyne, pór, cibuľu a cesnak. Sme už celkom vychudnutí a nič iné nevidíme, iba mannu.“

Pamätali si na to, čo za sebou nechali v Egypte, kde sa im dokonca život v utláčaní a otroctve zrazu začal javiť ako lepší v porovnaní s tým suchým miestom, na ktoré ich priviedol Boh. Začali sa sťažovať a reptáť, a žiadali si mäso. A Boh počul ich modlitbu:

Dal im teda, čo si žiadali [mäso - prepelice]; najedli, ba presýtili sa; doprial im, čo si žiadali. Dopustil však, aby chradli. (Žalmy 106,15 a 78,29)

Dostali, čo chceli, avšak zaplatili za to príliš vysokú cenu. Spolu s mäsom prišlo totiž aj chradnutie ich duše. Toto chradnutie spôsobilo, že neboli schopní vydržať, neboli schopní absolvovať túto skúšku a v konečnom dôsledku nikdy nevstúpili do Zaslúbenej krajiny! Hriechom nebolo to, že si žiadali mäso, ale skôr to, čo tou žiadosťou vlastne vyjadrovali. Tá žiadosť odhaľovala nespokojnosť

Návod na prežitie na vašej ceste

#3 Odolajte pokušeniu, zobrať veci do vlastných rúk

Pre tých z nás, ktorí patríme medzi iniciatívnych, akčných realizátorov, je jedným z veľkých pokušení na púšti, snažiť sa niečo zrealizovať. Keď máme pocit, že Hospodin odišiel niekam preč a že je na hony vzdialený, keď dokonca aj naše najskromnejšie pokusy spraviť niečo pre Božie kráľovstvo zlyhajú, keď hodiny na modlitbách vedú iba k boľavým kolenám, tak v zúfalstve sme schopní spraviť takmer hocičo, len aby sa niečo stalo. To nie je dobrý nápad. Púšť je celá o tom, že sa tam toho veľa nedeje – trocha vody a nudný jedálniček. Uprostred tejto pustatiny sa učíme, že život je omnoho viac, než len o tom, čo robíme alebo máme. Je skôr o tom, koho intímne poznáme a o každodennom napĺňaní toho, čo si On praje.

Počas jedného z mojich pobytov na púšti mi každý týždeň pripadal ako mesiac, pretože som mal malú víziu, malé nadšenie, malú motiváciu. Napriek tomu som musel ísť ďalej. Musel som cez to prejsť, neustále ďalej čerpať z Božieho Slova v mojom srdci, pokračovať v službe ako najlepšie som vedel, chodiť na stretnutia a zdržiavať sa toho, aby som spravil niečo unáhle len z netrpezlivosti. Neustále som musel sám sebe pripomínať, že som presne tam, kde ma Boh chce mať. On nemrhal časom a chcel naplniť svoje sľuby.

Púšť jednoznačne nie je miestom, na ktorom by ste mali chuť nejako sa zviditeľňovať! Pamätajte na to, že je to miesto prečisťovania a prípravy, a preto sa musíte usilovať zostať verní a odolávať pokušeniu hrešiť.

Na diaľnici na púšti, ktorú Hospodin buduje, jazdite vždy iba s Ním. Nikdy sa nerozhodnite, že Ho predbehnete len preto, lebo sa vám zdá, že ide príliš pomaly!

ich srdca s Bohom a s Jeho metódami vedenia a zabezpečovania ich potrieb. Tiež odhaľovala ich intenzívnu túžbu po živote, ktorý zanechali za sebou v Egypte, a na ktorý si teraz spomínali ako na niečo príjemné – úplne zabúdajúc na to, že tam žili v otroctve.

To je lekcia na vytriezvenie pre všetkých nás: Ak vyhľadávame iba benefity prameniace zo sľubov a nie aj samotného Sľubujúceho, nebudeme mať silu, ktorá je potrebná na prechádzanie púštnymi obdobiami nášho života. Neodvratne bude dochádzať k tomu, že si začneme spomínať na dobré, staré časy, ktoré – ak sa na ne pozrieme zo správnej perspektívy – vôbec neboli až také dobré, lebo to boli vlastne dni otroctva.

Jedna vec je, že hľadáme Boha v tom, čo nám On môže *dať* alebo *pre nás spraviť*. Úplne iná vec je, že hľadáme Boha kvôli tomu, *kým On je*. Tá prvá možnosť je pre naše vlastné dobro a náš sebecký motív vyústi, v tom najlepšom prípade, do nezrelého vzťahu s Bohom. Ak však hľadáme Boha kvôli tomu, *kým a čím On je*, povedie to k budovaniu intímneho a silného vzťahu, po ktorom všetci túžime.

Posvätná núdz

V tomto bode je jasné, že život na pustej púšti prináša so sebou nedostatok zdrojov – je to čas, keď síce dostávame, čo na emocionálnej, fyzickej alebo materiálnej úrovni potrebujeme, avšak nie to, čo by sme chceli. Boh sľúbil, že sa postará o naše základné potreby, a preto nám na púšti zabezpečuje náš každodenný chlieb a nie hojnosť všetkého.

Keď sa nám v našej krajine darí dobre, hovorievame, že si žijeme ako prasa v žite. Na púšti je ťažké nájsť čo i len jedno prasa! K životu na púšti patria rôzne druhy deprivácie. Je to čas, keď aj v sociálnej oblasti zažívate to, čo potrebujete a nie to, čo by ste chceli. Boh vie, čo na púšti potrebujete duchovne – a možno to

nie je to isté, čo si vy myslíte, že by ste potrebovali! Uprostred púšte Boh uspokojuje naše potreby – nie nevyhnutne naše túžby.

Zmyslom púšte je prečistenie a posilnenie. My sa potrebujeme usilovať spoznávať Jeho srdce a nie Jeho *zaopatrenie*. A potom, keď vstúpime do obdobia hojnosti, nezabudneme na to, že je to Hospodin, náš Boh, ktorý nám dáva hojnosť preto, aby tak naplnil svoju zmluvu s nami (5. Mojžišova 8,2-18).

Základným problémom je to, že naša definícia potrieb a túžob sa rozchádza s realitou. Naše túžby nazývame „potrebami“, a pritom to tak nie je! Možno sa ešte príliš mnohí z nás musíme naučiť, čo Pavol myslí tým, keď hovorí:

Nehovorím to preto, že by som mal nedostatok. Lebo ja som sa naučil vystačiť s tým, čo mám [byť spokojný do tej miery, že ma to neruší, ani neznepokojuje].

Viem sa aj uskromniť a viem žiť i v hojnosti.

Vo všetkom a do všetkého som zasvätený: byť syty aj hladovať, mať hojnosť aj trieť núdzu. Všetko môžem v Kristovi, ktorý ma posilňuje. (Filipanom 4,11-13)

Pavol sa naučil, že vďaka Kristovej sile môže byť rovnako spokojný tak uprostred sucha, ako aj uprostred hojnosti. Zdá sa, že kresťanská cirkev vo vyspelých štátoch sveta sa nenaučila byť spokojná a smutnou skutočnosťou je, že mnohí kresťania, ktorí žijú v hojnosti, nie sú o nič spokojnejší, ako tí, ktorí majú nedostatok. Ak nevlastníme všetko to, čo máme pocit, že nám právom náleží, považujeme sa za zanedbaných. Vieru ľudí posudzujeme a duchovnosť ľudí meriame tým, čo vlastnia, akí sú úspešní alebo aké majú sociálne postavenie. Namiesto toho by sme si mali všímať ich charakter a vieru.

Izraelský národ odišiel z Egypta s množstvom vecí, o ktoré obral Egypťanov – boli medzi nimi strieborné a zlaté veci a pekné kusy

oblečenia. Vzácné kovy však ľudia na púšti použili na zhotovenie modiel a potom sa vyobliekali do tých pekných odevov a v nich pred tými modlami tancovali. Je zrejme, že tieto veci nesvedčili o zbožnosti – naopak, presný opak bol pravdou. Iba dvaja ľudia, ktorí pôvodne odišli z Egypta, mali charakter vhodný na to, aby vstúpili a zaujali Zaslúbenú zem. Vošiel tam iba Jozua a Káleb, pretože oni mali iného ducha – bezvýhradne nasledovali Boha (4. Mojžišova 14,24).

Náš hodnotový systém je pokrútený, ak jeden druhého hodnotíme podľa miery toho, čo vlastníme a nie podľa toho, kým sme.

Na druhej strane sa veľakrát stáva, že keď sa nejakému kresťanovi začne finančne dariť alebo keď sa dostane do vedúcej pozície, alebo začne mať vplyv, začne to zároveň vnímať ako Božie zvolenie k tomu, aby si robil, čo chce! Začne si kupovať, čo len chce, troviť peniaze na svoje vlastné túžby a využívať svoju pozíciu vplyvu na svoj prospech. Tí, ktorí sa takto správajú, sú najčastejšie zároveň tými, ktorí nezvládli obdobia sucha. Finančné požehnanie a väčšia autorita by v podstate mali viesť k väčšej závislosti na Bohu, a k hľadaniu Jeho zámerov a vedenia.

Všimnite si, aký postoj mal v rámci svojej služby Ježiš. Nebol motivovaný sebeckosťou. Vzal na seba náš hriech, choroby a trest smrti. Naše blaho považoval za dôležitejšie než svoje vlastné – hoci sám nikdy nezohrešil. Zmysel jeho života a služby nespočíval v službe sebe, ale v dávaní seba! Vďaka tomu, že zaprel sám seba, nám daroval ten najväčší dar zo všetkých – večný život.

Takúto zrelosť charakteru v nás Boh buduje práve počas pobytu na púšti. Púšť je miestom, na ktorom rastie a dozrieva ovocie Ducha. A vedení sme intenzívnou túžbou po tom, aby sme spoznávali Jeho – a to sa deje, keď sa učíme žiť tak, ako žil On.

4

VZŤAH

Je prekvapujúce, koľko problémov sa vyjasní bez akéhokoľvek úsilia, keď sa urovná vnútorný život človeka.

—A.W. Tozer

„Ak ma milujete, budete zachovávať moje príkázania.“

—Ján 14,15

Čo si Boh od toho sľubuje, keď pre nás pripravuje putovanie po púšti? Už sme sa dotkli niekoľkých vecí, ktoré sú pre nás prínosom a budeme v tom pokračovať aj ďalej – má z toho ale niečo aj Boh? Áno, má. Túži po posilnení nášho vzájomného vzťahu. Túži po tom, aby náš vzťah s Ním bol intímnejší. Je smutné, že mnohí z nás máme tendenciu, svoj vzťah s Pánom využívať iba pre seba – a dovoľíme, aby naša náklonnosť voči nemu ochabovala.

Keď sme sa s Lisou zasnúbili, bol som do nej po uši zamilovaný. Neustále som na ňu myslel. Robil som všetko, čo bolo potrebné na to, aby som s ňou mohol tráviť čo najviac času. Ak niečo potrebovala, tak bez ohľadu na to, čo som práve robil, som nasadol do auta a doniesol som jej to.

Spomínam si, že raz sme spolu strávili takmer 5 hodín v dome jej rodičov. Nechcelo sa mi ísť domov. Takmer hneď po príchode domov mi zazvonil telefón. Bola to Lisa, ktorá mi láskavým, vábivým hlasom povedala: „Miláčik, nechal si si u nás bundu.“

Nič lepšie som nikdy nepočul. Bez váhania a s nadšením som zareagoval: „Tak sa asi budem musieť vrátiť a zobrať si ju, že?“

Aj som to spravil a následne sme spolu strávili ďalšie tri hodiny. Bol to krásny deň.

Keby mi v tom čase zavolala uprostred noci a povedala: „Miláčik, mám chuť na zmrzlinu,“ radostne by som na to

zareagoval slovami: „O desať minút som u teba! Akú príchuť by si si dala?“ Vyhľadával som chvíle a dôvody, len aby som mohol byť s ňou. Keďže som ju intenzívne miloval, bolo pre mňa potešením zrealizovať všetko, čo som jej len na očiach videl. A nerobil som to preto, aby som jej *dokázal*, že ju milujem; robil som to preto, *lebo* som ju miloval.

Nemusel som sa nútiť k tomu, aby som o nej hovoril iným ľuďom... Vychvaľoval som ju pred kýmkoľvek, kto ma bol ochotný počúvať. Ak v nejakom rozhovore nastalo ticho, bez akéhokoľvek úsilia som presmeroval tému rozhovoru na Lisu a na naše bližiace sa manželstvo. Bol som zamilovaný!

Už po niekoľkých krátkych rokoch manželstva som začal svoju pozornosť venovať iným veciam, ako napríklad športu, aktivitám s priateľmi a, obzvlášť, dielu služby v cirkvi. Zrazu bolo pre mňa náročné tráviť s ňou kvalitný čas a robiť pre ňu niečo. Už som na ňu ani toľko nemyslel. Obdarovával som ju iba na Vianoce, výročia a narodeniny, a dokonca aj to mi už pripadalo trošku otravné.

Raz som jej dokonca zabudol kúpiť darček na Valentína. Bola z toho zničená. Nemal som na výber – musel som sa jej ospravedlniť. Najsmutnejšie na tom bolo to, že som nedokázal vidieť, do akého stavu sa dostávalo naše manželstvo. Naša jednota bola narušená; moja prvá láska zomierala!

Som naozaj vďačný, že Bohu sa nakoniec podarilo získať moju pozornosť a že zmenil moje srdce. Ukázal mi, akým sebeckým som sa stal. Je to milosť, že rozdúchal plamene našej lásky a uzdravil naše manželstvo.

Niečo také sa môže stať aj v našom vzťahu s Bohom. Mnohí Kristovi nasledovníci dospejú do nejakej zóny pohodlia alebo na nejakú úroveň, z ktorej sa už usilujú vzťah iba udržiavať a nie

rozvíjať. Už netúžia po Bohu. Úroveň svojej osobnej duchovnosti prispôsobujú tomu, ako sú na tom v porovnaní s inými alebo tomu, čo považujú za vhodné. V tomto bode prestávajú Boha hlboko osobne hľadať. Začnú sa sústreďovať na každodenné povinnosti, na túžbu po úspechu a na starosti tohto života. Boha vyhľadávajú kvôli požehnaniu, ktoré dáva a nie kvôli tomu, aby spoznávali Jeho. Začínajú sa myliť vo svojom srdci, keď sa odvracajú od Boha k sebe. Možno naďalej rozvíjajú „kresťanské“ priateľstvá a budujú si svoje postavenie a pozíciu v zbore, no už nedychtia po Tom, kto je zdrojom ich života.

Keď trávime čas tým, že vyhľadávame Božie požehnanie a Jeho dary namiesto toho, aby sme túžili po intímnom vzťahu s Ním, ľahko sa môžeme dostať do omylu. Ak sme k sebe úprimní, tak si musíme priznať, že sa poklepkávame po pleci za to, že trávime čas na modlitbe; keby sme sa však na to dokázali pozrieť z Jeho perspektívy, uvedomili by sme si, že sa Ho iba pokúšame využívať na vlastný prospech. Zredukovali sme Ho na zdroj pomoci vo chvíľach, keď sa dostávame do ťažkostí. On nás ale miluje príliš veľmi na to, aby nás nechal v tomto omyle. On pre nás spraví to, čo spravil aj pre zástupy, ktoré vyhľadávali Ježiša:

Na druhý deň si zástup ... všimol, ... že tam nie je ani Ježiš, ani jeho učeníci, nastúpili aj oni do člnov, prišli do Kafarnauma a hľadali Ježiša. Keď ho našli na druhej strane mora, povedali mu: „Rabbi, kedy si sa sem dostal?“ Ježiš im odpovedal: „Amen, amen, hovorím vám: Nehľadáte ma preto, že ste videli znamenia, ale preto, že ste jedli z chlebov a nasýtili ste sa. (Ján 6,22-26)

Ježiš pozná pravú motiváciu našich činov. Keď zástupy ľudí vyhľadávali Ježiša, Ježiš rozoznal, že sa viac zaujímajú o ďalšie požehnanie (jedlo zadarmo), než o to, aby videli a porozumeli Jeho znameniam. Zmyslom znamení je poukazovať určitým smerom

alebo poskytovať informáciu – znamenia nie sú samoúčelné. Ježiš vedel, že zástupy Ho v skutočnosti nenasledovali kvôli znameniam, ktoré zjavovali Jeho podstatu, ale iba kvôli tomu, aby si naplnili žalúdky.

Poznáte aj vy takého človeka, ktorý sa s vami spojí iba vtedy, keď niečo od vás potrebuje alebo chce? Alebo dokonca ešte horšie – už sa vám niekedy stalo, že sa niekto s vami chcel zdánlivo spriatelíť a neskôr ste prišli na to, že ten človek len niečo od vás chce – vplyv, peniaze alebo materiálne veci? Ten človek sa o vás v skutočnosti vôbec nezaujímal, ani vás nemal rád – avšak na nejakú dobu ste mu pomohli dosiahnuť jeho zámery. Keď je človek takto zneužitý, je to *boľavé!*

Takýto sebecký postoj úplne poznamenal našu spoločnosť, a dokonca aj telo Kristovo. Mnohí ľudia v zboroch sú nespokojní; ich láska k Ježišovi ochladla. Pánovi slúžia kvôli osobnému zisku a nie z vrúcnej lásky k Nemu ako k osobe. A pokým im Boh dáva to, čo *chcú*, sú z Neho šťastní a nadšení. Keď však prichádzajú problémy a život začne byť ťažký, vychádzajú na svetlo aj motívy ich srdca.

Zakaždým, keď sa ľudia zameriavajú na *seba*, je neodvratné, že sa začnú aj sťažovať. Prečo? Pretože ťažkosti a problémy nakoniec iste prídu. A keď sa to stane, začne sa aj sťažovanie, ktorého zdrojom je sebeckosť. A keď ťažkosti pokračujú, pokračuje aj sťažovanie. Tento vzor správania je znova veľmi dobre rozpoznateľný v dejinách Izraelského národa. Keď Hospodin vyslobodil Izraelitov z hrôz Egyptského otroctva nariadeného faraónom, ľud sa zaradoval:

Prorokyňa Mirjam, Áronova sestra, vzala do ruky bubienok a za ňou šli všetky ženy, tancovali a bubnovali. Mirjam im predspevovala: „Spievajte Hospodinovi, lebo sa veľmi preslávil! Koňa i jeho jazdca zmietol do mora.“ (2. Mojžišova 15,20-21)

Ľud bol vtedy nadmieru šťastný. Bol premožený Božou veľkosťou, zázračnou mocou a dobrotou, vďaka ktorým bol Izraelský národ oslobodený od svojich nepriateľov. Avšak už po troch dňoch, keď Izraeliti narazili na horké vody na Šúrskej púšti, sa začalo ich sťažovanie: „Čo budeme piť?“ pýtali sa Mojžiša (2. Mojžišova 15,24). To však nedávalo žiadny zmysel. Či nemohol Boh, ktorý pred pár dňami kvôli nim rozdelil Červené more, zabezpečiť pre nich zdravú, pitnú vodu? Či nebol Mojžiš tým istým hrdinským vedúcim, ktorým bol pred tromi dňami?

Boh nakoniec naozaj zmenil tie „horké vody na sladké“. Spomienka na tento zázrak v nich však rovnako rýchlo vybledla. O niekoľko dní neskôr sa ľudia opäť sťažovali – tentokrát na jedlo. Reptali: „Predtým, ako nás Boh vyslobodil, sme sa mali lepšie.“ Naozaj? Robenie tehál pod dohľadom dozorcov, ktorí vás šľahajú po chrbte bičmi, je naozaj lepšie?

Celá izraelská pospolitosť reptala proti Mojžišovi a Áronovi na púšti. Izraeliti im hovorili: „Radšej sme mohli pomrieť Hospodinovou rukou v Egypte, keď sme sedávali pri hrncoch mäsa a najedli sme sa chleba do sýtosti. (2. Mojžišova 16,2-3)

V tých ťažkých, suchých obdobiach, keď sa spúšťa sťažovanie, je toto obyčajne nasmerované na vedúcich, rodinných príslušníkov, priateľov, nepriateľov – dokonca aj na vládu. Väčšina z nás (asi zo strachu), by nikdy nemenovala Boha ako zdroj našich problémov. A tak sa aj Izraeliti sťažovali na Mojžiša a Árona, no bezpochyby si niekde v sebe mysleli: *Hospodin môže za to, že sme takto dopadli!* Mojžiš to prehliadol a pozval si ich na koberček: „Čo sme my? Nie proti nám repcete, ale proti Hospodinovi“ (2. Mojžišova 16,8).

Púšť odhaľuje motívy nášho srdca – buď tie sebecké alebo tie *nesebecké*. Proste Ducha Svätého, aby vám ukázal, čo sa naozaj

Návod na prežitie na vašej ceste

#4 Ujasnite si, o čo vám ide

Počas jedného z mojich prvých zážitkov s púšťou som naozaj zápasil s tým, aby som si zachoval pozitívny postoj, pretože som mal pocit, že už sa nikdy nič nezmení. Nevadilo mi už vlastne iba to čakanie – bola to skôr tá bolesť, ktorú som počas toho čakanie prežíval. Bol som jednoducho unavený z jednej neprijemnej situácie, pri ktorej som mal dojem, že mi bráni v tom, aby som začal žiť svoj Bohom daný sen kazateľskej služby spojenej s cestovaním. Pán mi povedal, že On túto púšť používa na to, aby ma prečistil. Avšak jedného dňa, keď som zase raz prosíkal Pána, aby mi ukázal, prečo naozaj „toto putovanie púšťou trvá tak dlho“, mi Pán pripomenul: „Chcem vidieť, či slúžiš Mne alebo tomu snu.“

Poviem vám, že tým si naozaj získal moju pozornosť! Musel som sa dôkladnejšie zamyslieť a v modlitbách zahĺbiť do toho, či mi v skutočnosti naozaj ide o to, aby som šíril evanjelium po celom svete – alebo či mi ide o ešte lepší cieľ, aby som poslušne dôveroval Bohu a očakával na Neho, že On bude hovoriť a konať cezo mňa. Lebo iba vtedy budem v súlade s Jeho prianím.

Radím vám preto: Nedovoľte, aby váš úžasný, Bohom daný sen nadobudol vyššiu prioritu, ako to, aby ste žili v Božej prítomnosti a robili iba to, čo si praje váš Otec.

odohráva vo vašom srdci; čo vás ženie dopredu? Ktoré postoje alebo aké správanie vás držia v otroctve vo vašom „Egypte“, alebo vás vedú k sťažovaniu sa na vašej púšti? Kvôli zdravému vývoju vašej budúcnosti je naozaj kľúčové, aby ste boli úprimní a otvorení pre Jeho láskavú korekciu.

Dobrou správou pre všetkých nás je, že nič nás nemôže zastaviť pred činami pokánia a zmenou postoja nášho srdca! Okamžite

môžeme prestať reptáť a začať vyhľadávať vzťah s Bohom – namiesto toho, aby sme Ho iba využívali ako jeden z našich zdrojov.

Boh nás teda môže poslať na púšť z čírej lásky.

Boh je viac ako nejaký vzorec

Izraelitom nešlo v prvom rade o Boha, a preto neboli schopní rozpoznávať Jeho cesty. Vedeli sa nadchnúť z Jeho mocných činov, avšak zakaždým, keď Božia nadprirodzená moc nebola viditeľná, začali blúdiť. Keď bol Mojžiš na hore, prestali sa ovládať a začali sa hrať. Uspokojili sa iba s tým, že boli zachránení. Netúžili Boha hlbšie zažiť, ani Ho intímnejšie spoznať.

Jedného dňa počas putovania po púšti Boh povedal Mojžišovi, aby zhromaždil ľud a vyzval ho, aby sa posvätil, pretože išiel zostúpiť na Horu Sinaj, aby sa ľudu prihovril tak, ako sa už predtým prihovril Mojžišovi. Keď však prišiel ten deň a Hospodin sa zjavil vo veľkolepej nádhere, a odhalil svoju slávu, ľud to nedokázal stráviť:

Všetok ľud pozoroval hrmenie, blesky, zvuk rohu a dymiaci vrch. Keď to ľud videl, chvel sa od strachu. Stáli obďaleč a Mojžišovi povedali: „Ty s nami hovor a my budeme počúvať. Nech s nami nehovorí Boh, aby sme nezomreli.“ (2. Mojžišova 20,18-19).

Mojžiša úpenlivo prosili: „Ty hovor s Hospodinom za nás a potom nám povedz, čo ti povedal a my to spravíme“ (parafrázované) – a vtedy znova vyšla najavo ich sebecká túžba po Božom dobrodení bez toho, aby s Ním mali vzťah. Možno mali dobré úmysly – chceli zachovávať Božie Slovo, avšak bez intímneho *vztáhu* s Ním by to aj tak nedokázali.

Izraeliti chceli odpovede na svoje problémy namiesto vzťahu. Hádajte teda, čo Boh spravil – dal im Desať prikázaní! To ale celý ten problém aj tak nevyriešilo. Každá nasledujúca generácia bola ďalším dôkazom o tom, že nie je schopná tie príkazy dodržiavať.

A ako to vyzerá s našou, dnešnou generáciou? Kolík z nás sa s tými najlepšimi úmyslami snažíme chodiť po Božích cestách? Zaväzujeme sa a sľubujeme, no potom nič z toho nedokážeme dodržať – dokonca až do bodu, keď nás to začne tak zaťažovať, že už ani nedokážeme pozdvihnúť svoj hlas v modlitbe. Nakoniec sa možno obrátíme na nášho pastora, na nášho partnera, na priateľa alebo na nejakého obľúbeného blogera s nádejou, že nejako si budeme vedieť prisvojiť ich hľadanie Boha, ako keby bolo naše vlastné a že tak si zlepšíme svoj vzťah s Ním. Podobne ako Izraelský národ, aj my sa snažíme dodržiavať Božie Slovo – Jeho príkázania – bez toho, aby sme pestovali životodarný, osobný vzťah s Ním. Ježiš hovorí v Jánovi 14,21: „Kto prijal moje príkázania a zachováva ich, ten ma miluje. A kto mňa miluje, toho bude milovať aj môj Otec; aj ja ho budem milovať a zjavím mu seba samého.“

Tento verš som zvykol čítať s tým, že som si myslel, že Pán hovorí: „John, ak budeš dodržiavať Moje príkázania, dokážeš mi tým, že Ma miluješ.“ Jedného dňa mi potom Pán povedal, aby som si tento verš prečítal ešte raz. Keď som to spravil, povedal: „Ty ešte stále nechápeš, čo hovorím – prečítaj si ho znova!“ *Dobre, Pane.* A tak to pokračovalo, až kým som si ten verš neprečítal deväť alebo desaťkrát.

Nakoniec som zvolal: „Pane, odpusť mi moju nevedomosť; ukáž mi, čo mi chceš povedať!“

„John, ja nehovorím, že ak budeš dodržiavať Moje príkázania, dokážeš mi tým, že ma miluješ,“ povedal. „Ja už viem, či Ma miluješ alebo nemiluješ! Ja hovorím, že ak sa človek po uši

do Mňa zamiluje, tak Ja ho uschopním k tomu, aby dodržiaval Moje prikázania!“

Pochopil som to! Je to o *vzťahu* a nie o *zákone*. Ja som to dovtedy považoval za príkaz – zákon. Boh mi zjavil, že pre Neho je dôležitý *vzťah*.

- Boha nemôžeme spoznať cez pravidlá a predpisy.
- Boha nemôžeme nájsť v metódach.
- Svätý, Všemocný Boh sa nedá zredukovať do nejakej formulky!

Napriek tomu mnohí z nás vnímajú Boha takto. Vzťah s Bohom nahrádzame „zákonmi a formulkami“, ako napríklad sedem krokov k šťastnému životu, štvorstupňový plán spasenia, päť aspektov úspešného vzťahu, osvedčená metóda modlitieb, na ktoré Boh odpovedá. Asi máme predstavu, že Boh je nejako uzavretý v krabici sľubov, z ktorej si môžeme vyťahovať jeden sľub za druhým a používať ich podľa našej potreby. Ak k Bohu pristupujeme takýmto spôsobom, asi by nás nemalo prekvapovať, že máme ťažkosti, vysporiadať sa s hriechom.

Boh nie je najnovšou svojpomocnou formulkou! On je Živý Boh, ktorý prebýva vo svojich deťoch – vo vás a vo mne. On nás chce poznať a byť súčasťou všetkého, čím sme a čo robíme! Celé to je o vrúcnom vzťahu. Vo svetle tohto ľudského sklonu nechať lásku upadať, dokážeme asi lepšie pochopiť, prečo Ježiš hovorí:

„Ale mám proti tebe to, že si opustil svoju prvú lásku. Spomeň si teda, odkiaľ si padol, kajaj sa a konaj prvotné skutky; inak prídem za tebou a ak sa nebudeš kajať, pohnem tvoj svietnik z jeho miesta“. (Zjavenie Jána 2,4-5)

Na rozdiel od ostatných Izraelitov, Mojžiš sa neuspokojil s tým, aby Boha uctieval z diaľky. Keď spozoroval príznaky zjavenia Božej prítomnosti, necúvol do úzadia. Vystúpil z radu. V 2. Mojžišovej 20,21 čítame: „Ľud zostal stáť obďaleč a Mojžiš sa priblížil k oblaku, v ktorom bol Boh.“ Hoci Mojžiš bol mužom vplyvu a moci, vodcom trojmiliónového národa, mužom, ktorý bol prítomný pri tých najohromujúcejších znameniach a divoch v Starom Zákone, napriek tomu vedel, že iba tieto veci ho nedokážu uspokojiť. Pozorne si prečítajte jeho modlitbu, ktorá nasledovala po tom, čo zažil tie úžasné znamenia a zázraky:

Ak som teda u teba našiel priazeň, daj mi poznať svoju cestu, aby som ťa poznával a neustále mal tvoju priazeň. ... Ak nepôjdeš s nami, ani nás odtiaľto nevyvádzaš! ... „Ukáž mi svoju slávu!“ (2. Mojžišova 33,13-18)

Boh dal Mojžišovi naozaj dobrú ponuku. Uprostred nehostinnej púšte mu povedal, aby šiel, vzal Izraelský národ a dovedol ho do Zaslúbenej zeme. Dokonca mu ponúkol, že mu pošle nejakého špeciálneho anjela, ktorý mu pomôže, aby sa v bezpečí dostali do cieľa cesty. Mojžišovi pripomínal, aká dobrá tá krajina bude – bude oplývať mliekom a medom, budú tam nádherné výhľady, záhrady a ovocné sady. Boh ale tiež povedal, že On osobne s nimi nepôjde. Keď to Mojžiš počul, odmietol Božiu veľkorysú ponuku. V podstate vyhlásil: „Radšej budem mať Tvoju prítomnosť bez Tvojich zaslúbení, než absenciu Tvojej prítomnosti s Tvojimi zaslúbeniami.“ Som si istý, že Bohu sa veľmi páčilo, že Mojžiš po Ňom takto túžil.

Mojžiš túžil ešte po niečom viac, a tak sa odvážil smelo požiadať: „Daj mi poznať svoju cestu, aby som ťa poznával“ (2. Mojžišova 33,13). Ak chceme spoznávať Boha, musíme spoznávať Jeho cesty! On svoje cesty zjavuje tým, ktorí chcú spoznávať Jeho srdce a nielen Jeho moc a zabezpečenie: Avšak tí,

ktorí poznajú Jeho srdce, budú chodiť v Jeho moci: „Ludia, ktorí poznajú svojho Boha, posilnia sa a budú konať“ (Daniel 11,32).

Keď som po prvýkrát vstúpil do duchovnej služby, každé ráno som takmer jednu až dve hodiny strávil na modlitbách. Moje modlitby vyzerali nejako takto: „Bože, použi ma na záchranu duší, použi ma na uzdravenie chorých, použi ma na vyhánanie démonov.“ Dokola som sa modlil to isté – tie isté veci, len inými slovami. Mal som pocit, že som veľmi obetavý, keď volám na Boha, aby mi zveril takúto ďalekosiahlu službu.

Potom, jedného dňa, Hospodin ku mne prehovoril a povedal: „Synu, tvoje modlitby sú sebecké a úplne sa míňajú cieľa.“ Úplne som bol po týchto Jeho slovách odrovnaný.

„Aký je tvoj motív, aby si chcel tieto veci?“ spýtal sa ma. „Počujem od teba iba: Použi ma, aby...; tvoje modlitby sú úplne sústredené len na *teba*. Keď som ťa stvoril, nestvoril som ťa so zámerom, aby si získaval duše, vyháňal démonov alebo uzdravoval chorých. Stvoril som ťa pre intimitu – to je zmysel tvojho života.“

To ma udivilo. A potom mi ukázal niečo, na čo nikdy nezabudnem: *Judáš oslobodzoval ľudí a uzdravoval chorých – a to všetko v Ježišovom mene!* Áno, keď Ježiš vyslal dvanástich, vyslal ich všetkých – vrátane Judáša, ktorý Ho neskôr zradil. Sústredil som sa na nesprávny cieľ. Božím cieľom pre nás – Jeho nebeskou odmenou – je *poznať Ježiša Krista* (Filipanom 3,10).

O niekoľko rokov neskôr sa Lisa podobne modlila, keď sa raz pripravovala na jedno stretnutie. Aj ju Pán pozval na rozhovor. Povedal jej: „Lisa, ja *nevyužívam* ľudí; Ja ich posväcujem, uzdravujem, premieňam, pripodobňujem na Svoj obraz, ale Ja ich *nepoužívam*.“ A potom pokračoval otázkou: „Lisa, už ťa niekedy nejaká tvoja priateľka využila?“

„Áno,“ odpovedala.

„Ako si sa cítila?“ spýtal sa Pán.

„Cítila som sa zradená!“

Pán pokračoval: „Mnohí služobníci na Mňa volajú a žiadajú Ma, aby som ich skrátka použil. „Použi ma, aby som uzdravoval, použi ma, aby som mal vplyv, použi ma na spasenie.“ A tak to robím, no zároveň dúfam, že sa tak dostanem k ich srdcu. Oni sa však kvôli tomu ešte viac zamestnávajú službou iným. Nikdy sa nesnažia spoznávať viac Moje cesty a dar, ktorý dostali odo Mňa, používajú na budovanie *svojho vlastného* kráľovstva. Keď sa potom dostávajú do ťažkostí, volajú na Mňa, no zároveň sa urazia, keď na ich modlitby nezareagujem v tom čase a tým spôsobom, ktorým si oni prajú. Cítia sa zneužití a hnevajú sa na Mňa. Odchádzajú preč, pretože Ma vlastne nepoznajú.“

Čo by ste si pomysleli o žene, ktorej jedinou ambíciou by bolo rodiť svojmu manželovi deti – bez toho, aby svojho manžela chcela osobne spoznať? Padla by mu k nohám a volala by: „Ó, manžel môj, prosím ťa, *použi ma*, aby som ti mohla porodiť deti! Prosím, prosím, daj mi deti, lebo inak zomriem!“ To znie absurdne, no, žiaľ, nelíši sa to až tak veľmi od toho, keď my na Boha voláme, aby nás „použil na spasenie ľudí“ – ak s Ním sami nemáme skutočne osobný vzťah. Keď máme intímny vzťah s Bohom, narodí sa aj deti – podobne, ako je to aj u ženy, ktorá má intímny vzťah so svojím manželom.

Izraeliti teda nehládali tú správnu vec a nešli za ňou. Vyhládávali *stvorené* veci namiesto toho, aby hľadali *Stvoriteľa*. A my už vieme, čo sa s nimi stalo. Namiesto toho, aby sa púšť pre nich stala miestom prípravy – vďaka ktorej by získali múdrosť a silu pre budúce výzvy – stala sa pre nich miestom márnosti,

a nakoniec si vyžiadala životy celej jednej generácie. Aká škoda!
Zaslúbenú zem mali na dosah. To je veľká lekcia pre všetkých nás!
Púšť by mala byť vítanou etapou na tejto ceste k slávnej intimite.

5

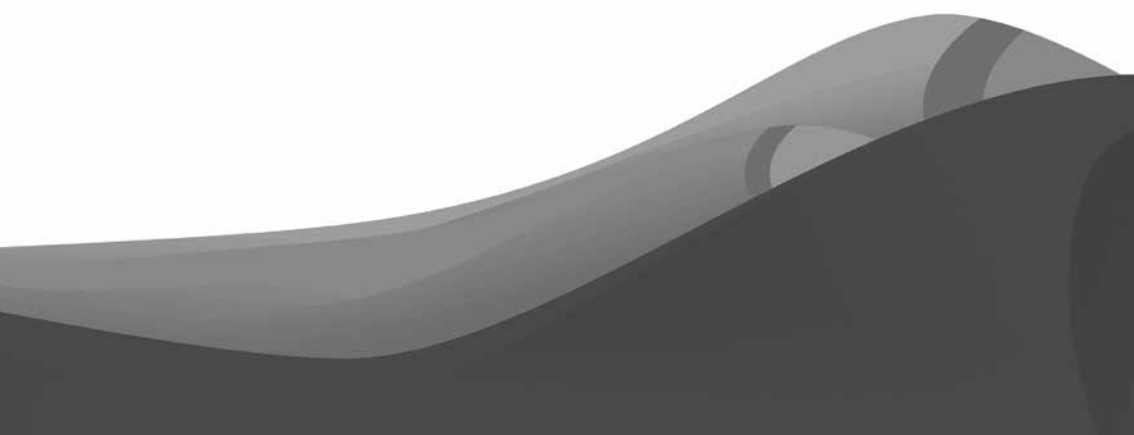
NOVÉ VÍNO

Kiež by sme boli nádobami na Tvoje nové víno, ktoré obnovuje všetky veci.”

—Ephrem the Syrian

*„Nespomínajte predchádzajúce veci
a o dávnych nerozmýšľajte. Hľa, robím čosi
nové, teraz to klíči, či to nebadáte?
Áno, urobím cestu na púšti a rieky na
pustatine.”*

—Izaiáš 43,18–19

A k chceme Boha spoznať intímnejšie, musíme byť otvorení pre zmeny. A na to, aby sme to zažili, neexistuje žiadna lepšia lokalita ako práve púšť. Tu, na mieste, ktoré vyzerá ako to najvyschnutejšie, najopustenejšie miesto na svete, sa stávame svedkami čerstvého konania Jeho Ducha.

Otázka, s ktorou mnohí zápasia, znie takto: *Prečo zmena prichádza v kontexte ťažkých a suchých období?* Naša diskusia v rámci tejto kapitoly nám vnesie svetlo do tejto veci.

Pred nejakým časom, keď som práve prešiel zložitým osemnásťmesačným putovaním po púšti, som bol zvolený k tomu, aby som viedol mládežnícku službu v jednom zbore (áno, to bolo naozaj už dosť dávno!). V tom čase bol daný floridský zbor jedným z najrýchlejšie rastúcich zborov v Spojených štátoch amerických, a tak som sa cítil trochu zaskočený, keďže nikdy predtým som nepôsobil v role mládežníckeho pastora. Vedel som však, že ma posielajú Boh, a ak Ho budem usilovne hľadať, všetko bude v poriadku.

Tamojšia mládežnícka služba bola vybudovaná tradičným spôsobom, v rámci ktorého zbor mladým ľuďom ponúkal množstvo lákavých aktivít. Mnohí z tých mladých ľudí žili neviazaným životným štýlom. Keď som tú službu prebral, cítil som, že Duch Svätý mi hovorí: „Tvoje poslanstvo bude sústrediť sa na pokánie, svätosť, poslušnosť a Božie panstvo.“ A to som teda začal aj učiť a o tom som kázal, a postupom času sa celá atmosféra v rámci tej mládežníckej skupiny dramaticky zmenila.

Výsledky boli úžasné. Počet mladých ľudí sa strojnásobil už v priebehu niekoľkých mesiacov. Členovia gangov, príslušníci rôznych kultov a mladí dospelí, ktorí sa vzdialili od Boha, začali prichádzať k Ježišovi vo veľkých počtoch. Mnohí mladí ľudia, ktorí sa z minulej mládežníckej skupiny vytratilí do sveta, znova zahoreli láskou k Bohu. Všetci sme si užívali bohatú Božiu prítomnosť a rástli sme v láske k Nemu. Boh nesmierne žehnal nás a naše úsilie.

Predpokladal som, že akékoľvek púštne obdobie sa pre mňa definitívne skončilo, keďže práve som prešiel mojou prvou púšťou v Dallase. Bol som uprostred svojho povolania kázať evanjelium. Myslel som si, že keďže Ježiš prechádzal iba jednou púšťou, že podobne to bude aj u mňa. Ako veľmi som sa mýlil. Tak veľa ma toho ešte čakalo v zmysle očisťovania a posilňovania, a tak veľa som sa toho ešte potreboval naučiť o putovaní po púšti. A púšť, ktorou som mal putovať v ďalšom období, bola neporovnateľne náročnejšia ako tá, ktorou som prechádzal predtým.

Duch Svätý dával nášmu vodcovskému tímu naozaj veľa inovatívnych nápadov. To sa deje, keď prichádza nové víno z neba, keď sme „vyslaní Bohom“ po období púštnej prípravy. Boh nám vtedy ukazuje, ako môžeme byť efektívni a plodní – podobne ako Mojžiš, Dávid, Jozef a ostatní.

Rast, ktorý sme zažívali v rámci našej mládeže, bol naozaj nadprirodzený. Avšak uprostred všetkého tohto úspechu som niesol veľké bremeno za niečo viac než našu miestnu mládežnícku skupinu. Mal som pocit, že máme oslovovať všetku mládež v celej strednej Floride. A tak sa na modlitbách zrodil nasledujúci nápad: *Čo keby sme naše mládežnícke bohoslužby vysielali v televízii?* V tých dobách – v polovici 1980. rokov – to bol ten najlepší spôsob na oslovenie ľudí. Neexistoval internet, sociálne médiá, YouTube, smartfóny – nič. Zistil som si, že jedna z miestnych, výkonných televíznych staníc mala potenciál osloviť až štyri milióny ľudí.

A úžasné bolo, že táto televízna stanica mala v sobotu večer o 22:00 h večer voľný vysielací čas. Vedel som, že to je dobrý čas na „zachytenie“ tínedžerov.

Tento nápad som predložil nášmu hlavnému pastovi a on povedal, že na to nemáme rozpočet. Tak som sa ho spýtal, či by som mohol vyzvať našich mladých ľudí, aby mi pomohli získať peniaze na financovanie toho televízneho programu. On s tým súhlasil, a tak som túto víziu predstavil našim deckám a vysvetlil som im, že by sme takto mohli osloviť v celej strednej Floride mladých ľudí, ktorí sú závislí na drogách, alkohole alebo ktorí čelia iným problémom. A decká v mládeži tú víziu uchopili a pomocou ich zárobkov z roznášania novin, z práce vo fast-foodových reštauráciách, v obchodoch a z iných brigádnických zamestnaní sme dokázali vyzbierať prísľuby na pravidelné príspevky v takej výške, aby sme každú sobotu mohli vysielat náš program na danej televíznej stanici.

Aj nášho hlavného pastora to prekvapilo. Uvedomil si, že Boh tu niečo koná. Bol to výsledok nového vína – kto kedy počul o tom, že by nejaký zborový mládežnícky program bol vysielaný v televízii v sobotu večer o 22:00 h? A fungovalo to. Onedlho nato sme boli svedkami bohatej úrody duší, ktoré by inak nepočuli evanjelium – ak by sme neprijali to „nové víno“. Mnoho rokov po tom, čo som odišiel z postu mládežníckeho vedúceho v tom zbore, som dostával správy o zmenených životoch, ktoré boli zmenené vďaka tomu televíznemu programu, ktorý sme nazvali Zapálená mládež.

Zmena je dobrá

K tej mládežníckej skupine sa ešte o chvíľu vrátíme. Ale najprv si zadefinujme, čo je to nové víno a prečo je dôležité.

Zmena, ku ktorej nás Boh pobáda, často nie je ľahká, ale vždy je dobrá a plodná. Zmene sa často bránime, pretože ovplyvňuje úroveň nášho pohodlia. Ľudia sú jednoznačne návykové tvory. Keď si raz vytvoria nejaké vychodené cestičky, zdá sa im nepohodlné nejako ich meniť. Ak však chceme byť efektívnejší v budovaní Jeho kráľovstva, musíme byť otvorení pre zmeny.

Ak sme vyrastali vo veriacej rodine, naše kresťanské zvyklosti, metódy a tradície boli formované v ranom, detskom období a siahajú hlboko. Samozrejme, nie všetky tradície sú nesprávne, keď však ľudia na všetko reagujú iba z tradície a nie zo srdca, prejavy viery sa pre nich môžu stať bezduchou rutinou.

Táto rutina sa pre nich môže stať dokonca náboženskou pevnosťou. Človek, ktorý sa vracia k náboženskosti je človek, ktorý síce má vonkajšiu podobu zbožnosti a pevne sa drží toho, čo Boh kedysi *robil*, no zároveň sa bráni tomu, čo Boh *robí* v súčasnosti.

Farizeji a ostatní náboženský vodcovia za čias Ježiša boli vzorom takéhoto správania. Chválili sa tým, že sú Abrahámove deti, synovia zmluvy a Mojžišovi učeníci. Pevne sa držia toho, čo Boh robil kedysi, zároveň vzdorovali Božiemu Synovi, ktorý stál medzi nimi. Horlivo sa zastávali svojich tradícií a spôsobov uctievania, a preto sa nedokázali vysporiadať s príchodom Ježiša, ktorý spochybňoval všetky oblasti ich pohodlia a stability. Ježiš veľmi jasne oznámil, že Boh sa nebude prispôsobovať ich okliešteným predstavám ... oni sa budú musieť prispôbiť tým Jeho. Oni sa však tejto zmene postavili na odpor a držali sa svojich tradícií.

Človek, ktorý je čisto náboženský, bude plodiť elitársky postoj – „Boh koná iba skrze nás a v rámci našich nastavení“ – a tento postoj potom povedie k predsudkom, a nakoniec k nenávisti a zrade – ak nie je pod dohľadom. Presne to sa udialo aj za Ježišových čias a opätovne sa dialo v priebehu cirkevných dejín.

Ak sa máme meniť a prechádzať transformáciou od jednej úrovne viery a slávy k tej ďalšej, musíme byť ochotní opustiť našu zónu pohodlia a vydať sa na cestu, po ktorej nás vedie Duch Svätý. Táto cesta nás často povedie cez púšť, na ktorej Boh vytvára priestor pre zrod nového života.

Tento vzor bol viditeľný napríklad v živote Jána Krstiteľa. Jeho otec bol kňaz – v určitom období bol dokonca najvyšším kňazom. Ján bol predurčený k tomu, aby sa stal kňazom podobne ako jeho otec. Mal chodiť do školy v Jeruzaleme, kde mal študovať pod vedením známeho učiteľa, Gamaliela, aby sa neskôr mohol stať kňazom. Jedného dňa však Duch Pánov začal volať Jána na púšť. Čím viac sa Ján modlil, tým jasnejší bol jeho vnútorný hlas, ktorý ho volal na púšť. Som si istý, že sa dostal do vnútorného konfliktu a možno dokonca uvažoval nejako takto:

Všetci moji priatelia, s ktorými som vyrastal, idú na „Biblickú školu“. Dostanú diplomy a stanú sa uznávanými vedúcimi.

Potom budú ordinovaní a budú môcť kázať vo všetkých synagógach v krajine. Čo si pomyslia o mne? Ako sa mne podarí naplniť moje životné poslanie, ak nepôjdem na „biblickú školu“?

Viem, že na mojom živote je povolanie od Boha. Môj otec mi hovorieval o tom, že vysokopostavený anjel mu dopredu oznámil moje narodenie a tiež mu povedal, že budem slúžiť Bohu. Keď však odídem na túto púšť, nikto sa nikdy nedozvie kto som. Nikto ma nikdy nikam nepozve kázať.

Avšak Ján, vystavený naliehavému volaniu odísť na púšť, odolal otázkam, ktoré zaplavovali jeho myseľ a rozhodol sa, že bude nasledovať Ducha na púšť. Čítame o ňom: „Chlapček rástol a mocnel na duchu. Žil na osamelom mieste až do dňa, keď verejne vystúpil pred Izraelom“ (Lukáš 1,80). Je povšimnutiahodné, že Ján začal svoj púštny tréning ešte ako dieťa a potom strávil celé

Návod na prežitie na vašej ceste

#5 Bývajte v stane – Nestavajte si dom

Nikdy nezabúdajte na to, že púšť je dočasná – vy ňou iba prechádzate. A preto počas svojho pobytu na púšti bývajte v stane. Úplne iste si tam nestavajte dom!

Hoci Izraelský národ strávil desaťročia putovaním po púšti, nikdy to nebolo Božím plánom. On im nepovedal, aby z danej situácie vyťažili čo najviac a aby sa tam usadili – aby sa vzdali a prijali realitu svojho života a postavili si tam domy. Nie, bývali v stanoch – vždy boli pripravení zbaliť sa a pohnúť sa ďalej, keď sa začal hýbať oblak. Púšť mala byť od počiatku iba ich dočasným pobytom, nie konečným cieľom. Boh nikdy nepovedal: „Hej, veď táto púšť nie je až taká zlá. Načo by vám vlastne bola Zaslúbená zem? Začnite si kopať základy a postavte si na nich kvalitné domy – pre vás, aj pre Mňa.“ Áno, dokonca aj Boh sám prebýval počas celého putovania púšťou v stane.

Kempovanie síce môže byť zábavné a dokonca aj príjemné na určitý, krátky čas, avšak väčšina z nás by radšej odišla z vonkajšieho prostredia a usadila sa v skutočnom dome. Nestraťte sever a nezačnite si budovať základy na púšti. Kedykoľvek budete pripravení pobaliť sa, pohnúť sa, a nakoniec svoj starý stan odložiť do úložného skladu.

roky prípravou na službu, ktorá trvala iba šesť mesiacov. Napriek tomu Ježiš povedal, že Ján bol tým najväčším prorokom, ktorý sa kedy „narodil zo ženy.“

Písmo nehovorí o dĺžke času, o počte púštnych období a vysilujúcich okolnostiach, ktorým bol Ján vystavený. V Lukášovi 3,2 čítame: „Za veľkňazov Annáša a Kajfáša zaznelo na púšti Božie slovo Jánovi, synovi Zachariáša.“ Je povšimnutiahodné, že zatiaľ,

čo Annáš a Kaifáš fungovali v rámci náboženského systému, ktorý sa neskôr úplne vyšínul, nová nádoba bola formovaná v drsných a suchých podmienkach. Na takom mieste sa malo zjaviť nové víno.

Boh pripravoval Jána na púšti a nie na mieste, ktoré by za jeho dní bolo uznávanou „biblickou školou“! Obrovské zástupy ľudí z celej Judei a Jeruzalema prišli počúvať Slovo Pánovo, ktoré Ján hlásal na púšti. Nový závan Ducha začínal viať – nové víno bolo uvoľňované; dialo sa to ale na *púšti* a nie na *náboženských miestach*. Ľudia, ktorí boli znechutení náboženským pokrytectvom a tradíciami, vychádzali za Jánom na púšť – so srdcom pripraveným na zmenu a na zjavenie Božieho Syna.

Krátko nato prišiel aj Ježiš, aby sa nechal od Jána pokrstiť v rieke Jordán. A hoci sa Ján cítil nehodným na to, aby Ho pokrstil, Ježiš na tom trval. Pre Ježišovu službu bolo nevyhnutné, aby vychádzala z toho, čo v tom čase Boží Duch konal na zemi. Ježiš bol potom naplnený Duchom a okamžite bol vedený na púšť.

Biblia veľmi jasne hovorí, že keď bol Ježiš vedený na púšť, bol *naplnený* Duchom, avšak po tých štyridsiatich dňoch skúšok a pokušení sa vrátil z púšte v *moci* Ducha. Bol vystrojený do služby, kvôli ktorej prišiel na zem. Iba niekoľko mesiacov po službe Jána Krstiteľa vyrástla z púšte ďalšia nová vec – služba Ježiša Krista.

Nové kožice

Onedlho po tom, čo Ježiš začal svoju službu, čítame, že nejakí ľudia mu jedného dňa povedali: „Jánovi učeníci sa často postia a modlia, podobne aj učeníci farizejov; ale tí tvoji jedia a pijú“ (Lukáš 5,33). Prvá otázka, ktorú si musíme položiť, je: Kto boli tí „nejakí ľudia“? Odpoveď nachádzame v Matúšovom Evanjeliu: „Tu prišli k nemu Jánovi učeníci a povedali mu...“ (9,14). Celé roky som si myslel, že to boli farizeji, avšak v ten deň, keď som

objavil, že to boli učeníci Jána Krstiteľa, celý tento text Písma sa mi otvoril v úplne novom svetle! Títo muži boli namrzení, pretože sa často postili od jedla a dlhé hodiny sa modlievali; Ježišovi učeníci sa tak ale nesprávali. Jánovi nasledovníci sa celý čas obetovali, no aj tak si Ježišovi učeníci získali všetku pozornosť ľudu.

Jeden zo spôsobov, ktorým Duch Boží konal za Jánových dní, súvisel s intenzívnymi pôstami. Títo Jánovi učeníci však nezachytili premenu alebo zmenu od Jánovho spôsobu služby k tomu, čo Duch Svätý robil *nové*. Boli presvedčení, že ich *metóda* služby a uctievania je tým, čo prináša ovocie. Ako nasledovníci Jána Krstiteľa boli ochotní platiť obrovskú cenu – opustili svoje rodiny, aby mohli bývať na púšti a jesť hmyz, no v tomto bode bol ich vodca vo väzení. A tento nový Muž mal okolo seba učeníkov, ktorí nehrali podľa ich pravidiel hry. Jánov tím bol urazený a hrozilo mu, že sa poddá náboženskému duchu.

Pamätajte na to, že náboženský duchovia sa vždy budú držať toho, čo Boh *konal* a zároveň budú odporovať tomu, čo *práve koná*. Je možné, že Jánovým nasledovníkom začalo viac záležať na tom, aby zostali verní svojmu vodcovi a ako by sa mali správať jeho nasledovníci, než na tom, čo Boh hovorí a robí *práve teraz*. Prestávali sa sústreďovať na Božie srdce. *Metóda*, ktorá ich v určitom bode možno priviedla k Božiemu srdcu, sa stala centrom ich pozornosti.

Začala dominovať pýcha a urazenosť. Ľudia okolo Jána investovali do služby čas a možno aj peniaze. A teraz všetko, čo spravili, za čím stáli alebo čo získali, bolo ohrozené. A tak sa zakopali a vzdorovali zmene – aj napriek tomu, že ich vodca o Ježišovi vyhlásil: „On musí rásť a ja sa musím umenšovať“ (Ján 3,30).

Pozrite sa na to, ako im Ježiš odpovedá: „Nemôžete žiadať, aby sa svadobní hostia postili, kým je ženích s nimi“ (Lukáš 5,34).

Odhaľuje ich náboženské spôsoby a hovorí: „Prečo by sa mali naďalej postiť, keď Syn Boží stojí uprostred nich? Ak niečo chcú od Boha, tak im úplne stačí prísť ku Mne“ (parafráza)! Náboženské myslenie ich viedlo k tomu, že verili, že si Božiu priazeň musia zaslúžiť prostredníctvom pôstu a iných náboženských aktivít. Pôst vnímali ako spôsob prístupu k Bohu a mali pocit, že tento spôsob ich povyšuje nad ostatných, ktorí sa nepostili (alebo ktorí nepoužívali ich metódy). A tak sa do nich dostala pýcha. Metóda sa pre nich stala dôležitejšia ako jej pôvodné ovocie.

A hoci pôst od jedla môže byť prínosom, nie je to spôsob, ktorým by sme mohli manipulovať Boha; skôr je to o tom, aby sa človek dostal do pozície, z ktorej bude môcť lepšie počuť, čo Boh hovorí. Prečo sa teda tí učeníci potrebovali postiť, aby počuli Boží hlas, keď On bol priamo tam s nimi? Pozrite sa znova do Lukáša 5,34-35: „Ježiš im odpovedal: Nemôžete žiadať, aby sa svadobní hostia postili, kým je ženích s nimi. Príde však čas, keď im ženích bude vzatý. Vtedy, v ten deň sa budú postiť.“

Nepovedal, že v ten deň sa *možno* budú postiť. Povedal, že sa *budú* postiť. Títo muži hovorili iba o pôste od jedla, ale Ježiš tu hovorí ešte o úplne inom pôste. Všimnite si, že tento pôst sa uskutoční vtedy, keď im bude vzatý ženích. Ježiš tu hovorí o pôste od Jeho zjavnej prítomnosti, nielen o pôste od jedla. To vieme preto, lebo vo svojom vysvetľovaní pokračuje ďalej v nasledujúcom podobenstve. Pamätajte na to, že jednou z definícií púšte je absencia hmatateľnej Božej prítomnosti.

Pozrime sa teda teraz na to podobenstvo, pomocou ktorého Ježiš vysvetľuje to, čo im predtým povedal:

„Nikto nenalievá mladé víno do starých mechov, lebo nové víno by mechy roztrhalo. Vytieklo by a aj mechy by sa zničili.“ (Lukáš 5,37)

V Biblii je víno symbolom Božej prítomnosti. Pavol hovorí v Efežanom 5,18: „A neopíjajte sa vínom, lebo v ňom je samopašnosť, ale buďte naplnení Duchom.“

Máme byť plnení vínom Božej prítomnosti! Nové víno znamená čerstvé konanie Jeho Ducha.

Dovoľte mi opäť stručne nastoliť jednu dôležitú otázku. Pamätáte si, aké krásne to bolo, keď ste boli po prvýkrát naplnení Duchom? Božia prítomnosť bola príjemná a silná. Zakaždým, keď ste sa modlili, sa Jeho prítomnosť okamžite prejavila a vy ste po celý deň dokázali pociťovať Jeho blízkosť. Boli chvíle, keď ste len sedeli a plakali, pretože Boh vám bol taký blízky.

A potom, jedného dňa, omnoho neskôr, ste si všimli, že už Jeho prítomnosť nepocítujete až tak ľahko. Ešte stále ste sa modlili tak, ako ste sa zvykli modliť predtým, no zrazu ste si začali klásť otázku: *Bože, kde si?!* Dostali ste sa na púšť!

Tá púšť a ten pôst od Božej prítomnosti majú svoj význam. Boh vás pripravuje na to, aby ste sa stali novou kožicou. Nové víno, ktoré je čerstvým konaním Božieho Ducha, nemôžete vlievať do starých nádob.

Kožice, ktoré sa používali v Ježišovej dobe, boli nádoby, ktoré boli vyrobené z ovčej kože. Keď bolo do nich po prvýkrát naliate víno, tie kožice boli pružné a elastické. Ľahko sa rozťahli a bez odporu sa prispôbovali meniacemu sa objemu nového vína, ktoré sa rozpínalo. Postupom času však kožice vplyvom atmosféry Stredného Východu zvykli vysychať a to spôsobovalo, že sa stávali krehkými a že stvrkli. Ak sa z takej kožice víno vylialo a následne bolo do nej naliate nové víno, kožica nedokázala zvládnuť ani váhu nového vína, ani proces fermentácie vína, pretože už stvrkla, skrehla a veľmi ľahko zvykla popraskať alebo sa roztrhla. Tento problém sa v tých dobách riešil tak, že staré kožice sa namáčali

na niekoľko dní do vody a potom sa potierali olivovým olejom. Tak sa dala obnoviť ich pružnosť a elasticita.

Tento obraz je symbolom toho, čo sa deje s nami, keďže my sme kožicami duchovného nového vína. Sme povolani k tomu, aby sme boli nositeľmi Božej prítomnosti. Atmosféra, v ktorej bývame, nás postupne dokáže obrať o citlivosť na Božie cesty. Nie sme v nebi; žijeme v porušiteľnom prostredí, ktoré sa nazýva svet. Preto potrebujú byť naše mysle obnovované. Ak si naša kožica má udržať svoju elasticitu – ktorá je vždy pripravená na nové víno – musíme byť presiaknutí Božím Slovom. Pavel píše v Liste Efežanom 5,26: „...aby ju [cirkev] posvätil očistným kúpeľom vody a Slovom“. To potieranie kožíc olivovým olejom je pre nás symbolom trávenia času a hľadania Boha na modlitbe. Keď venujeme čas Bohu – aj v Jeho Slove, aj na modlitbe – naša myseľ je obnovovaná a nie sme stuhnutí vo svojich cestách, ani metódach.

Ak ale chcete starú kožicu obnoviť, musíte z nej najprv vyliat staré víno! To znamená, že v nádobe najprv nesmie byť žiadne víno – žiadna hmatateľná Božia prítomnosť! To je ten pôst od hmatateľnej Božej prítomnosti, alebo ako tu o tom opätovne hovoríme, to je to obdobie sucha! Počas takého obdobia je človek pripravovaný na *zmenu!*

Prečo nás Boh oberá o svoju hmatateľnú prítomnosť? Aby nás tým frustroval? Nie, hoci také pocity môžeme zažívať! Robí to preto, lebo nás chce položiť na poličku, až pokým nás nebude znova potrebovať? Nie! Svoju prítomnosť odoberá od nás preto, aby nás priviedol do bodu, keď Ho začneme hľadať a túžiť po Ňom omnoho viac ako predtým. Hľadanie nás robí opäť pružnejšími a elastickejšími. Ľudia, ktorí sú stuhnutí a nepružní, sú ľudia, ktorí prestali hľadať Boha. Ustálili sa vo svojich metódach. Zasekli sa vo formulkách, ktoré si sami vymysleli na základe svojich minulých, autentických skúseností.

V takom stave sa nachádzali aj ľudia, ktorí nasledovali Jána Krstiteľa. Pripojili sa k nemu, pretože vnímali, že Boh cez neho mocne koná. Avšak namiesto toho, aby si dali za cieľ neprestajne pracovať na získavaní nebeskej odmeny, ktorou je intímne poznanie Boha, úplne zatuchli vo svojich presvedčeniach a metódach.

Z každého Božieho konania sa dá vyťažiť nejaké nové učenie. Učenie a zdravé doktríny sú prostriedkami k tomu, aby sme sa približovali k Božiemu srdcu. Ak sa však zasekneme v našom sústreďení sa na učenie alebo na samotné doktríny, tak nakoniec dospejeme k náboženskej poviazanosti alebo k zákonníctvu, alebo k omylu – alebo ku všetkým trom týmto veciam.

Človek nemôže spoznať Boha prostredníctvom nemenných metód uctievania, avšak mnohí kresťania nevedomky podľahnú takémuto životnému štýlu. Vytvoria si nejaké vlastné vzory správania, nejaké postupy a uctievacie rituály. A potom, keď už konečne majú dostatok poznania na to, aby sa z nich stali vzoroví kresťania, prestanú *hľadať* a ustália sa vo vzorcoch správania alebo v tradíciách, ktoré si sami vytvorili. Napriek tomu sa však cítia akosi prázdni, aj keď si myslia, že žijú plné evanjelium.

V Jeremiášovi 29,12-13 je napísané:

„Keď budete ku mne volať, keď prídete a budete sa ku mne modliť, vypočujem vás. Budete ma hľadať a nájdete ma, lebo ma budete hľadať celým svojím srdcom.“

Samotná modlitba nepostačuje na to, aby sme Ho našli. Existuje veľa ľudí, ktorí sú poviazaní rôznymi náboženskými formulkami a ktorí sa usilovne modlia. Boh hovorí, že súčasťou našich modlitieb musí byť úprimné hľadanie Jeho. Jasne tu hovorí, že hľadanie je veľmi dôležitou súčasťou modlitieb a že hľadanie si

vyžaduje viac než len rutinné úsilie. Je potrebná vášnivá túžba a skúmanie Jeho srdca. Preto Boh hovorí v Liste Židom 11,6: „Bez viery však nie je možné zapáčiť sa Bohu. Veď kto pristupuje k Bohu, musí veriť, že Boh je a že odmeňuje tých, čo ho hľadajú.“

Pozrime sa znova na to, čo hovorí Ježiš:

„Ani nikto nenalievava mladé víno do starých mechov, lebo nové víno by mechy roztrhalo. Vytieklo by a aj mechy by sa zničili. Mladé víno treba nalievava do nových mechov. A vôbec, kto sa už napil starého vína, nemá chuť na mladé. Povie si: ‚Staré je lepšie.‘“
(Lukáš 5,37-39)

Nikto, kto si zvykol na staré víno, sa nebude hneď dožadovať nového vína. Kľúčovým slovom je slovo „hneď“, pretože sme ľudské bytosti, ktoré majú svoje návyky a zvyklosti. Boh musí narúšať naše zóny pohodlia a robí to tak, že odstraňuje *staré víno*, nechá nás prechádzať obdobím sucha a prípravy, v rámci ktorého nemáme *žiadne víno* a v rámci tohto procesu začneme byť smädní po *novom víne*. Keď ste smädní a nemáte nič iné na pitie, nezačnete sa sťažovať: „Ja nechcem toto nové víno, ja chcem staré.“ Ak túžite po prítomnosti a moci Božej, ste otvorení pre čerstvé konanie Božieho Ducha vo vašom živote. Ste ako Dávid, ktorý počas svojho púštného obdobia napísal:

Bože, ty si môj Boh!
Hľadám ťa za úsvitu,
moja duša prahne po tebe.
Po tebe túži moje telo
ako suchá a pustá zem bez vody.
Tak ťa chcem uzrieť vo svätyni,
aby som videl tvoju moc a slávu. (Žalm 63,1-2)

Dávid bol smädný po Božej moci a po Božej prítomnosti. A výsledkom bolo, že keď začal robiť prácu, ku ktorej bol povolaný,

bol flexibilný voči tomu, čo si Hospodin prial – na rozdiel od kráľa Saula, ktorý robil veci podľa vlastného úsudku a nie Božím spôsobom.

Ešte iný pobyt na púšti

Ako som už predtým v rámci tejto kapitoly naznačil, moju prvú skutočnú službu vyučovania som zastával na pozícii mládežníckeho pastora. Stretnutia, ktoré sme vysielali aj v televízii, mali obrovský úspech. Mali sme tiež evanjelizačné vysielania v rádiu – dokonca v druhom najpopulárnejšom sekulárnom rádiu v našej oblasti. Všetko šlo naozaj výborne.

Potom, jedného dňa, keď som sa modlil, mi Duch Boží povedal, že prichádza zmena: „Budeš zosadený z pozície mládežníckeho pastora,“ povedal mi Boh. „Pošlem ťa do zborov a na konferencie do miest od východného pobrežia Ameriky až po západné pobrežie, od kanadských hraníc až po mexické hranice; na Aljašku a na Havajské ostrovy...“

Lise som povedal, čo mi oznámil Duch Boží a obaja sme o tom uvažovali v srdci. S nikým sme sa o tom nerozprávali – okrem jedného priateľa, pastora, ktorý býval v inom americkom štáte. Boh povedal, že On to spraví a ja som vedel, že ak mi to naozaj povedal On, tak nijako nemusím Bohu pomáhať, aby sa to uskutočnilo.

Nič sa však nestalo po dobu viac ako jedného roka. Počas tohto vyčkávacieho obdobia bolo pre mňa stále ťažšie a ťažšie dostávať sa do Božej prítomnosti – až do bodu, keď sa mi to zdalo úplne nemožné. Na modlitbách som trávil viac času, ako kedykoľvek predtým, no napriek tomu sa mi zdalo, že to nijako nepomáha. A nielen to – pôvodná vízia, ktorú som mal pre našu mládežnícku skupinu, sa mi vytrácala pred očami (staré víno sa odlievalo preč). Čím viac som sa modlil, tým viac sa mi tá vízia vytrácala.

Navonok sa nič nezmenilo, avšak moja vnútorná túžba sa stále zmenšovala.

Pred našimi mládežníckymi stretnutiami som trávil hodiny na modlitbách a dvakrát som dokonca úpenlivo prosil Boha, aby sa postaral o to, aby kázal niekto iný. Na stretnutia som chodieval s pocitom prázdnoty, no napriek tomu počas mojej služby na mňa zostupovala Božia prítomnosť ako prikrývka. Keď sa stretnutie skončilo a ja som bol v polovici cesty domov, Jeho prítomnosť sa ako keby zdvihla a na celý ďalší týždeň odišla!

Ba čo viac, uprostred tohto všetkého som prechádzal internými a externými skúškami v takej intenzite, akú som nikdy predtým nezakúsil. Uvažoval som, či niečo nie je so mnou v poriadku, a tak som začal vyznávať všetky hriechy, na ktoré som si vedel spomenúť, no ani to mi neprinieslo úľavu od sucha, ktoré som prežíval.

Jedného dňa, keď som sa znova snažil prísť na to, aký hriech som zase spáchal, mi Pán povedal: „Na tejto púšti nie si preto, lebo si zhrešil! Pripravujem ťa na zmenu, ktorá sa blíži.“

Boh vo mne budoval charakter, ktorý som potreboval na zvládnutie povolania, súvisiaceho s nasledujúcou fázou duchovnej služby. Pozrite si text z Izaiáša 43,18-19:

„Nespomínajte predchádzajúce veci a o dávnych nerozmýšľajte. Hľa, robím čosi nové, teraz to klíči, či to nebadáte? Áno, urobím cestu na púšti a rieky na pustatine.“

Neskôr v tejto knihe vyrozprávam príbeh o tom, ako mi Pán vo svojom čase zázračným spôsobom zjavil konkrétne detaily „zmeny, ktorá sa blížila.“ Boh po celý čas, aj uprostred tých najnepríjemnejších chvíľ na púšti, pripravoval zrod našej služby v Amerike a neskôr aj v ostatných národoch sveta.

Priateľu, Boh spôsobí, že tvoje *staré* víno vyschne, aby si potom, keď príde *nové* víno, a s ním aj *nové* skúšky, nezatúžil po tom *starom*.

6

NEBESKÁ ODMENA

Niektorí ľudia sa vracajú do minulosti a hrabú sa vo všetkých ťažkostiach, ktoré kedy mali a potom sa dívajú do budúcnosti a očakávajú, že aj v budúcnosti ich čaká iba ďalšie trápenie, a takto sa ochromení tackajú celým životom.

—D.L. Moody

Bratia, ja si nenamýšľam, že som to už získal, ale len jedno robím: zabúdam na to, čo je za mnou, a usilujem sa o to, čo je predo mnou. Bežím k cieľu pre cenu nebeského Božieho povolania v Kristovi Ježišovi.

—Filipanom 3,13–14

Apoštol Pavol napísal dve tretiny novozákonných listov a bol zakladateľom mnohých pohanských cirkevných zborov. Jeho služba sa rozšírila do celého sveta, no napriek tomu ku koncu svojho života povedal: „*Ešte som to nedosiahol.*“ Nebol spokojný – a nechcel zostať spokojný až dovtedy, kým nedovŕši koniec svojho behu a nedostane nebeskú odmenu.

Ak my máme dokončiť náš beh a dostať našu cenu, tak prvá vec, ktorú si potrebujeme ujasniť v našom srdci je skutočnosť, sme ešte nedošli do cieľa a ešte sme všetko nedosiahli.

Ešte nie sme dokonalí; musíme pokračovať v zmenách a v raste.

Mojžiš mal tiež ohromné povolanie, viedol trojmiliónový národ a podieľal sa na takých zázračných znameniach a zázrakoch ako nikto iný v Starom Zákone. A Boh o ňom povedal, že je ten najpokornejší (najpoučiteľnejší) človek na celej zemi. Napriek tomu si Mojžiš o sebe nemyslel, že by už došiel do cieľa, ale pokračoval v behu, aby dorazil do cieľa a obdržal nebeskú odmenu. Ak máme rásť a meniť sa, musíme byť poučiteľní.

Druhá vec, ktorú musíme robiť, ak máme dokončiť náš beh pre Boha, je *zabúdať na tie veci (vítazstvá a porážky), ktoré sú za nami!* A znova tu je text z Izaiáša 43,18-19, v ktorom Boh hovorí:

„Nespomínajte predchádzajúce veci a o dávnych nerozmýšľajte. Hľa, robím čosi nové, teraz to klíči, či to nebadáte? Áno, urobím cestu na púšti a rieky na pustatine.“

Dávne zlyhania, odmietnutia alebo hriechy – ak sa v nich hrabeme – nám bránia v tom, aby sme napredovali v Kristovi. Rovnako nás však dokážu brzdiť aj naše víťazstvá z minulosti. Ak sa cítíme príliš sebaistí alebo si príliš veríme a začneme sa spoliehať na naše úspechy a víťazstvá z minulosti v tom zmysle, že z nich začneme čerpať istotu a hodnotu, premeškáme to, čo má Boh pre nás pripravené teraz. Presne to Boh hovorí v Izaiášovi 43. Tie predchádzajúce veci pochádzali od Neho, no ak sa máme hýbať dopredu a uskutočňovať to, čo má On pre nás pripravené, musíme byť pripravení opustiť cesty, ktorými nás Boh viedol v minulosti. Ak to nespravíme, hrozí nám nebezpečie, že sa z nás stanú staré kožice.

Pavol tiež zdôrazňuje túto pravdu:

Keď som bol dieťa, hovoril som ako dieťa, zmýšľal som ako dieťa, usudzoval som ako dieťa. Keď som sa stal mužom, zanechal som detské spôsoby. Teraz vidíme len akoby v zrkadle, v záhade, ale potom z tváre do tváre. Teraz poznávam sčasti, ale potom budem poznávať tak, ako som bol spoznaný.

(1. Korinťanom 13,11-12)

Dieťa sa nemýli; je proste nezrelé. Keď som mal päť rokov, môj celý svet sa točil okolo autíčok a Lega. Obrovským úspechom v tom čase bolo, že som vedel povedať abecedu. Na život som sa díval cez tmavé okuliare, pretože som nebol dostatočne zrelý na to, aby som zvládol komplexnejšie a väčšie aspekty života.

Keď som mal osemnásť rokov, autička a Lego už pre mňa boli vecou minulosti. Po rokoch dozrievania boli okuliare, cez ktoré som sa díval na život, už nie až také tmavé. Moja úroveň a schopnosť chápania porástla. Keď sa osemnásťročný človek správa ako päťročné dieťa, nie je to normálne. Spolu s rastom sa postupne zbavujeme pôvodných, detských spôsobov a chápaní

Návod na prežitie na vašej ceste

#6 Zoznam vecí, ktoré „netreba“ robiť

Ak vychádzame z toho, čo nám Písmo hovorí o poľutovaniahodnej skúsenosti Izraelitov, tak na púšti, teda počas nášho dočasného pobytu na suchom mieste, existuje niekoľko vecí, ktoré nesmieme robiť. Je to vlastne dobrý zoznam vecí, ktoré netreba robiť aj kedykoľvek inokedy v kresťanskom živote, avšak počas nášho zápasu na púšti sme možno viac pokúšaní upadnúť do týchto hriechov. Tu sú teda hlavné body aspoň čiastočného zoznamu:

1. Túžiť po zlých veciach. Keď nemáme uspokojené nejaké potreby, myslíme si, že nesprávne veci nám pomôžu cítiť sa lepšie alebo dokonca, že nás spravia šťastnými.
2. Oddávať sa modlám. Toto sa týka nasledovania našich túžob, o ktorých vieme, že sú v protiklade s Božím Slovom. Znamená to, že svoju lásku venujeme niekomu alebo niečomu inému než Ježišovi.
3. Poddávať sa sexuálnemu pokušeniu a nemravnosti.
4. Pokúšať Hospodina.
5. Sťažovať sa, sťažovať sa, sťažovať sa.

Vo svojom prvom liste veriacim v Korinte Pavol spomína, že sa od našich púštnych predkov môžeme veľa toho naučiť o tom, ako nemáme žiť:

Nechcem, bratia, aby ste nevedeli, že naši otcovia všetci boli pod oblakom [na púšti]... Ale vo väčšine z nich nemal Boh zaľúbenie, veď zahynuli na púšti. Toto sa pre nás stalo výstrahou, aby sme neboli dychtívi po zle tak, ako po ňom dychtili oni. (1. Korintanom 10,1 a 5-6)

Izraeliti za svoje správanie zaplatili veľkú cenu, a tak sa poučme z ich príkladu.

Priateľu, na púšti môžeš nájsť Božie cesty, a dokonca Jeho srdce, musíš však byť vytrvalý a vo svojom srdci si musíš pevne povedať: „Bože, verím, že si dobrý a že ma miluješ – dokonca aj vtedy, keď nepociťujem Tvoju dobrotu a lásku.“

života, pretože tie pôvodné už nie sú ani užitočné, ani funkčné, ani ich už k životu nepotrebujeme.

Podobne to je aj počas nášho rastu v Božích veciach – čím ďalej napredujeme v rámci rôznych životných štádií, mali by sme sa zbavovať pôvodných, nezrelých vecí. Pavol hovorí, že teraz vidíme Božie cesty a Jeho slávu akoby zahalené, keď však ostaneme na ceste za nebeskou odmenou, budeme všetko vidieť jasnejšie, až pokým neuzrieme Boha tvárou v tvár. Inými slovami, spoznáme Ho tak, ako On pozná nás!

Čo je tá nebeská cena, o ktorej hovorí Pavol? Odpovedá na to v predošlom verši. V Liste Filipanom 3,10 je napísané: „Aby som poznal jeho a moc jeho zmŕtvychvstania i účasť na jeho utrpeniach, beriem na seba podobu jeho smrti.“ Božia nebeská cena znamená, že sme pripodobňovaní na obraz Jeho Syna, Ježiša Krista – aby sme Ho poznali tak, ako On pozná nás! Pokým nedosiahneme tento cieľ, nemali by sme sa uspokojiť, a preto nikdy nesmieme ustať v hľadaní Božieho srdca.

Tretia vec, ktorú musíme robiť na dosiahnutie nebeskej ceny, je „bežať k cieľu“! Bežať znamená, že musíme prekonávať odpor alebo tlak. Pri poznávaní Pána sa stretieme s odporom.

Najväčšou hrozbou pre diabla je človek, ktorý sa prispôsobuje obrazu Ježiša Krista a sily temna proti takému niečomu bojujú

viac než proti čomukoľvek inému. Keď sa veriaci prispôbujú obrazu Krista, nežijú už iba sami pre seba, ale pre Toho, ktorý býva v nich. Tak potom vstupujú do hojnejších, mocnejších prejavov svojho života v Kristovi. Preto Pavol povedal, že ak chceme spoznať Boha, musíme mať účasť aj na Jeho utrpeniach. To konkrétne utrpenie tela, o ktorom hovorí, súvisí so samotnou smrťou, ktorá bude vystriedaná zmŕtvychvstalým životom! Peter píše:

Keď teda Kristus prešiel utrpením v tele, aj vy sa vzbrojte takým istým zmýšľaním: Kto prešiel utrpením v tele, skoncoval s hriechom, aby čas, ktorý má ešte prežiť v tele, nežil už podľa ľudských žiadostí, ale podľa Božej vôle. (1. Petra 4,1-2)

Ak trpíme v tele, už nás neovládajú naše vlastné cesty, ani sa na ne nesústredíme, ani sa neženieme za hriechnymi túžbami tohto sveta. Pôsobí v nás Kristov charakter! A to je cieľ, ku ktorému by sme mali smerovať.

Utrpenie pre Krista

Čo sú to tie utrpenia Kristove? Mnohí týmto slovám nerozumejú, pretože určité náboženské učenia tento biblický pojem prekrúcajú. Utrpenie *neznamená* umieranie na nejaké choroby alebo nedostatok peňazí na zaplatenie účtov. Tiež to *neznamená*, že celé týždne sa vyhýbame jedlu len preto, aby si Boh všimol našu obeť. Utrpenie nie je obeť – je to poslušnosť! Pisateľ Listu Židom objasňuje, čo sú utrpenia Kristove:

Ježiš v dňoch svojho pozemského života mocným hlasom a so slzami prednášal modlitby a prosby tomu, ktorý ho mohol zachrániť... A hoci bol Synom, vo svojom utrpení sa naučil poslušnosti. (Židom 5,7-8)

Ježiš si poslušnosť nepriniesol so sebou na zem; musel sa jej naučiť. A naučil sa jej tak, že bol svojmu Otcovi poslušný aj vtedy, keď by bolo bývalo ľahšie neposlúchať. Nesnažil sa páčiť ľuďom, ale Bohu. Vedel, že z dlhodobého pohľadu budú mať ľudia obrovský úžitok z Jeho poslušnosti. Peter popisuje skutočné utrpenie ako život v súlade s Božou vôľou – ako protiklad života, ktorý je v súlade s ľudskými túžbami (1. Petra 4,2).

„Utrpenia Kristove“ znamenajú, že chodíme po Božích cestách aj vtedy, keď nám naša myseľ, emócie alebo fyzické zmysly kážu, aby sme si radšej vybrali cestu kompromisu alebo pohodlia. K tomu často dochádza uprostred konfliktu, ktorému čelíme, keď nám Boh povie, aby sme šli nejakou cestou, ale naši priatelia, rodina, spolupracovníci alebo iní ľudia túžia po tom, aby sme šli inou cestou. Zdá sa, že nanešťastie, sa s takýmto odporom obyčajne stretávame u ľudí, ktorí sú nám najbližší. Klasickým príkladom toho je situácia, keď Peter nesúhlasil s Ježišom o Jeho smrti a pohrebe:

Odvtedy začal Ježiš vysvetľovať svojim učeníkom, že musí ísť do Jeruzalema a mnoho trpieť od starších, veľkňazov a zákonníkov, bude zabitý a na tretí deň vzkriesený. Peter ho vzal bokom a začal mu dohovárať: „Nech ti je Boh milostivý, Pane! To sa ti nesmie stať!“ Ale on sa obrátil a povedal Petrovi: „Chod' za mňa, satan! Si mi na pohoršenie, lebo nemyslíš na Božie veci, ale na ľudské.“
(Matúš 16,21-23)

Ježiš svojim učeníkom oznamoval, že kvôli poslušnosti Bohu bude musieť ísť do Jeruzalema, tam bude musieť trpieť, byť zabitý a na tretí deň vzkriesený. Peter očividne nezachytil tú „časť o zmŕtvychvstaní“, o ktorej Ježiš tiež hovoril, lebo inak by ho tak nerozhorčil Ježišov výrok o Jeho blížiacej sa smrti.

Počujete, ako asi Peter uvažoval?

Počkaj chvíľu, ale veď Ty si Mesiáš [to mu bolo práve zjavené], a mal by si ustanoviť svoje kráľovstvo a obnoviť Izrael. Ja som zanechal svoje podnikanie, moju manželku a rodinu, len kvôli nasledovaniu Teba. Investoval som do tohto naozaj veľa. Vďaka tomu sa zmenilo aj to, čo si ľudia o mne myslia. Vedúci synagóg si myslia, že si šialenec; noviny a časopisy neustále vydávajú články o tom, aký si kontroverzný človek. Si tou najdiskutovanejšou témou sociálnych médií a väčšina diskusií o Tebe vôbec nemá pozitívny náboj. Mnohí uznávaní teológovia a vodcovia Ťa považujú za heretika. A teraz začneš ešte hovoriť o smrti. Čo bude potom so mnou? Ja som investoval všetok svoj čas do nasledovania Teba a nakoniec mi nezostane nič iné, len pochybná povesť.

Peter potom vyhrkol: „Nie, Pane, to proste nesmieš spraviť!“ (parafráza)

Ježiš musel veľmi rýchlo poukázať na to, že Petrove myšlienky sú sebecké a svetské. Na veci sa neďíval Božími očami. Svet je vycvičený Satanom („bohom tohto sveta“, 2. Korintňanom 4,4), aby sa staral len o svoje vlastné záujmy. V Kráľovstve nebeskom je to ale presne opačne. Ak teda máme naplniť Božiu vôľu, musíme ísť proti prúdu našej doby; dokonca aj vtedy, ak by to znamenalo, že sa postavíme proti „bratovi alebo sestre v Pánovi“, ktorých myslenie je príliš ovplyvnené svetom. Peter nebol zlý muž, ale jeho myšlienkové procesy sa v tomto zmysle prispôbovali skôr svetu ako Kristovi. Bránil sa zmeniť svoj pohľad na to, ako by sa veci mali vyvíjať.

Ďalším príkladom je Izraelský národ, ktorý vyslal vyzvedačov na preskúmanie Kanaánu. Národ bol v tom čase na púšti už viac ako rok, keď Boh povedal Mojžišovi, aby vyslal mužov, ktorí by preskúmali Zaslúbenú zem – teda zem, ktorú im chcel Boh darovať. Mojžiš vybral dvanástich vodcov – jedného z každého kmeňa. Dvaja z nich sa volali Jozua a Káleb.

Keď sa vyzvedači vrátili z výskumnej výpravy, podali rozporuplné správy o tom, čo videli a čo by mal národ ďalej podniknúť. Desiati z tých mužov hovorili:

„Ľud tej krajiny je však mocný, mestá sú opevnené a veľmi veľké. Ba videli sme tam aj potomkov Anáka. Na území Negevu bývajú Amalékovia, na pohorí sídlia Chetiti, Jebúseji a Amorejčania, pri mori a na brehoch Jordánu bývajú Kanaánčania. ... Nemôžeme zaútočiť proti tomu ľudu, lebo je oveľa silnejší ako my.“ Medzi Izraelitmi šírili lživé správy o krajine, ktorú preskúmali. Vraveli: „Krajina, ktorú sme preskúmali, je krajina požierajúca svojich obyvateľov. Všetok ľud, čo sme tam videli, má vysoký vzrast.“ (4. Mojžišova 13,28-29 a 31-32)

Káleb a Jozua ale podali inú správu:

Kaléb sa však usiloval upokojiť ľud, ktorý reptal proti Mojžišovi. Povedal: „Zaútočme, obsaďme krajinu! Určite ju ovládneme!“ ... Ak nám bude Hospodin priaznivo naklonený, dovedie nás do tej krajiny a dá nám ju. Je to krajina oplývajúca mliekom a medom. Len sa nebúrte proti Hospodinovi! Nebojte sa ľudu tej krajiny, lebo ho zjeme ako chlieb. S nami je Hospodin, no ich nechránia ich bohovia. Nebojte sa ich!“ (4. Mojžišova 13,30 a 14,8-9)

Všetci dvanásť šli spolu a spolu skúmali tú krajinu. Videli tú istú krajinu, tie isté mestá a tých istých ľudí. Prečo sa teda desiati vrátili s jedným typom správy a dvaja sa vrátili presne s opačným typom správy? Perspektíva!

Boh povedal o Kálebovi a Jozuovi, že majú iného ducha, pretože sú Mu bezvýhradne oddaní (4. Mojžišova 14,24). Inými

slovami, oni sa namiesto na ľudské túžby zameriavali na Božiu vôľu. Dívali sa na okolnosti Božími očami a nie cez perspektívu pudu sebazáchovy. To je kľúč k pochopeniu príčiny, prečo desať vyzvedačov videlo tie isté veci inak ako Jozua a Káleb. Tých desať sa zaujímal viac o svoje pohodlie, bezpečie a o svoje rodiny než o Božie túžby. Smerovanie ich životov sa točilo okolo nich samotných a nie okolo Božieho kráľovstva. Nedokázali sa spoľahnúť na to, že Boh ich nikdy neopustí a že im dá úspech v čomkoľvek, čo pred nich predloží. Toto nesprávne myslenie bolo rozšírené aj u zvyšku Izraelského národa, lebo ľud sa vyjadril takto:

Všetci Izraeliti reptali proti Mojžišovi a Áronovi a celá pospolitosť im vyčítala: „Kiežby sme boli radšej pomreli v Egypte alebo tu na púšti! Kiežby sme boli vtedy pomreli! Prečo nás Hospodin vedie do tej krajiny? Aby sme padli mečom, aby sa naše ženy a deti stali korisťou? Nebolo by nám lepšie vrátiť sa do Egypta?“ (4. Mojžišova 14,2-3)

Izraelský národ sa pozeral späť na „staré, dobré časy“ v Egypte, keď ľudia mali plné žalúdky a keď zažívali aspoň akú-takú stabilitu. Napriek tomu, že v Egypte boli otrokmi, vyzerala ich aktuálna situácia omnoho horšie ako ich vtedajšia poroba. Všetci odmietali nevyhnutnú zmenu. Svoje bezpečie našli v jednotvárnosti púšte – aj napriek tomu, že ich kočovný životný štýl a výber potravy neboli vôbec ideálne. A kvôli tomu nikto z nich nemohol uzrieť Zaslúbenú zem a nemohli naplniť Božiu vôľu pre ich životy.

Jozua a Káleb sa ale nemienili vzdať. Odpor, ktorému museli čeliť, prichádzal od ich vlastných „bratov“, ktorí ich chceli totálne umlčať: „Celá pospolitosť kričala, aby oboch ukameňovali“ (4. Mojžišova 15,10). Ľudia, ktorí sa postavili na odpor Jozuovi a Kálebovi, nemali obnovené mysle a ešte stále sa vo svojom myslení a videní prispôbovali svetu. Boli zaseknutí na svojich cestách ... a zaseknutí v púštnom rozmyšľaní.

Podobne ako Jozua a Káleb dávno predtým, aj apoštol Pavol povedal, že musí zabúdať na to, čo je za ním a usilovať sa ísť za tým, čo je pred ním – nebeská odmena (Filipanom 3,14).

Pozrite sa znova na Izaiáša 43,18-19. Ten text obsahuje inštrukcie, ktoré by nás mali povzbudiť aj dnes:

„Nespomínajte predchádzajúce veci a o dávnych nerozmýšľajte. Hľa, robím čosi nové, teraz to klíči, či to nebadáte? Áno, urobím cestu na púšti a rieky na pustatine.“

Je smutné, že aj dnes je veľa ľudí, ktorí by radšej ostali v „bezpečí“ svojej poviazanosti, než aby sa prekonali a pohli smerom k slobode a k naplneniu Božej vôle pre ich život. Viac sa boja zmeny, ktorá ich čaká vpredu než známeho, ale zároveň deptajúceho prostredia, v ktorom sa práve nachádzajú. A potom sú zase iní, ktorí sa uspokojujú s tým, čo Boh konal v minulosti a nie sú ochotní napredovať za novými výzvami. Boh cez nich naozaj v minulosti vykonal veľké veci, oni sa však usadili na úrovni svojich predošlých úspechov.

Poslúchanie Božej vôle prináša život a slobodu a je jedinou cestou k nájdeniu skutočného naplnenia. Avšak napredovanie a usilovanie o nebeskú odmenu sa vám v rámci vašich aktuálnych podmienok môže zdať nemožné. Boh cez Izaiáša povedal, že spraví niečo nové, ale že to nové „sa zrodí na pustatine“. Inými slovami, keď nasledujeme Božieho Ducha a uskutočňujeme to, čo si praje On, ocitneme sa v prostredí a v situáciách, ktoré nám budú pripadať ako nemožné a suché. Ale ako vieme, čo sa zdá nemožné ľuďom, je možné Bohu (Lukáš 18,27). Pretože na druhej strane vašej púšte je život v hojnosti, víťazné dobývanie a naplnenie.

Nebudte ako tých desať vyzvedačov a všetok ostatný ľud, ktorí neboli ochotní otvoriť sa pre Božie túžby a bránili sa zmene, ktorá by ich bola bývala uvoľnila z nedostatku púšte. Namiesto toho sa smelo vydajte na cestu do zaslúbenej zeme Božej nebeskej odmeny, ktorá je pripravená pre vás!

7

BOŽIA DIAL'NICA

Nepriazeň osudu nie je iba nejaký nástroj. Je to Boží najefektívnejší nástroj na podporu napredovania v našom duchovnom živote. Okolnosti a udalosti, ktoré my vnímame ako nezdar, sú často presne tými vecami, ktoré spúšťajú obdobia intenzívneho duchovného rastu. Keď to raz začneme chápať a prijmeme to ako duchovný životný fakt, nepriazeň osudu sa nám bude ľahšie znášať. riazeneň osudu sa nám bude ľahšie znášať.

— Charles Stanley

Hlas volá:

*„Na púšti pripravte cestu Hospodinovi,
v stepi urovnajte chodník nášmu Bohu!“*

— Izaiáš 40,3

Je to síce prekvapujúce, ale Boh umiestnil diaľnicu práve na púšť! Púšť je miestom, kde sa pripravuje Jeho cesta – chodník k vznešenému alebo vyvýšenému životu, ktorý je v súlade s tým, ako Boh žije a myslí.

V celých dejinách ľudstva bolo iba niekoľko málo ľudí, ktorí šli po tejto diaľnici. Teraz však Boh pripravuje mnohých, aby sa po nej vydali. V Izaiášovi 35,6 a 8 vidíme, ako to je popísané:

„Lebo vyvrú vody na púšti a potoky na pustatine. ...
Bude tam chodník, cesta, tá, čo sa bude volať svätou cestou.“

Božia diaľnica na púšti nemá žiadny ikonický názov, ako napr. D1 alebo R3. Volá sa jednoducho cesta *svätosti* alebo svätá cesta.

Jednou z definícií svätosti je „stav čistoty“. Ježiš hovorí: „Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha“ (Matúš 5,8). Ježiš sa nevráti po nesvätú alebo nečistú cirkev; On si príde po cirkev, ktorá je bez akejkoľvek vrásky a poškvvrny.

Pred niekoľkými desaťročiami, keď som bol ešte mladý muž, ktorý iba začínal v duchovnej službe, mi Pán jedného dňa počas modlitieb ukázal, že začne prečisťovať môj život. Bol som taký nadšený, že som povedal Lise: „Boh odstráni moju nečistotu,“ a potom som pokračoval vo vymenovávaní všetkých tých nežiadúcich vecí, ktoré Boh odstráni. (Ona možno dokonca ešte aj pridala niekoľko ďalších, ktoré som ja nemal na svojom zozname!)

Potom sa počas nasledujúcich troch mesiacov vôbec nič nestalo. Veci sa vlastne v mojom živote ešte zhoršili a ja som mal pocit, že prečistenie potrebujem ešte viac ako predtým. Šiel som k Pánovi a spýtal som sa Ho: „Prečo sa moje zlozvyky ešte zhoršujú namiesto toho, aby sa zlepšovali?“

„Synu,“ odpovedal, „povedal som ti, že Ja ťa budem prečisťovať. Ty sa o to stále snažíš vo svojej vlastnej sile. Ja to teraz spravím *Mojim* spôsobom.“ Nemal som ani poňatia o tom, že o chvíľu sa začne môj prvý pobyt na púšti, ktorý potrvá osemnásť mesiacov.

Jeho cesty nie sú naše cesty

Ešte ako mladý veriaci som sa zoznámil so službou T.L. Osborna. Dr. Osborn bol úžasný služobník a autor kníh, ktorý mal spolu so svojou manželkou Daisy mocnú evanjelizačnú službu spojenú so zázračným uzdravovaním, ktorá prebiehala niekoľko desaťročí po celom svete. Vďaka ich službe našli spasenie desiatky miliónov ľudí.

Viete si teda predstaviť, aký som bol nadšený, keď som mal stretnúť Dr. Osborna počas jeho návštevy Dallasu, keď prišiel kázať do nášho zboru. Ba čo viac, kvôli svojej práci, ktorou bola starostlivosť o našich hostujúcich rečníkov, som mal možnosť spoznať ho osobne. T.L. bol úžasný. Keď som bol s ním, cítil som sa tak, ako keby som sedel pri Ježišovi.

T.L. navštívil náš zbor niekoľkokrát a veľmi sme sa zblížili. Dal mi zoznam všetkých kníh, ktoré preštudoval ako mladý muž počas svojej prípravy na duchovnú službu. Pri dvoch rôznych príležitostiach mi tiež daroval veľa svojich oblekov (nosíme presne tú istú veľkosť). S Lisou sme v tom čase nemali v rozpočte priestor pre obleky, a tak som tie šaty dokázal veľmi dobre využiť. Po týchto návštevách sa spolu s Daisy stali pre mňa s Lisou niečím ako otcom a matkou.

Niekoľko rokov predtým, keď som ešte pracoval v korporátnom svete, mi raz Duch Svätý počas bohoslužieb, na ktorých kázal T.L., pošepkal do ucha: *Jedného dňa mu budeš slúžiť. Budeš pracovať pre Dr. Osborna.* Ja som si myslel, že to znamená, že budem v jeho tíme a že v budúcnosti založím podobnú evanjelizačnú službu.

Medzičasom sa ale nič neudialo – ešte stále som bol na púšti. Osbornovci mali centrum svojej služby v Tulse, ale bývali v Orlande. Postupom času som začal pociťovať taký silný vnútorný tlak, aby som sa vo svojej službe pohol dopredu, že som sa rozhodol, že sa musím presťahovať do Orlanda, aby som mohol byť bližšie pri Osbornovcoch. Uvažoval som o tom dvojakým spôsobom. Po prvé, T.L. by tým pádom jasne videl, že už neslúžim v zbore. T.L. bol bezúhonný muž s veľkou integritou. Vedel som, že by ma nikdy nezamestnal tak, že by ma vzal z môjho zboru. Po druhé, keďže s Lisou by sme bývali v Orlande, bolo by ľahké, pridať sa k ich službe. Jednoducho by som sa mu dal k dispozícii hneď, ako by sme sa presťahovali na Floridu.

To všetko bolo trošku prehnané – teraz už viem. Ja som ale naozaj veľmi chcel „pomôcť“ Bohu, aby ma už konečne nasmeroval do môjho skutočného povolania.

A tak som si dohodol schôdzku s mojím pastorom v Dallase, na ktorej som mu chcel oznámiť, že dávam výpoveď a že sa sťahujem do Orlanda. Avšak v predvečer nášho stretnutia mi zavolali traja pastori z troch rôznych miest. Keď sa každý z nich odo mňa do počul o tom, čo mienim nasledujúci deň spraviť, každý jeden mi položil presne tú istú otázku: „Ste v tom s Lisou úplne zajedno?“

Neboli sme. Niekoľkokrát mi Lisa povedala: „John, podriadiť sa tvojmu smerovaniu, no nemôžem si pomôcť, ale vo svojom srdci cítim, že toto nie je tá správna vec, ktorú máme spraviť.“ Jej poznámky som sa snažil zo seba striasť. Myslel som si: *Lisa*

tomu jednoducho nerozumie, a keďže ja som hlava našej rodiny, potrebuje sa podriadiť môjmu rozhodnutiu. Ó, aké nezrelé a hlúpe boli moji myšlienky.

Keď mi neskoro večer zavolať ten tretí pastor, a keď mi znova položil tú istú otázku ako tí predošlí dvaja, niečo sa vo mne zlomilo. Otvorili sa mi oči a zrazu som dokázal vidieť, že sa snažím pomáhať Bohu zrealizovať Jeho plán – namiesto toho, aby som dovolil, aby ho On zrealizoval sám.

Nasledujúci deň sme sa spolu s Lisou stretli s naším pastorom a jeho manželkou. Obom som povedal, prečo som ich požiadal o stretnutie, ale tiež, že po tých troch telefonátoch včera večer som zmenil názor. Obaja boli veľmi láskaví a informovali nás, že aj napriek tomu si veľmi prajú, aby sme zostali a pokračovali v práci s nimi. Moje miesto a pozícia boli stále k dispozícii.

Mal som pocit, ako keby mi z pliec spadlo obrovské bremeno a konečne som bol v stave, nechať Boha uskutočňovať Jeho plán s nami. Nemal som ani poňatia o tom, že môj proces prečisťovania sa ešte neskončil. Mala ma zasiahnuť ešte ďalšia vlna a všetko to začalo ešte v ten istý deň.

Len šesť hodín po stretnutí s naším pastorom a jeho manželkou som bol doma, a práve som sa prezliekal do športového oblečenia a chystal som si zahrať basketbal s niekoľkými zamestnancami z nášho zboru. Vtom zazvonil telefón. Volal mi T.L. Osborn! Nechcem preháňať, no bol som v šoku.

Počas toho deväťdesiat minútového telefonického rozhovoru ponúkol mne aj Lise miesto v ich službe. Mali sme sa stať asistentmi pre neho a Daisy a cestovať s nimi po celom svete. Taktiež sme mali zakladať zbor v Tulse, ktorý sa nakoniec mal stať prototypom pre ďalšie nové zbory. Cieľom malo potom byť, aby sme podobné zbory založili na ďalších miestach po celom svete, kde Osbornovci usporadúvali obrovské evanjelizačné ťaženia.

Návod na prežitie na vašej ceste

#7 Starostlivo si vyberajte svojich priateľov

Možno by nás to nemalo prekvapovať, ale často sú pre nás najzraniteľnejšími kritikmi a oponentmi práve ľudia, o ktorých sme si mysleli, že sú v našom tíme! Prenasledovanie často prichádza od niekoho, koho ste dovtedy považovali za priateľa.

Súčasťou púšte môže byť aj skutočné prenasledovanie a my si potrebujeme uvedomiť, že ak nasledujeme Krista, prenasledovanie sa dá očakávať. Apoštol Pavol hovorí: „A všetci, čo chcú žiť zbožne v Ježišovi Kristovi, budú prenasledovaní“ (2.Timoteovi 3,12). Prenasledovanie je súčasťou procesu prečisťovania. A kto nás vlastne bude prenasledovať? Po prvé, podvodníci – ľudia, ktorí sa votreli medzi Boží ľud; ktorí síce vyzerajú ako veriaci, ale ktorí nemajú naozaj srdce pre Boha. Preto Pavol spomína Jannesa a Jambresa, ktorí odporovali Mojžišovi. To boli ľudia, ktorí patrili medzi zhromaždenie Božieho ľudu a nie prišielci zvonka.

Pavol popisuje niekoľko prenasledovaní a nebezpečenstiev, ktorým čelil a hovorí nám, že niektoré z tých utrpení, s ktorými sa stretol, pochádzali od „falošných bratov“ (2.Korintanom 11,26).

Na púšti pomáha, ak máte ľudí, ktorí vás milujú a ktorým na vás záleží; ľudí, ktorí do vášho života budú hovoriť Božiu vôľu. Nepotrebuje kritikov a tých, ktorí vás povzbudzujú neposlúchať Boha; ľudí podobných Jóbovej manželke alebo jeho priateľom. A nepotrebuje ani falošných prorokov, ktorí vám budú lichotiť aj vtedy, keď potrebujete zbožnú nápravu. Potrebujete tých, ktorí vás milujú a ktorí vám komunikujú Božiu múdrosť.

Majte sa ale na pozore: Ak vás niekto začne kritizovať alebo dokonca obviňovať za to, že za púšť si môžete vy sami, ten človek možno nie je skutočný priateľ. Duch Svätý nás usvedčuje z hriechu a často používa niekoho iného k tomu, aby nám pomohol vidieť naše chyby, aby sme činili pokánie. Ale neustále obviňovanie, ktoré neprináša žiadnu nádej, je motivované nepriateľom. Majte sa pred tým na pozore!

Počas toho dlhého telefonického rozhovoru som si opakovane myslel: *Wow, Otče, vedel som, že budeš konať, ale som prekvapený, ako rýchlo si to spravil!* Je pre mňa ťažké vyjadriť ten šok a nadšenie, ktoré som prežíval počas toho hovoru s T.L. Bol som si istý, že toto je to východisko z púšte, na ktoré som čakal. Bol som taký šťastný, že som mal pocit, že by som bol schopný vyskočiť tak vysoko, že by som sa hlavou dokázal dotknúť stropu nášho bytu. Keď som položil telefón, šiel som sa prejsť von, aby som sa poďakovať Bohu, avšak vo svojom duchu som pociťoval nejakú zábranu alebo zaváhanie. Bol to akoby taký nepríjemný, hľadavý pocit hlboko vo vnútri.

Pomyslel som si: *Nie, Bože, nie, nie nie. To mi nemôžeš spraviť! Veď už dávno si mi slúbil, že jedného dňa budem pracovať pre T.L. Osborna! Nemôžeš mi na toto povedať nie!*

Tej zábrany som sa ale nedokázal zbaviť. Tri dni som sa tak veľmi, ako som vedel, snažil na modlitbách zbaviť tohto stiesňujúceho pocitu. „Bože, daruj mi radosť v tejto veci!“ volal som. Lisa ale tiež pociťovala túto zábranu – aj napriek tomu, že tiež veľmi túžila spolupracovať s Osbornovcami.

Nakoniec som sa rozhodol, že jednoducho nebudem vôbec veriť tomu, že toto zaváhanie by mohlo pochádzať od Boha (ďalší nezrelý a dokonca nebezpečný krok z mojej strany). S Lisou sme

nasadli na lietadlo do Oklahomy, kde nás čakal pohovor a zdalo sa, že všetko vychádza tak, ako má. T.L. a Daisy nám oficiálne ponúkli tie pozície a počas svojej Vianočnej oslavy nás predstavili celému svojmu tímu.

Vrátili sme sa do Dallasu a ja som dal výpoveď zo svojej pozície v zbore. Napriek tomu som sa nevedel zbaviť toho nepokoja vo vnútri. Trávil som hodiny na modlitbách, ten stiesňujúci pocit však neutíchal. Dlhšími modlitbami som sa neprestával snažiť prinútiť ten nepríjemný pocit, aby odišiel. Nič sa nemenilo.

Nakoniec som povedal Lise: „Neviem, čo sa deje, ale niečo jednoducho nie je v poriadku.“ Ona súhlasila. „Aj ja cítim, že niečo nie je v poriadku.“

Zavolať som T.L. a povedal som mu, ako sa cítim. On povedal: „Vieš čo? Stretíme sa všetci spolu a porozprávajme sa o tom.“ A tak sme znova leteli do Tulsy a po dvojhodinovom stretnutí T.L. povedal: „Túto pozíciu sme vám ponúkli, lebo vás naozaj milujeme a vieme, že vy nás milujete tiež. Začíname si ale myslieť, že v tom možno nie je Boh.“

„Tiež tomu nerozumiem,“ povedal som, „ale myslím si, že máš pravdu.“ Ani sa mi nechcelo veriť, keď som počul, čo som práve vyslovil. Do tých slov som musel vložiť celú svoju silu. Veď toto bol sen môjho života – spolupracovať s T.L. Osbornom.

V tých rokoch bolo mojím zvykom skoro ráno chodiť von a modliť sa hodinu a pol až dve hodiny. Avšak po tomto sklamaní, ktoré sa týkalo môjho hrdinu, Dr. Osborna, som sa takmer dva týždne počas mojich ranných prechádzok takmer vôbec nedokázal modliť. Zdalo sa mi, že sa mi chce iba plakať. Dokázal som si iba neveriacky neustále premietiť všetko, čo sa stalo za posledných niekoľko mesiacov. Ten smútok bol neopísateľný. Pripadalo mi to, ako keby som smútil nad smrťou nejakého

milovaného človeka. Po dvoch týždňoch v takomto stave som bol práve vonku, kde ma nikto nemohol počuť, a tak som z plných pľúc začal kričať: „Prečo?! Prečo si ma prinútil, aby som sa tohto vzdal? Pred šiestimi rokmi si Ty ku mne prehovoril a povedal si mi, že budem pre neho pracovať. *Prečo?!*“

Nikdy nezabudnem na to, čo mi Pán povedal:

„Pretože som sa chcel dozvedieť, či slúžiš Mne alebo tomu snu.“

Bol som zarazený.

Potom povedal. „Preto som dovolil Abrahámovi, aby položil Izáka na oltár – pretože som chcel vidieť, či je jeho láska ku Mne menšia ako sľúbené požehnanie, ktorým som ho obdaroval. A tam by sa to prejavilo, či slúži tomu snu alebo či slúži Mne preto, aby sa dostal ku svojmu snu, alebo či slúži Mne a dúfa v Moju vernosť aj pri naplňaní toho sna.“

Mal som pocit, ako keby Boh týmto svojim výrokom zodpovedal každú otázku, s ktorou som zápasil počas uplynulých dvoch týždňov. A po prvýkrát po takmer osemnástich mesiacoch som vo svojom duchu zakúsil výbuch radosti. Bolo to, ako keby sa znova otvoril môj život a ako keby som si znova uvedomil, aký som v tej chvíli požehnaný. Uvedomil som si, že som si za ženu zobral krásnu dámu. Uvedomil som si, že máme úžasné, malé dieťaťko. Znova som sa zamiloval do svojej manželky a do svojho synčeka. Uvedomil som si, že bývame v úplne novom byte, ktorý je iba tridsať krokov vzdialený od krásneho bazéna a že väčšinu dní máme jasnú, slnečnú oblohu. Akosi som to všetko stratil zo svojho zreteľa, pretože som sa tak veľmi nechal pohltiť tlakmi služby – teda tým, čo som si myslel, že musím robiť, aby som sa páčil Bohu.

Keď sa teraz dívam späť, uvedomujem si, kedy Boh povedal, že budem pracovať pre T.L. Osborna. Ja som už mal tú výsadu, že som mu mohol veľa, veľakrát slúžiť počas toho, keď prišiel kázať do nášho zboru v Dallase.

V tom bode som ale zostal bez práce. So stiahnutými ušami som sa šiel do zboru spýtať, či by som mohol získať späť svoju prácu. Pamätám si, že som sa pozrel na svojho priateľa, ktorý bol jedným z pomocných pastorov a povedal som: „Cítim sa taký malý, že mám pocit, že by som mohol prejsť popod tie dvere“ – presne tak zneli moje slová. Všetkým som povedal, že budem pracovať pre T.L. a Daisy. Náš pastor to dokonca vyhlásil z pódia – a teraz bolo jasné, že to sa nestane.

Zbor mi milostivo ponúkol prácu na čiastočný úväzok. Slúžil som tam ešte ďalších osem mesiacov. A potom prišlo to, na čo ma Boh pripravoval – nasledujúca fáza Jeho povolania. Bol som požiadaný, aby som prišiel a stal sa súčasťou tímu v jednom z najrýchlejšie rastúcich zborov v Amerike. Mal som tam byť mládežníckym pastorom. Stalo sa to zázračným spôsobom. Spolu s Lisou sme vedeli, že to sú Božie dvere. Mal som nový život a čerstvú víziu, pretože som bol pripravenou kožicou, hotovou na túto novú pozíciu, ktorá so sebou prinášala to nové, čerstvé víno.

Cesta prečisťovania

Celé stáročia, vlastne odkedy Ježiš odišiel zo zeme, sa Jeho nasledovníci snažia vlastnými silami dosiahnuť svätosť. Realita je taká, že celé cirkevné denominácie sa zrodili v dôsledku zbytočných pokusov o čistý život. Dokázali sme tým ale iba to, že sme sa sami dopracovali k otroctvu zákonníctva, pretože svätosť je dielom Božej milosti a nie vonkajším obmedzovaním tela.

Boh dáva milosť pokorným, nie pyšným. Pyšný človek si myslí, že svätosť sa dá dosiahnuť bez Božej pomoci, nasledovaním písaných nariadení, pravidiel a predpisov. Pokorný človek vie, že to sa nedá a spolieha sa na Pánovu milosť (silu). Blízky vzťah s Bohom je čistý, pretože iba skrze taký vzťah môže byť človek zmocnený k tomu, aby dodržiaval zákony, ktoré má vpísané do srdca.

Mnohí z nás sa snažili dosiahnuť svätosť poslúchaním litery Nového Zákona alebo nebiblických presvedčení, a mizerne zlyhali. Podobne ako Židia, ktorí sa neúspešne snažili získať spasenie dodržiavaním litery zákona, ani my nie sme schopní kráčať vo svätosti pomocou dodržiavania týchto pravidiel. Mnohí ľudia sami seba obmedzujú pomocou legalistických názorov na určité správanie alebo aktivity. Všetky tieto vonkajšie obmedzenia sú však iba pokusom o nadobudnutie vnútornej čistoty.

Boh ale od nás neočakáva nejakú vonkajšiu formu svätosti; On chce vnútornú zmenu srdca, pretože čisté srdce povedie k čistému správaniu. Ježiš povedal v Matúšovi 23,26: „Očisti najprv vnútro čaše [srdca], aby sa stala čistá aj zvonka.“

Ak je vaše srdce čisté, nebudete sa chcieť správať spôsobom, ktorý zneuctuje Ježiša. Budete sa vyhýbať pornografickým stránkam na internete a nebudete si obliekať provokatívne oblečenie. Muži alebo ženy sa síce môžu chváliť tým, že sa nikdy nerozvedli, no napriek tomu môžu vo svojom srdci chlipne túžiť po niekom z vedľajšej kancelárie alebo pravidelne pozeráť pornografické stránky na internete. Tak vyzerá svätosť?

Ak je vaše srdce čisté, tak vás váš počítač alebo smartfón nebudú zvädzať k tomu, aby ste v nich vyhľadávali veci, ktoré nie sú na budovanie. Samotná technológia vás nerobí nečistými. O tom rozhoduje obsah, ktorý sa nachádza vo vašom srdci. Ak je vaše srdce čisté, budete túžiť iba po tom, po čom túži Boh.

Púšť je jednou zo zatažkávacích skúšok, ktoré Boh používa na prečisťovanie našich motívov a úmyslov. Boh pracuje na tom, aby naše srdcia boli pripravené na Jeho príchod. Boh buduje generáciu ľudí, ktorí budú zjavovať Jeho slávu a nie svoju vlastnú – ľudí, ktorí budú stvorení na Jeho obraz a ktorí budú kráčať v Jeho charaktere:

Vo veľkom dome sú nielen zlaté a strieborné nádoby, ale aj drevené a hlinené; jedny slúžia na vznešený cieľ, druhé na všedný. Ak sa teda niekto očistí od týchto vecí, bude nádobou na vznešený cieľ, posvätenou, užitočnou Pánovi, pripravenou na každé dobré dielo. (2.Timoteovi 2,20-21)

Všimnite si, že existujú dva typy nádob – nádoby na vznešený cieľ a druhé na všedný. Grécke slovo pre všedný, *atimia*, sa dá preložiť aj slovami „zneuctenie, potupa, hanba, skazenosť.“ Grécke slovo pre vznešený, *time*, sa dá preložiť aj ako „vzácný“. Boh hovorí: „Ak budeš oddelovať vzácne od bezcenného [skazeného], budeš akoby mojimi ústami“ (Jeremiáš 15,19). Vzácne sa oddeľuje od skazeného prostredníctvom dôkladného prečisťovania alebo odstraňovania nečistôt.

Malachiáš je jeden zo starozákonných prorokov, ktorý veľa prorokoval o novozákonných dobách. Čelil však problému, že ešte nemal k dispozícii novozákonnú terminológiu. A tak na popisovanie toho, čo videl v Duchu alebo čo mu Duch povedal o novozákonných kresťanoch, používal pojmy ako „leviti“ a „kňazi“.

Malachiáš predpovedal, že Hospodin príde *ku* svojmu chrámu (Jeho cirkvi) ešte predtým, než si príde *pre* svoj chrám. A spraví to so zámerom prečisťovania. Malachiáš píše:

Tavič sa posadí a prečistí striebro, prečistí Léviho synov a pretaví ich ako zlato a striebro, budú patriť Hospodinovi a správnym spôsobom prinášať obetné dary. (Malachiáš 3,3)

Leviti sú predobrazom „kráľovského kňazstva“ (1.Petra 2,9), teda Kristových nasledovníkov v cirkvi. A keďže Boh prirovnáva prečisťovanie tohto kňazstva k procesu prečisťovania zlata a striebra, je užitočné naštudovať si charakteristiky zlata a striebra a porozumieť tomu, ako sú prečisťované. Ja sa budem venovať iba zlato, keďže proces prečisťovania oboch týchto kovov je podobný.

Zlato má krásnu žltú farbu, ktorá má jemný kovový lesk. V prírode sa nachádza v pomerne hojnom množstve, avšak vždy iba vo veľmi malých množstvách a iba zriedkavo v čistom stave. Keď je zlato prečistené, je jemné, formovateľné, nekoroduje a sú z neho odstránené iné látky. Ak je zlato zmiešané s inými kovmi (meďou, železom, niklom), je omnoho tvrdšie, menej formovateľné a viac podlieha korózii. Takáto zmes sa volá zliatina. Čím vyššie je percento iného kovu, tým je zlato tvrdšie. Naopak, čím nižšie je percento zliatiny, tým je zlato jemnejšie a tvarovateľnejšie.

Okamžite tu môžete vidieť paralelu: Čisté srdce pred Bohom je ako čisté zlato. Čisté srdce je jemné, mäkké a formovateľné. A preto, ako hovorí Duch Svätý:

„Dnes, keď počujete jeho hlas, nezatvrdzujte svoje srdcia ako pri vzbure v deň pokúšania na púšti ... ale denne sa vzájomne povzbudzujte, kým trvá to „dnes“, aby nikoho z vás nezatvrdilo mámenie hriechu.
(Židom 3,7-8 a 13)

Hriech je látka, ktorá keď je pridaná do nášho života, mení naše *čisté* zlato na zliatinu a zatvrdzuje naše srdce. A nedostatok jemnosti nášho srdca vedie k nedostatku citlivosti a zabraňuje nám dokonale počuť Pánov hlas.

Toto je, žiaľ, stav, v ktorom sa dnes nachádza príliš veľa ľudí, ktorí síce majú formu zbožnosti, ale nemajú citlivé srdce, ktoré by horelo pre Ježiša. Rozžeravenú lásku k Bohu nahradili chladnou seba-láskou, ktorá vyhľadáva iba vlastný pôžitok, pohodlie a prospech. Sú to ľudia, ktorí sa domnievajú, že zbožnosť je prostriedkom k vlastnému obohateniu (1.Timoteovi 6,5) a ktorí hľadajú iba prospech, ktorý pre nich vyplýva z Božích sľubov; zároveň sa nevedomky alebo zo zisťných dôvodov vyhýbajú samotnému Darcovi sľubov. Takto podvedení ľudia sa tešia iba z vecí tohto sveta, no zároveň očakávajú, že sa dostanú aj do neba! Boh si však také niečo nepraje:

Čistá a nepoškvrnená zbožnosť pred Bohom a Otcom je: navštevovať sirotu a vdovu v ich súžení a chrániť sa pred poškvrnou sveta. (Jakub 1,27)

Ježiš si príde späť po cirkev, ktorá je svätá, bez vrásky, poškvrny alebo čohokoľvek podobného (Efežanom 5,27); to je skupina ľudí, ktorých srdcia nie sú znečistené spôsobmi tohto sveta.

Ďalšou charakteristikou zlata je jeho odolnosť voči hrdzi alebo korózii. Hoci iné kovy kvôli poveternostným podmienkam strácajú svoj lesk, čisté zlato tým nie je takto ovplyvnené. Mosadz (žltá zliatina medi a zinku), ktorá sa síce podobá na zlato, nemá rovnaké charakteristiky ako zlato. Mosadz sa veľmi ľahko zakalí. Vyzerá ako zlato, no chýbajú jej vlastnosti zlata. V cirkvi máme mosadzné nádoby – to sú ľudia, ktorí síce vyzerajú ako zlato, ale nie sú zo zlata. Iba prečisťujúci oheň ukáže, aký je rozdiel medzi týmito dvoma.

Malachiáš hovorí, čo sa stane po prečistení:

„Potom uvidíte rozdiel medzi spravodlivým a svojvoľníkom, medzi tým, kto Bohu slúži, a tým, kto mu neslúži.“ (Malachiáš 3,18)

Vráťme sa ešte k diskusii o prečisťovaní zlata. Vyššie percento iných látok robí zlato nielen tvrdším, ale aj náchylnejším ku korózii a k poškodeniu. Omnoho ľahšie je ovplyvnené atmosférou sveta, v ktorom žijeme.

V súčasnosti do cirkvi prenikli a prenikajú svetské spôsoby. Kultúra nášho sveta sa infiltrovala do nás, a preto strácame svoj lesk. V Amerike sú hodnoty cirkvi znečistené svetskosťou. Mnohí ľudia sú necitliví a neuvedomujú si potrebu prečistenia.

V Malachiášovi 3,3 je popísané, ako Ježiš prečistí (alebo vyčistí) svoju cirkev od vplyvov sveta – podobne ako tavič prečisťuje zlato. V rámci procesu prečisťovania je zlato rozdrvené na prášok a potom zmiešané s troskotvornou prísadou. Obe látky sú potom vložené do pece a v silnom ohni roztopené. Zliatiny alebo nečistoty sú priťahované troskotvornou prísadou a vyplávajú na povrch. Zlato (ktoré je ťažšie) zostáva v spodnej časti pece. Nečistoty alebo troska (ako napríklad meď, železo a zinok, zmiešané s troskotvornou prísadou) sa potom odstránia.

Pozrime sa teraz bližšie na to, ako Boh prečisťuje:

Obrátim proti tebe svoju ruku, lúhom vyplavím tvoju nečistotu, odstránim všetok odpad. Vrátim ti sudcov [vodcov], ako boli kedysi, aj tvojich poradcov [veriacich] ako voľakedy. Potom ťa nazvú spravodlivým mestom, mestom vernosti.“
(Izaiáš 1,25-26)

Čo je tým ohňom, ktorý Boh používa na naše prečistenie? Odpoveď sa nachádza v nasledujúcom texte Písma:

Radujte sa z toho, aj keď azda teraz máte ešte nakrátko prejsť zármutkom [stiesnením prameniácim z] rozličných skúšok, aby vám vaša vyskúšaná viera,

oveľa cennejšia ako pomínuteľné zlato, ktoré sa tiež preskúšava ohňom, bola na chválu, slávu a česť pri zjavení Ježiša Krista. (1.Petra 1,6-7)

Božím ohňom prečisťovania sú *skúšky* a *trápenia*, ktoré sú vlastne ústrednou témou púšte. Horúčava, ktorú prinášajú, oddeľuje naše nečistoty od Božieho charakteru v našom živote. To nás môže viesť ku svätosti (neskôr ešte krátko vysvetlím, prečo hovorím, že „môže“).

Ďalšou vlastnosťou zlata v jeho najčistejšej podobe je jeho transparentnosť (ktorá je definovaná ako priehľadnosť, teda možnosť dívať sa cez neho ako cez sklo). „Námestie mesta bolo z rýdzeho zlata ako z priezračného krištálu“ (Zjavenie Jána 21,21). Keď je človek prečistený ohnivými skúškami, stane sa transparentným! Transparentná nádoba neprináša slávu sebe, ale vyzdvihuje to, čo je do nej vložené. Neprekáža, a takmer nie je ani povšimnuteľná.

Keď sme prečistení, svet bude znova môcť vidieť Ježiša. Ak sme transparentní – teda ak sme ľuďmi, ktorí hovoria pravdu, ktorí sa na nič nehrajú, ktorí dodržiavajú svoje slovo, žijú v integrite a ktorí nemajú čo skrývať – ľudia vo svete si to všimnú.

V Izaiášovi je to ešte výraznejšie vyzdvihnuté:

Hľa, čistil som ťa, ale nie ako striebro, skúšal som ťa v peci biedy. Kvôli sebe, len kvôli sebe to urobím. Veď ako by sa mohlo znesvätiť moje meno? Svoju slávu inému nedám. (Izaiáš 48,10-11)

Oheň tej pece je utrpenie – nejde o doslovný, fyzický oheň, ktorým je prečisťované striebro (alebo zlato), a preto Boh hovorí, že „čistil som ťa, ale nie ako striebro“. Naše skúšky sú tou intenzívnou horúčavou, ktorá oddeľuje to, čo je vzácne od toho, čo je skazené.

Boh z nášho života neodstraňuje veci proti našej vôli. Preto Pavol v 2.Timoteovi 2,21 hovorí, že človek, ktorý chce byť prečistený, „sa sám prečisťuje“. Ak sa chcete ospravedlňovať alebo vyhovárať alebo pokračovať v tom, aby vám vaše slabosti bránili v napredovaní, Boh vás nebude nútiť, aby ste sa ich vzdali. Proces utrpenia by v tom prípade nestál za to (a preto som vyššie napísal, že „môže“ viesť ku svätosti). Prečisťovanie na dialnici svätosti je neustály, neutíchajúci a často boľavý proces. Keďže však poznám, čo prináša, som preň otvorený.

Pisateľ Listu Židom vyhlasuje: „Usilujte sa ... o posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána“ (12,14). Ježiš hovorí: „Blahoslavení čistého srdca, lebo onividia Boha“ (Matúš 5,8). Dávid, ktorý bol mužom podľa Božieho srdca, volal: „Kto si uvedomuje svoje poblúdenia? Zbav ma aj skrytých vín“ (Žalm 19,13).

Kiež by sme aj my takto volali na Boha. Ak Boha prosíme o to, aby prečistil naše srdce, On odstráni nečistoty, ktoré sú skryté našim očiam. Boh pozná naše najvnútornejšie myšlienky a zámery – aj tie, ktoré my sami nepoznáme.

Vyzývam vás, aby ste sa naučili rozoznávať a prijímať duchovné chvíle a obdobia púšte. Keď na vás prídu ohnivé skúšky, nezačnite sa hnevať a obviňovať iných, ale snažte sa rozoznávať, aký majú zmysel. Skúmajte svoje srdce a dovoľte Bohu, aby oddelil to, čo je skazené od toho, čo je vzácne. On prikazuje: „Budte svätí, lebo ja som svätý!“ (1.Petra 1,16)

Pamätajte na to, že prečisťovanie posilňuje to, čo je už dobré a čistí alebo odstraňuje to, čo oslabuje alebo poškrvňuje. Uvítajte Jeho prečisťovanie, aby ste sa mohli stať nádobou na vznešený účel, ktorá bude môcť krásne a transparentne poukazovať na Jeho slávu.

8

STAVAJTE DOBRE

*Žiadne hviezdy nežiaria tak jasne ako tie,
ktoré sa ligocú na polárnej oblohe.
Žiadna voda nechutí tak dobre ako tá,
ktorá vyviera uprostred púštneho piesku.
A žiadna viera nie je taká vzácna ako tá,
ktorá žije uprostred nepriateľstva a triumfuje v
ňom. Preskúšaná viera prináša skúsenosť.
Nikdy by ste neuverili, akí ste slabí,
keby ste nemuseli prechádzať cez skúšky.
A nikdy by ste nespoznali Božiu silu,
keby vás Jeho sila nemusela cez tie skúšky
preniesť.*

—Charles H. Spurgeon

*Lebo tí, čo žijú podľa tela, myslia
na telesné veci, tí, čo žijú podľa Ducha,
myslia však na duchovné veci.*

—Rimanom 8,5

Charakter je hlavným ukazovateľom Božieho muža alebo ženy, nie pomazanie. A práve na púšti, keď prichádza tlak, keď sa hromadia sklamania, keď sa sny zdajú byť nedosiahnuteľné, sa odohráva nevyhnutné prečisťovanie – formovanie charakteru.

Spomínam si na chvíle na púšti, keď som zápasil s prekonávaním veľkého hnevu. Hovoril som o tom v prvej kapitole. A tak som sa pýtal Boha: „Prečo som na všetkých taký nahnevaný? Čo potrebujem zviazať alebo vyhnať zo svojho života?“

On odpovedal: „Synu, nemôžeš zviazať alebo vyhnať telo. Musíš ho ukrižovať.“

Po tejto odpovedi som sa ešte frustrovanejší spýtal: „Dobre teda, ale odkiaľ pochádza tento hnev? Nikdy som nič také predtým nezažil; dokonca ani predtým, než som sa obrátil!“

„Ten hnev je v tebe celé roky,“ odpovedal Boh, „je ale neviditeľný – presne tak, ako sú neviditeľné aj nečistoty v tvojom zlatom prsteni; teda až dotedy, kým sa zlato neroztopí v peci a nečistoty nevyplávajú na povrch. Keď som ťa priviedol do tejto pece utrpenia, spolu s tým vyplával na povrch aj tvoj hnev.“

Nebol som si celkom istý, čo si mám myslieť o tom, čo mi Boh hovorí. A tak pridal ešte jeden detail: „Môžeš z toho obviňovať svoju manželku, svojich spolupracovníkov, svojich priateľov, môžeš to zvaliť na tlak prameniáci z povinností okolo vášho

novorodeniátka alebo sa môžeš vyhovárať na okolnosti. Ak to spraviš, ten hnev ti zostane, a keď ustane horúčava a tlak, hnev klesne niekam hlboko do teba a celý ten proces sa bude musieť začať odznova. Alebo môžeš činiť pokánie a modliť sa: Bože, je mi to naozaj ľúto. Prosím, vezmi tento hnev odo mňa preč. Ak to spraviš, tak vezmem svoju veľkú naberačku a odoberiem ho z teba preč.“

A presne to som aj spravil. Keď tlak ohnivej púšte odhalil môj hnev, vyznal som svoj hriech, činil som pokánie a prosil som Ho, aby ho zo mňa zobral preč.

To je jeden z dôvodov, prečo je púšť taká hodnotná – aj keď je zároveň aj taká neprijemná – a prečo v konečnom dôsledku dokonca vedie k veľkej radosi:

Radujte sa z toho, aj keď azda teraz máte ešte nakrátko prejsť zármutkom rozličných skúšok, aby vám vaša vyskúšaná viera, oveľa cennejšia ako pominuteľné zlato, ktoré sa tiež preskúšava ohňom, bola na chválu, slávu a česť pri zjavení Ježiša Krista.
(1. Petra 1,6-7)

Púšť je miestom, na ktorom sme prečisťovaní a na ktorom je rozvíjaný náš charakter. Práve v tejto peci utrpenia a prenasledovania sa rodí skutočne zbožný človek. V Rimanom 5,3-4 je napísané: „No nielen to, ale chválime sa aj súženiami, lebo vieme, že súženie vedie k vytrvalosti, vytrvalosť k skúsenosti.“

Boh schvaľoval Dávidov život preto, lebo Dávid bol mužom podľa Božieho srdca a nie mužom, ktorému by v prvom rade záležalo na kráľovstve! Kráľ Saul nikdy neprechádzal prečisťujúcou púšťou, a preto zostal neprečistený a neistý. Avšak Dávid bol prečistený na púšti; Boh dokonca použil Saula na to, aby tam Dávida poslal!

Božie cesty sú možno tajomné, ale Jeho plány sú vždy dobré!

Nesplnený sen?

Prečisťovanie môže byť však aj boľavé. Nebudem vás zavádzať – pobyt na púšti nie je výlet do Disneylandu. Utrpenie je utrpenie – a niekedy nás zasiahne veľmi boľavým spôsobom.

Boh vám možno daroval sny a vízie o tom, k čomu vás On povoláva. Možno vám oznámil plány, ktoré má s vami. Avšak na púšti sa často zdá, že čím viac človek hľadá Pána a poslúcha Jeho Slovo, tým viac sa vzdáva od sna, ktorý Boh vložil do jeho srdca.

Vezmime si napríklad Jozefa: Dostal sen o tom, že bude vodcom – dokonca aj jeho bratia a rodina sa mali podriaďiť jeho autorite. Čo sa udialo potom? Ľudia, ktorí ho mali chrániť – jeho starší bratia – ho vhodili do jamy a krátko nato bol predaný do otroctva do cudzej krajiny. Viete si predstaviť ten šok, sklamanie a bolesť?

Je takmer isté, že Jozef si predstavoval, že Boh nejakou zázračne zasiahne a rýchlo ho vyslobodí. Tieto nádeje sa nakoniec ale rozplynuli, pretože jeho otroctvo netrvalo iba niekoľko mesiacov alebo dokonca rokov, ale zabralo viac ako desať rokov jeho života. To je dlhý čas! Po celý ten čas Jozef vedel, že ľudia, ktorí spôsobili túto jeho bolesť, žili v slobode a užívali si prosperitu svojho veľmi bohatého otca.

Čo spravil Jozef? Ako zareagoval na toto svoje obdobie púšte? Držal sa svojej viery, slúžil a nezabúdal na Boží sľub. Bol verný, múdry, usilovný a v dôsledku toho zakúšal požehnanie a úspech.

Neskôr sa však jeho situácia opäť nečakane zmenila a výrazne zhoršila. Manželka jeho pána po ňom zatúžila a snažila sa ho

zvieť k cudzoložstvu – nielen raz alebo dvakrát, ale hneď pri niekoľkých príležitostiach. Jozef aj napriek tomu poslúchal Boha a zakaždým sa vyhol sexuálnej nemravnosti. Tá žena začala byť nakoniec taká agresívna, že Jozef sa musel doslova vytrhnúť z jej objatia.

Keď ňou Jozef opovrhol, falošne ho obvinila presne z tej veci, ktorú nespravil. Bol nespravodlivo „usvedčený“ a vhoďený do väzenia. (Ak sa cudzí otrok pokúsil o znásilnenie manželky kráľovho úradníka, obyčajne už do konca života nevidel svetlo sveta.)

Človek má vo väzení množstvo času na rozjímanie. Viete si predstaviť, s akými myšlienkami musel Jozef zápasiť? *Celý život verne slúžim Bohu a kam ma to dostalo? Nakoniec to dopadlo tak, že bez vlastného zavinenia som v tejto väznici, kde budem hniť až do smrti. Môj život sa skončil! Moji skazení bratia sú slobodní a pravdepodobne si užívajú veľkú hojnosť. Čo zlé som spravil? Veď som len svojim bratom vyrozprával sen, ktorý som dostal od Boha a kam ma to dostalo?! Načo som doteraz slúžil Bohu?! Mám pocit, že čím viac Ho poslúcham, tým horšie sa mi darí.*

Kto by mohol Jozefa viniť za to, že mal takéto myšlienky? Znejú celkom logicky, či nie?

A potom, jedného dňa vo väzení, čelil Jozef svojej najväčšej púštnej skúške. Boh k nemu priviedol dvoch mužov – čašníka a pekára. Obaja títo muži mali sen, v ktorom sa nevedeli vyznať a ktorý sa snažili nejako vyložiť. Ak by Jozef bol býval stratil svoju vieru v Boha a v Jeho zaslúbenie, bolo by pre neho bývalo celkom ľahké zostať sústredeným na seba a odmietnuť ich. Mohol im povedať: „Včera v noci sa vám niečo snívalo? Ach, aj ja som mal raz jeden sen. A tiež som si myslel, že ten sen pochádza od Boha. Pravda je ale takáto – sny sa neplnia. Sny sú zbytočné, prázdne a zavádzajúce. Mohli by ste ma, prosím, radšej nechať na pokoji!“

Ak by to Jozef bol býval spravil, zostal by na svojej púšti ešte veľa rokov, alebo možno dokonca po zvyšok svojho života. Prepásol by svoju vstupenku do slobody (časník neskôr povedal kráľovi, že Jozef má schopnosť vykladať sny, a to viedlo k prepusteniu Jozefa z väzenia a k jeho povýšeniu). Ak by Jozef bol býval mal seba-lútostný postoj, tak by nakoniec asi zomrel vo väzení ako zahorknutý, cynický a beznádejný prípad, ktorý by rozličným spôsobom vyjadroval: „Boh nie je verný; nedodržiava svoje sľuby!“

Jozef sa tak ale nesprával. Bojoval proti myšlienkam a logike, ktoré sa priecili sľubu, ktorý osobne dostal od Boha a rozhodol sa, že tomu časníkovi a pekárovi poslúži. Zostal dôsledný vo svojej poslušnosti Bohu. A aký bol výsledok? Nakoniec získal slobodu a bol povýšený až do tej miery, že jedného dňa sa stal druhým mužom hneď po faraónovi!

Deväť rokov po Jozefovom povýšení na vodcovskú pozíciu prišiel do krajiny obrovský hlad a kvôli hladu prišli do Egypta aj Jozefovi bratia, a on sa s nimi stretol. Jozef s nimi nezaobchádzal pomstychtivo, ako by to asi spravila väčšina ľudí. On im dobrom odplácal všetko to zlé, ktoré mu oni spôsobili. Nebol z neho zahorknutý človek, ale muž plný viery, lásky a odpustenia voči tým, ktorí ho zradili. Žalmista píše o Jozefovi:

[Boh] poslal pred nimi muža, Jozefa, ktorého predali
do otroctva. Nohy mu zovreli do okov, hrdlo mu
zvierali v železách, kým sa nesplnilo Jeho slovo, kým
reč Hospodina nepotvrdila jeho nevinu.
(Žalm 105,17-19)

Iba Boh vedel, kedy príde čas na naplnenie Jeho sľubu, ktorý dal osobne Jozefovi (viac než dvadsať rokov po prijatí toho sna). Púšť v ňom vyprodukovala charakter, ktorý vybuodoval jeho život,

rodinu a vodcovskú pozíciu. Kľúčom ku všetkým jeho úspechom bola jeho úctivá bázeň pred Hospodinom. Jozef bez ohľadu na svoje podmienky hovoril Božie Slovo, konal v súlade s ním a poslúchal ho.

Ako je to ale s vami? Ako sme už predtým spomenuli, Boh vám možno daroval sny a vízie o tom, k čomu vás On povoláva. Možno vám oznámil plány, ktoré s vami má. Ale, podobne ako Jozef, aj vy sa nachádzate na púšti a možno sa vám zdá, že čím viac hľadáte Pána a poslúchate Jeho Slovo, tým sa viac vzdalujete od toho sna, ktorý vám On vložil do srdca.

Možno sledujete, ako sú v rámci duchovnej služby (alebo v akejkoľvek inej oblasti života) povyšovaní dokonca ľudia, ktorí boli voči vám nepriateľsky naladení, zatiaľ čo vy, ako keby ste šli opačným smerom od sna, ktorý ste dostali od Boha. Možno robíte všetko, čo len viete, avšak tá vízia sa aj tak nestáva realitou.

Možno sú vo vašom okolí dokonca aj iní, ktorí žijú vyslovene telesne a nehľadajú Pána, no taktiež sú povyšovaní a zdá sa, že prosperujú. Sú to ľudia, ktorí prežívajú finančné a sociálne „požehnanie“. Možno poznáte ľudí, ktorí napredujú kvôli tomu, že dokážu iným lichotiť alebo nimi manipulovať. Možno sa stretávate s ľuďmi, ktorí robia veci nečestne a úspech dosahujú za cenu klamania a podvádzania – napriek tomu sa zdá, že sú „požehnaní“, zatiaľ čo vy ste ako Jozef – v putách vo faraónovom väzení.

Čo s tým robíte? Ako sa s tým vyrovnávate? Sťažujete sa? Pozrite sa na to, čo hovorí Boh:

„Príliš opovážlivé sú vaše slová proti mne,“ vraví Hospodin. „Pýtate sa: ‚Čo hovoríme proti tebe?‘
Vravíte: ‚Daromné je slúžiť Bohu. Čo máme z toho, že sme zachovávali jeho nariadenia a že sme chodili v

smútku pred Hospodinom zástupov?! Blahoslavíme teda spupných. Darí sa im, hoci konajú svojvoľne, pokúšajú Boha, a predsa uniknú.“
(Malachiáš 3,13-15)

Čo v tomto bode hovoria notorickí sťažovatelia? Hovoria: „Čo z toho máme, že poslúchame Boha. Nikam to nevedie. Povyšovaní, požehnaní a obdarovaní sú zlí ľudia – telesní a podvodníci – nie my“ (to je beverovská parafráza). Boh si všíma takéto hrozné a drsné slová a vníma ich tak, ako keby boli namierené proti Nemu. Ešte jednoduchšie povedané – je to reptanie a sťažovanie.

Sťažovanie zabránilo Izraelskému národu vstúpiť do Zaslúbenej zeme. Prečo je sťažovanie urážkou voči Bohu, a prečo sa stretlo s takým prísnyim trestom? Nepriamo totiž Bohu hovorí: „Nepáči sa mi, čo robíš v mojom živote a keby som bol Tebou, spravil by som to inak.“ Je to prejav totálnej neúcty voči Nemu.

Boh zisťuje, kto túži po Ňom a kto túži iba po benefitoch. Tí prví sú vo svojom úsilí rozhodní; tí druhí sa sťažujú, keď sa veci podľa nich nedejú správne. To, čo niektorí *nazývajú* požehnaniami a čo *skutočne* sú požehnania, sú dve rôzne veci. Niektoré požehnania vám nezostanú, ak váš postoj (srdce) nie je v poriadku. Pozrite sa, čo Pán hovorí, že spraví tým ľuďom, ktorí majú sebecké motívy a ktorí sa sťažujú (a čo spraví aj s ich požehnaním):

Teraz teda vám, kňazom [sťažujúcim sa veriacim], znie toto rozhodnutie: „Ak neposlúchnete a nevezmete si k srdcu, že máte vzdávať česť môjmu menu,“ vraví Hospodin zástupov, „tak zošlem na vás kľatbu a vaše požehnanie preklajem. Veď som ho už aj preklial, lebo nikto z vás si to neberie k srdcu.“
(Malachiáš 2,1-2)

Naša odmena alebo dedičstvo nepozostáva z vecí alebo majetku. Naším dedičstvom je Hospodin!

V Ezechielovi 44,28 je napísané: „Budú mať dedičné vlastníctvo, ja budem ich dedičným vlastníctvom ... Ja som ich vlastníctvom.“

Mnohí dnešní kresťania odvracajú svoj zrak od *skutočného* dedičstva a zameriavajú sa skôr na veci alebo na pozície – možno dokonca na dobré veci, ktoré dostali od Boha. Je to ale ako so synom, ktorý sa viac zaujíma o to, čo mu otec daruje, než o vzťah so svojim otcom. Ja mám štyroch synov a veľmi rád ich obdarúvam. Zlomilo by mi to však srdce, ak jediný dôvod, prečo by mi venovali pozornosť bolo to, aby odo mňa dostali to, čo chcú. Pozrite sa, čo ďalej hovorí Malachiáš:

Vtedy sa zhovárali medzi sebou tí, čo sa boja Hospodina. Hospodin to pozoroval a počul. Pred ním bola písaná pamätná kniha o tých, čo sa boja Hospodina a ctia si jeho meno. (Malachiáš 3,16)

Toto sú tí, ktorí prechádzajú tými istými púštnymi podmienkami, ako aj „sťažovatelia“, avšak prioritou tejto skupiny nie je pozícia, uznanie alebo veci. Oni hľadajú Božie srdce! Horí v nich túžba po tom, aby poznali Jeho. Môžete sa s nimi rozprávať aj o sociálnych veciach alebo o podnikaní, ich srdce ale horí, keď sa s nimi rozprávate o veciach Pánových alebo o tom, čo hovorí Pán.

Toto sú tí, o ktorých Lukáš hovorí: „Tu si povedali: „Či nehorelo naše srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?“ (Lukáš 24,32) Ich túžby sú *nastavené* na veci Ducha. Hovorია: „Ja proste len chcem poznať Boha; chcem sa Mu páčiť; lačniam a žízňim po Slove Pánovom; chcem, aby sa zo mňa radoval, pretože On je zdrojom mojej radosti.“ To je to, na čom najviac záleží. Ich prvou láskou je Ježiš, nie pozícia, status alebo majetky.

Ich správanie sa nemení podľa toho, či sa nachádzajú uprostred púšte alebo či kážu miliónom ľudí.

My sme totiž Boží spolupracovníci; vy ste Božia roľa a Božia stavba. Podľa Božej milosti, ktorá mi bola daná, ako múdry stavitel položil som základ a iný ďalej na ňom stavia; ale každý nech si dá pozor, ako na ňom stavia. (1.Korintňanom 3,9-10)

Musíme si dávať veľký pozor na to, ako budujeme svoje životy! V Písme stavba domu symbolizuje budovanie nášho života a službu v kráľovstve. Patríme Bohu, lebo sme Jeho stavbou:

... pozorne sa zahľadte na Ježiša ... On je verný tomu, ktorý ho ustanovil, ako aj Mojžiš bol verný v celom jeho dome. On je však hoden o toľko väčšej slávy ako Mojžiš, o koľko väčšiu cenu ako dom má ten, kto ho postavil. Veď každý dom musí niekto postaviť; a ten, kto postavil všetko, je Boh. (Židom 3,1-4)

Všimnite si, kto stavia ten dom – Hospodin. Nie je to sila nášho tela. Čokoľvek buduje Boh, to zostáva; to, čo budujeme my, nepretrvá. „Ak Hospodin nestavia dom, márne sa namáhajú tí, čo ho stavajú“ (Žalm 127,1). To, čo človek buduje bez Boha – už či je to jeho život, rodina alebo dokonca služba – to nepretrvá.

V 1. Mojžišovej 11,4 vidíme jeden príklad, ktorý to znázorňuje: „Poďme, vybudujme si mesto a vežu, ktorá svojím vrcholom bude siahať do neba! Tak sa preslávim a nerozptýlime sa po celej zemi.“

Čo bolo motívom ľudí, ktorí stavali babylonskú vežu? Chceli si zrealizovať svoje sebecké sny a postaviť si budovu na svoju vlastnú slávu. Chceli byť podobní Bohu, ale zároveň chceli byť totálne nezávislí na ňom. Toto úsilie naplňalo ich túžby a ich vôľu, ale nie Božiu. Stavanie bez Boha nebude nikdy fungovať, pretože

bez ohľadu na to, s akým cnostným zámerom do toho pôjdeme, ak do toho pôjdeme bez Boha, iba sa presvedčíme o tom, že to je márnosť. A preto nás Písmo varuje:

Každý nech si dá pozor, ako na ňom stavia. ...
Ak však na tomto základe [ktorým je Ježiš Kristus] stavia niekto zlato, striebro, drahokamy, drevo, seno, slamu, dielo každého vyjde najavo. Ten deň [“kto obstojí v deň Jeho príchodu?”] to ukáže, pretože sa zjaví v ohni, a sám oheň preskúša dielo každého, aké je. (1.Korinťanom 3,10-13)

Zlato, striebro a vzácne kamene reprezentujú konštrukciu, ktorá zodpovedá Božím predstavám. Drevo, seno a slama reprezentujú naše vlastné metódy stavania, ktoré vychádzajú zo stavebných projektov tohto sveta. Hovoria ale tieto verše iba o súde, ktorý sa uskutoční v nebi? Nie! Tieto verše popisujú obdobie, keď sa Ježiš vráti do svojho chrámu (Malachiáš 3,16-19 a 1.Korinťanom 3,16-17). On príde ako oheň, ktorý buď *pohlí* drevo, seno a slamu alebo ktorý *prečistí* zlato a striebro. Preto pokračuje tým, že hovorí: „Ak niekoho dielo zhorí, utrpí škodu; sám však bude zachránený, ale tiež akoby cez oheň“ (15. verš).

Ak budujete svoj život, podnikanie alebo službu z tehál vlastnej výroby, ako napríklad silou svojej osobnosti alebo svetskými programami alebo technikami ... ak budujete manipulovaním alebo ovládaním ľudí prostredníctvom zastrašovania ... ak lichotíte ľuďom a vozíte sa v priazni iných len preto, aby ste pre seba získali nejakú pozíciu ... ak počas budovania ničíte iných prostredníctvom kritiky alebo ohovárania ... tak potom všetko, čo ste týmito metódami získali, bude spálené a stratené.

Mnohí odporúčajú sami seba a používajú pri tom zavádzajúce techniky alebo dokonca bezočivé klamstvá – len aby získali výhody pre seba. Aj to bude spálené! „Nech nikto neklame sám

seba! Ak si niekto z vás namýšľa, že je múdry v tomto veku, nech sa stane bláznom, aby sa stal múdrom. Lebo múdrosť tohto sveta je pred Bohom bláznovstvom“ (1.Korintianom 3,18-19).

V Božích očiach je všetko – akákoľvek oblasť vo vašom živote, ktorej motívom sú sebecké výhody – považované za drevo, seno alebo slamu. Bez ohľadu na to, ako veľmi to vyzerá ako pomoc iným alebo ako veľmi to funguje v mene Pánovom, alebo koľko času je tomu obetovaného, všetko to zhorí.

Múdrosť tohto sveta sa zameriava na seba. „Ak však máte v srdci horkú závišť a neznášanlivosť ... To nie je múdrosť prichádzajúca zhora, ale prízemná, telesná a diabolská“ (Jakub 3,14-15). Závišť plodí súťaživosť a podozrievavosť. Len preto, aby sme si udržali svoje územie v bezpečí, začíname hrať mocenské hry, ktoré nás môžu obrať o našich priateľov a o integritu, alebo – a to je to najpodstatnejšie – môžu poškodiť náš vzťah s Bohom. Dokonca aj pastori a iní ľudia v duchovnej službe sa môžu nechať unášať záujmami o pozíciu, titul alebo plat – a to všetko na úkor života, ktorý by žili v úzkom spolení s Božím srdcom.

Iným, ktorí sa opravdovo usilujú hľadať Božie srdce, to môže pripadať tak, že čím viac Ho hľadajú, tým viac sa od Neho vzdalujú. Vo svojej frustrácii potom volajú:

„Bože, čím viac Ťa hľadám, tým viac upadám – namiesto toho, aby som stúpал.

Boh však odpovedá: „Kop ešte hlbšie!“

„Ktokoľvek prichádza ku Mne a počúva Moje slová a koná podľa nich – ukážem vám, komu sa taký človek podobá: Je ako muž, ktorý si postavil svoj dom tak, že hlboko kopal a základ svojho domu postavil na skale...“ (Lukáš 6,47-48; preklad anglického prekladu NKJV)

Keď naša rodina ešte bývala v Dallase, zvykol som stavbárov sledovať, ako stavajú mrakodrapy. Najprv postupovali iba veľmi pomaly, lebo celé mesiace venovali drveniu skál a kopaniu základov. Čím vyššiu budovu stavali, tým hlbšia bola tá jama a tým rozsiahlejší bol základ budovy. Zhora to vyzeralo tak, že stavbári napredujú pomaly a robia iba veľmi malé pokroky. A potom, odrazu, začala tá vysoká budova rýchlo rásť. Stavba napredovala takmer každým dňom a v porovnaní s procesom prípravy vyrástla ako keby v priebehu jedného dňa.

Nárast nahor bol ničím v porovnaní s prípravou smerom nadol.

Som presvedčený, že v tele Kristovom sa mnohí nachádzajú v procese prípravy smerom nadol – povedal by som, že obzvlášť medzi príslušníkmi mladšej generácie. Vďaka Bohu za to! Je možné, že majú povolanie k duchovnej službe alebo k nejakému inému snu, ktorý im daroval Pán, no v súčasnosti sú v pozíciách služobníkov. Zdá sa, že veci sa nehýbu veľmi rýchlo, no verím tomu, že sa nachádzajú uprostred Božej starostlivej prípravy na púšti. Práve teraz je v ich živote kladený základ; práve teraz je v nich formovaný Kristov charakter. Tento charakter sa v budúcich rokoch stane podporou pre všetkých, ktorí horlivo slúžia Kristovi a Jeho kráľovstvu.

Iní, ktorí nepobývajú na púšti, zase ako keby rýchlo rastú nahor prostredníctvom politických machinácií alebo nejakej formy seba-povyšovania. Naši spolupútnici púšťou možno majú pocit, že sa niekde zasekli a dokonca môžu mať pokušenie, aby sa sami pokúsili o nejaký ľahký a rýchly únik zo svojej situácie. Keďže však vedia, že takýto únik by nevedol k trvalému charakteru a že by to bol kompromis už aj voči ich existujúcemu charakteru, ktorý už nadobudli, rozhodnú sa, že by tým riskovali príliš veľa. Prostredníctvom očakávania na Boha dovoľia Majstrovi Stavbárovi, aby položil pevný základ na Skalu.

Aj dnes existujú pastori, ktorí usilovne hľadajú Boha, no aj oni majú pocit, že iba veľmi málo alebo takmer nič sa nedeje. Nachádzajú sa na suchom mieste alebo v suchom období. Sledujú, ako iní úspešne propagujú samých seba alebo svoju službu prostredníctvom využívania sekulárnych marketingových techník. Na sociálnych médiách vytvárajú ilúziu šťastia a úspechu. Boh ale nedovolí týmto dočasným obyvateľom púšte, aby stavali prostredníctvom takýchto metód, pretože On pripravuje ich pevný, stály základ.

A potom sú tu tí, ktorým Boh ešte neukázal nejakú konkrétnu pozíciu alebo miesto, ale ktorým daroval nejaký sen. Lámu si hlavu nad tým, ako by sa ten sen mohol uskutočniť, avšak jeho možné naplnenie sa ako keby vzdalovalo v nedohľadne.

Počas tohto suchého obdobia, obdobia púšte, Boh oddeľuje tých, ktorí na Neho v poslušnosti očakávajú od tých, ktorí budujú pomocou nástrojov podvodu alebo prostredníctvom kalkulovaného seba-presadzujúceho správania alebo manipulácie. Skutočné Bohom riadené povýšenie – ktoré je tiež východom z púšte – zažívajú tí, ktorí pozorujú a očakávajú na Boha, aby prišiel do svojho chrámu. On hovorí:

„Ja určím čas, keď budem súdiť spravodlivo.“ ...
 Veď ani od východu, ani od západu, ani od púšte
 neprichádza povýšenie. Len Boh je sudca: jedného
 poníži, druhého povýši.“ (Žalm 75,3-8)

Márnivosť tela

Pravda o zápase medzi telom a Duchom sa týka všetkých aspektov života – nielen duchovnej služby. Pamätajte na to, že telo nikdy nedokáže zrealizovať Božie zaslúbenia! Ak sa niečo narodí z tela – to nemá veľkú nádej! Telo sa o to bude musieť aj postarať. Ak sa to narodí z Ducha, Boh sa o to postará.

Návod na prežitie na vašej ceste

#8 Jozua to spravil správne

Ak je púšť zamýšľaná pre naše dobro, ako môžeme uchopiť to dobré a vyhnúť sa tomu zlému?

Jozua je dobrým príkladom človeka, ktorého srdce bolo aj na púšti na správnom mieste. Keď Mojžiš vystúpil hore na horu Sinaj, Jozua zostal na úpäti hory. Chcel sa dostať do prítomnosti Božej tak blízko, ako len mohol. Keď sa Mojžiš stretol s Bohom vo svätyni, bol tam aj Jozua, lebo chcel byť čo najbližšie pri prítomnosti Pánovej. Dokonca aj keď Mojžiš už skončil, Jozua zostal v Stane stretávania (2. Mojžišova 33,11).

V knihe Jozuu vidíme, že päť oblastí hriechu, ktoré trápili ich rodičov (predošlú generáciu) sa až tak veľmi neprejavovali v druhej generácii putujúcich po púšti (teda v Jozuovej generácii). Raz sa to stalo mužovi, ktorý sa volal Achan. Vedúci ľudu a národ sám sa však okamžite snažili hľadať Boha, aby to mohli dať do poriadku. Druhá generácia to robila správne, pretože sledovala zlyhania predošlej generácie – videli, ako všetci ich rodičia pomreli na púšti bez toho, aby videli naplnenie Božích zaslúbení.

Jozua a jeho generácia sa neprestali sústreďovať na Tvorca, a tak mohli vstúpiť do Zaslúbenej zeme. Dôsledne dodržiavali Božie Slovo a nenechali sa znechutiť. Nepodľahli sťažovaniu sa a namiesto toho sa rozhodli dôverovať Bohu.

Telesný scenár obyčajne smeruje ku prostrediu manipulácie a kontroly. Vedúci si buď vymáhajú moc alebo hrajú ľuďom na city, a tak si zabezpečujú výsledky. Ak ste sa stali jedným z nasledovníkov takýchto ľudí, zrazu ste sa stali spoluzodpovednými za *ich* úspech alebo zlyhanie – podľa toho, ako ste zareagovali na ich pokyny. Je v tom veľa tlaku, zákonníctva, panovania alebo manipulácie.

Hoci primárne hovorím o praktikách duchovných služobníkov, chcem zdôrazniť, že toto sa *netýka* iba duchovnej služby; popisujem tu *čokolívek*, čo sa zrodí z moci tela. Môžete to teda aplikovať aj v rámci vášho povolania v podnikaní, vo vzdelávaní, v zdravotníctve, vo vláde, v armáde, v profesionálnom športe a v mnohých iných oblastiach, do ktorých Boh povoláva svoj ľud, aby tam slúžil.

Opačne tiež platí, že to, čo sa narodilo z Ducha, bude rozumieť tomu, že samo osebe nezohralo žiadnu rolu pri zrode danej veci, a teda si uvedomuje aj to, že z vlastných síl nedokáže udržiavať alebo podporovať rast danej veci. Zodpovednosť zostáva na Bohu, aby sa On postaral o to, čo vytvoril (alebo vybudoval).

Keď sa narodil Izák, bola Izmaelova pozícia už veľmi dobre vybudovaná (1. Mojžišova 16-21). Z vlastnej skúsenosti som sa naučil, že príležitosť k zabezpečeniu Izmaela sa vždy objaví predtým, než sa zrodí sen o zaslúbenom Izákovi. *Musíte* odolať pokušeniu, použiť svoju vlastnú silu na zrealizovanie toho, čo vám zaslúbil Boh. Spomeňte si znova na tento verš: „„Vyžeň tú slúžku i jej syna, lebo syn tejto slúžky nesmie mať podiel na dedičstve s mojím synom Izákom!“ (1. Mojžišova 21,10)

Prichádza deň, keď Pán povie svojmu ľudu: „Odstráňte od seba všetky tie Izmaelovské pokusy, pretože potomstvo tela nesmie mať žiadny podiel na dedičstve s potomstvom zaslúbenia.“ A dokonca aj keby to vyzeralo produktívne, Boh povie: „Zbavte sa toho!“, aby žiadne telo nezožalo slávu v Jeho prítomnosti!

Keď sa zjavuje Boží súd, tak ktorákolvek časť vášho života, ktorá je vybudovaná z vašej vlastnej sily, neprežije prečisťujúci oheň. Ak svoj život budujete totálne prostredníctvom úsilia o seba-zachovanie a o seba-presadenie, tak jedného dňa to všetko zhorí. Budete síce „zachránení, ale tiež akoby cez oheň“ (1. Korinťanom 3,15).

Jediné veci, ktoré zostanú, sú tie, ktoré sú prijaté prostredníctvom zaslúbenia a ktoré sú počaté, a zrodené skrze Božieho Ducha a z milosti.

NAŠA **RADOŠŤ** NIE JE
ZALOŽENÁ NA TOM,
AKO SA CÍTIME.
JE ZALOŽENÁ NA TOM,
KÝM JE **ON**.

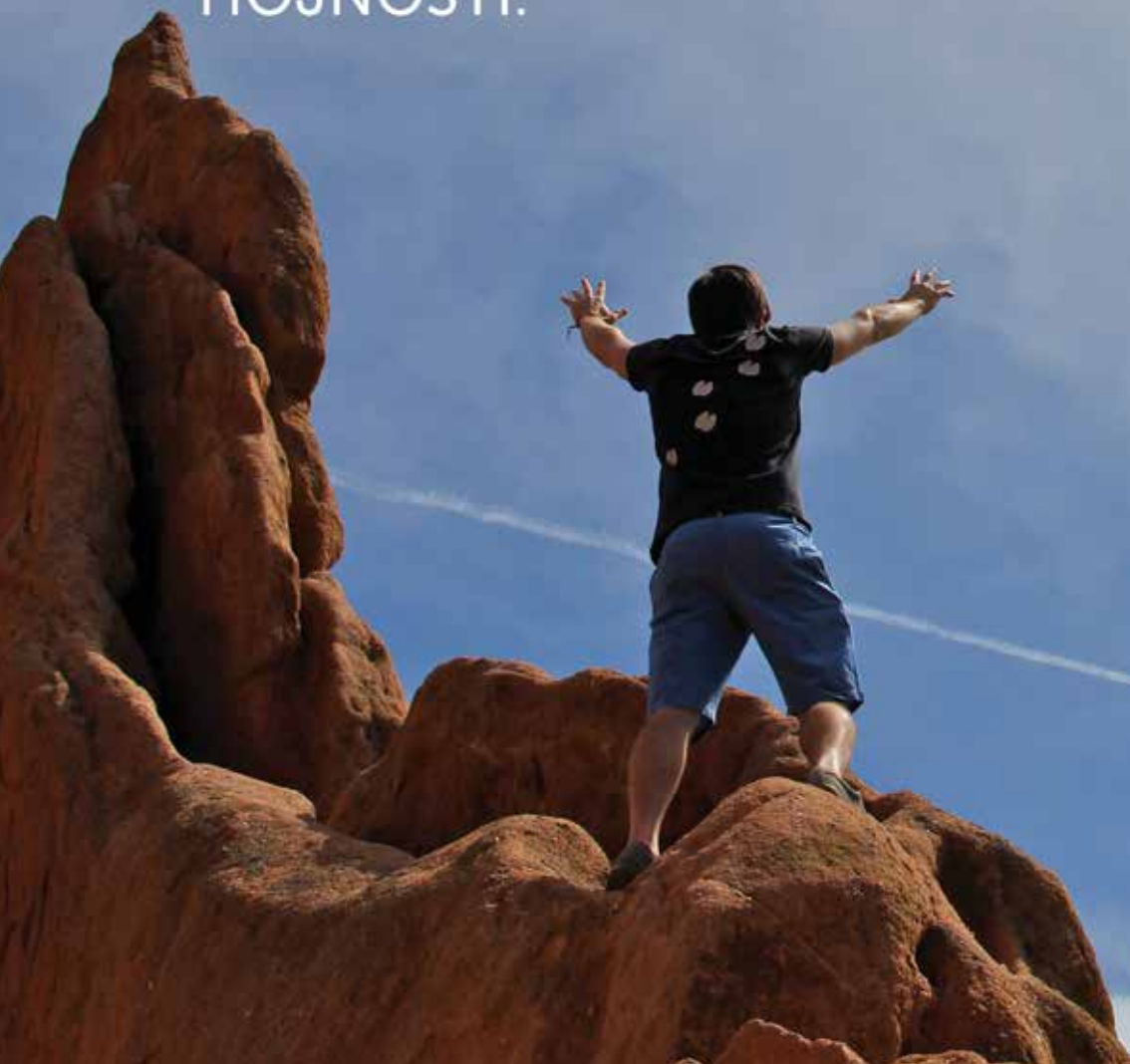

PÚŠŤ NIE JE TREST.
JE TO BOŽIA PRÍPRAVA
NA JEHO ZASLÚBENIE.

SKRZE **KRISTA** MÔŽEME
BYŤ POČAS OBDOBÍ SUCHA
ROVNAKO SPOKOJNÍ,
AKO POČAS OBDOBÍ
HOJNOSTI.

ON NÁS NA PÚŠTI
POKORUJE
A SKÚŠA PRETO,
ABY SME SPOZNALI,
AKÉ JE NAŠE SRDCE
NAOZAJ.

TVOJ CHARAKTER
JE OMNOHO DÔLEŽITEJŠÍ,
AKO TVOJE POMAZANIE.

Navštívte CloudLibrary.org a nájdite tam voľne
dostupné materiály a online video

9

SILOVÝ TRÉNING

*Hospodin získava svojich najlepších vojakov
z vysočín súženia.*

—Charles H. Spurgeon

*Chlapček rástol a mocnel na duchu.
Žil na osamelom mieste až do dňa,
keď verejne vystúpil pred Izraelom.*

—Lukáš 1,80

Pred niekoľkými rokmi som pretrpel iný druh výzvy, ktorý ilustruje, ako nasledovníci Krista potrebujú obdobia prípravy, ktoré ich vytiahnu zo zóny pohodlia a posilnia ich vieru. Verte či neverte, táto skúška sa neodohrala na nejakej suchej, vyprahutej púšti, ale v telocvičniach a fitness kluboch.

Keď som mal tridsaťpäť rokov, skoro som omdlel na pódiu po tom, čo som skončil horlivo kázať v jednom zbore v Atlante, v štáte Georgia. Uvedomil som si, že nie som v dobrom fyzickom stave a vedel som, že ak mám ísť v službe naplno ďalej, musím zosilnieť.

Vrátil som sa domov z Georgie a vyrozprával som Lise, čo sa stalo. Potom som vyhlásil: „Začnem chodiť do fitka.“

Na moje prekvapenie jej odpoveď znela: „Vďaka Bohu. Modlím sa za to, aby si začal chodiť do fitka!“ Je naozaj úžasné, keď muž má manželku, ktorá vie, ako sa má modliť za svojho manžela!

V tom čase sme bývali na Floride a o dva domy nižšie od nás býval jeden WWF zápasník, ktorý sa volal Kip. Naše rodiny sa celkom zblížili, lebo naše deti boli približne v tom istom veku. Niekoľkokrát predtým mi už ponúkal, že ma vezme so sebou do fitka a že ma bude trénovať, no ja som mu zakaždým povedal: „Nie, som príliš zaneprázdnený. Nemám na to čas.“ Bol som zaneprázdnený, no zároveň som bol aj vystrašený – chceli by ste začať trénovať s profesionálnym zápasníkom?

Kip bol veľký kus chlapa – bol 1,9 metra vysoký, vážil 110 kíl a mal iba šesť percent telesného tuku. Jeho hrud' mala tvar dokonalého V a na bruchu mal 8 tehličiek. Často som s ním a s našimi deťmi hrával basketbal na dvore alebo pouličný hokej. Keď som sa s ním zrazil, ním to ani len nepohlo, no mňa ten náraz zvykol odhodíť aj niekoľko metrov dozadu!

Po tej ceste do Atlanty som zašiel za ním a povedal som mu: „Kip, potrebujem ísť do fitka. Ty si mi už viackrát povedal, že by si ma trénoval – ešte stále tá ponuka platí?“

Okamžite povedal: „Jasné, zoberiem ťa k nám do fitka.“ Už vtedy som si mal lepšie všimnúť jeho sadistický úsmev. Nemal som ani potuchy o tom, čo ma tam bude čakať!

Nasledujúce ráno sme zašli do potnej komory, ktorá mala vzhľad fitka. Okamžite som rozpoznal, že na tomto mieste trénujú iba ľudia, ktorí to myslia naozaj vážne.

Atmosféra pulzovala testosterónom a pachy tiel boli podmanivé. Jedna z vecí, ktorú som sa v tom fitku v ten deň naučil, bolo to, že človek nerozvíja svoje svalstvo tak, že si dá na tyč ľahké závažie, ktoré potom dvadsať alebo tridsaťkrát nadvihne. Namiesto toho si na tyč treba naložiť veľké závažie, ktoré človek dokáže zdvihnúť iba tri až štyrikrát.

A práve pri tom treťom alebo štvrtom opakovaní sa začnú s vašimi svalmi diať všetky tie dobré veci. To je bod, keď všetko vo vás hovorí: „Už to nevládzem nadvihnúť!“ Keď však okolo vašej lavičky stoja všetci ostatní chlapi a vrieskajú: „Tlač, tlač, vybuchni!“, niečo vo vás spôsobí, že do toho vložíte všetko, čo je vo vás a že to závažie zdvihnete aj na ten štvrtý či piatykrát. Ak chcete jednoducho pochopiť túto veľmi zložitú vec, tak to je ten bod, v ktorom naozaj rastie svalstvo.

So zahanbením musím povedať, že v ten prvý deň som dokázal na lavičke nadvihnúť maximálne 43 kíl. Som si istý, že Kip v tej chvíli vedel, že ho so susedom čaká ešte poriadny kus cesty! Po dvoch týždňoch vo fitku som už dokázal zdvihnúť 47 kíl. Po niekoľkých ďalších týždňoch to bolo 52 kíl. A potom som dospel ku váhe 56 kíl. Keď som sa konečne dostal ku váhe 61 kíl, bol som na seba naozaj hrdý, lebo som konečne mohol na oba konce tyče nasunúť štandardné 20-kilové závažie. Už som nemusel dvíhať činku s hanbou.

Tento príbeh je ešte dlhší a neskôr v tejto kapitole sa k nemu ešte vrátim, avšak môj proces pomalého naberania fyzickej sily je dobrou analógiou k tomu, čo sa deje, keď nás Pán vezme do svojho „fitka“ na púšti a pomáha nám rozvíjať naše duchovné svalstvo.

Práve na púšti silnie náš duch, pretože púšť je miestom, ktoré nie je charakteristické len svojím suchom a volaním: „Bože, kde si?“, ale je to aj miesto dôležitých skúšok a pokušení. Dobrá správa je, že hoci púšť je drsná a náročná, musíme pamätať na to, kto nás povzbudzuje pri dvíhaní závaží počas nášho duchovného silového tréningu:

Ak je Boh za nás, kto je proti nám? (Rimanom 8,31)

On nielen že je za nás a že nás povzbudzuje, ale On nám dáva aj pevné zaslúbenie:

Boh je však verný. On nedopustí, aby ste boli skúšaní nad svoje sily, ale so skúškou dá aj východisko, aby ste ju vládali zniesť. (1. Korinťanom 10,13)

Takže bez ohľadu na to, akej skúške práve čelíte alebo akým pochmúrny, suchým miestom práve prechádzate, Boh vám sľubuje, že nikdy nedopustí na vás pokušenie, ktoré by ste nemali

silu úspešne zvládnuť. Je to dosť ohromujúce, keď sa nad tým zamyslíte.

Keď čelíte skúškam, nikdy nezabúdajte na to, kým ste. Ako milovaným deťom Božím Ježiš hovorí: „Dal som vám moc ... nad všetkou mocou nepriateľa. Nič vám neuškodí.“ (Lukáš 10,19). A tak si uvedomujeme, že bez ohľadu na to, čo na nás nepriateľ hodí, budeme to môcť prekonať. Ak by to tak nebolo, Boh by to nedovolil!

Tu sa však nachádza aj koreň problému. Mnohí ľudia nerastú vo svojej schopnosti zvládať väčšie výzvy. Vyhýbajú sa telocvični, ak sa to dá tak povedať, alebo začnú fňukať a sťažovať sa, keď sa v nej ocitnú. Pavol však ukazuje na úplne iný postoj. Píše:

Veď vám sa dostala milosť pre Krista, aby ste v neho nielen verili, ale za neho aj trpeli. (Filipanom 1,29)

Keď čítate, že utrpenie sa vám dostáva ako „milosť“, nemáte chuť poškrabať sa neveriacky po hlave? Čo to vlastne znamená? Keď mi niekto povie: „Dostalo sa ti“ alebo „Bolo ti pridelené“, tak mne to znie ako požehnanie, ktoré prichádza mojím smerom. V očakávaní si myslím – čo idem dostať?

Ako môžu slová „dostalo sa mi“ alebo „bolo mi pridelené“ a slovo „utrpenie“ byť vedľa seba v tej istej vete? Je to ako keby ste niekomu povedali: „Dostalo sa ti výsady, že na tvoje narodeniny budeš môcť ísť k zubárovi na opravu zubného kanálíka!“ Naozaj? Ďakujem, ale naozaj neprosím. To jednoducho nedáva zmysel, pretože život, po akom my túžime v modernej krajine ako je Slovensko, je život plný pohodlia a relatívneho blahobytu. Keď sa nám teda dostáva „utrpenia“, môže to nami poriadne zakývať. Väčšina ľudí, keď sa stretne s nejakým nešťastím, hovorí veci ako:

„Nechápem, že sa mi toto deje.“

„Prečo ja?“

„Prečo práve ja musím týmto prechádzať?“

„Neznášam toto.“

„Nikto nedokáže pochopiť, čím prechádzam!“

„Prečo proste nemôžem mať normálny život?“

„Bože, prosím ťa, aby si toto zobral preč!“

„Načo sa trápiť? Omnoho jednoduchšie je vzdať sa...“

Som si istý, že v určitých chvíľach, keď sme čelili nepriaznivým situáciám, sme si všetci buď niečo podobné pomysleli alebo sme takého postoje aj vyjadrili. Je smutné, že musím povedať, že príliš často proste nerozumieme zmyslu skúšok a utrpenia (púšť).

Ale ako vždy, Boh vie, čo potrebujeme – a akú silu potrebujeme, ak máme porásť a byť ešte efektívnejší pre Jeho kráľovstvo. Preto nás Pavol informuje o Božom sľube, že „sa nám dostane“ nejakého strategického utrpenia, ktorého cieľom bude posilniť naše duchovné svaly viery.

Úloha pokušenia

Ako som už spomenul predtým, súčasťou nášho púštneho silového tréningu je aj rast v našej schopnosti, rozoznávať pokušenie a odolávať mu. Ježiš to zakúsil hneď na začiatku svojej služby, keď Otec dovolil diablovej, aby Ho na púšti pokúšal: „Ježiš sa vrátil od Jordánu plný Ducha Svätého. Duch ho vodil po púšti štyridsať dní a diabol ho pokúšal“ (Lukáš 4,1-2).

Starostlivo som vybral slovo „dovolil“, pretože Boh nikdy nie je autorom pokušenia: „Nikto nech v čase skúšky nehovorí: „Boh ma pokúša!“ Veď Boha nemožno pokúšať na zlé a ani on sám nikoho nepokúša“ (Jakub 1,13).

Čo sa s nami naozaj deje, keď sme pokúšaní? Vieme, že Satanovým zámerom je, aby sme upadli do hriechu a aby nás v dôsledku toho odradil od radostnej poslušnosti a od vzťahu s Bohom. Ak chce teda toto Satan vidieť ako výsledok svojho pokušania, čo by chcel vidieť Boh, keď dovoľuje, aby sme boli pokúšaní? Apoštol Peter nám ponúka jednu z odpovedí na túto otázku: „Keď teda Kristus prešiel utrpením v tele, aj vy sa vyzbrojte takým istým zmýšľaním: Kto prešiel utrpením v tele, skoncoval s hriechom“ (1. Petra 4,1).

Inými slovami, toto skúšanie, ktoré prichádza prostredníctvom pokušenia, toto prekonávanie hriechu a iných záležitostí na púšti, nám má pomáhať pri rozvíjaní nášho duchovného svalstva a v tom, aby sme boli stále zrelšími ľuďmi. Kľúčovými slovami v tomto verši sú slová: „vyzbrojte sa“.

Viete si predstaviť nejakú vojenskú jednotku, ktorá by šla do boja bez výbroje?

Žiadne vojnové lode, žiadne tanky, žiadne guľovnice, žiadna munícia – vôbec žiadne zbrane?

To by skončilo katastrofálne. A presne takej istej katastrofe čelí Kristov nasledovník, keď nie je vyzbrojený pre utrpenie, keď nie je vyzbrojený pre skúšky.

Piloti komerčných lietadiel sú dobrým príkladom ľudí, ktorí sú vyzbrojení pre neočakávané skúšky. Každých šesť mesiacov ich aerolinie posielajú na opakované vzdelávanie. Títo piloti si musia sadnúť do simulátora a efektívne reagovať na všetky možné

hrôzostrašné scenáre. Zámerom toho tréningu je posilnenie schopnosti každého z tých pilotov, zareagovať a zvládnuť neočakávané, krízové situácie. Pri kríze v rámci letu obyčajne cestujúci – ktorí definitívne nie sú vyzbrojení – reagujú a piloti konajú proaktívne. Prečo? Pretože piloti boli na to dopredu vyzbrojení.

Presne to je prínosom púšte pre poslušného kresťana. Púšť nás konfrontuje s neprijemnosťami, ktoré slúžia na to, aby sme boli vyzbrojení pre budúce boje a víťazstvá. Musíme si uvedomiť, že v živote sa iste stretieme s ťažkosťami – púšťou. Ježiš povedal, že na tomto svete budeme mať súženie a ťažkosti, ale tiež, že On nám ich pomôže prekonať. A uprostred tohto procesu budeme posilnení.

Veľká príležitosť

Náš postoj voči púšti by mal byť taký, že by sme ju mali vnímať ako veľkú príležitosť na rozvíjanie duchovného svalstva a na to, aby sme boli posilnení k tomu, čo si bude od nás najbližšie priať. Takto to vyjadruje apoštol Jakub:

Bratia moji, pokladajte to za radosť, keď prídu na vás rozličné skúšky... (Jakub 1,2)

Všetci Američania milujú príležitosti a oslavujú podnikavých ľudí. Napríklad, príležitosť v podnikaní je šancou k rastu, k úspechu, k prosperite. Je to šanca k rozširovaniu svojich horizontov. A presne tak by sme mali vnímať ťažkosti a problémy, pretože Jakub pokračuje slovami: „Veď viete, že ak sa vaša viera osvedčí, vedie to k vytrvalosti. A vytrvalosť nech je završená skutkami, aby ste boli dokonalí, bezúhonní a bez akéhokoľvek nedostatku“ (Jakub 1,3-4).

Návod na prežitie na vašej ceste

#9 Nevytvárajte Izmaela

Keď sa ocitáme v púšti a myslíme si, že tam už príliš dlho táboríme, stretne sa s pokúšením, aby sme „proste niečo spravili“, a tak zrealizovali svoj sen. Ja to nazývam zrodenie Izmaela. To sa deje vtedy, keď sa svojimi vlastnými silami snažíme spraviť to, čo Boh slúbil, že On spraví. Izmaelovia sa často narodia z oprávnenej potreby, no zrodia sa z tela.

Samozrejme, že táto myšlienka je odvodená z príbehu o Abrahámovi a Sáře, ktorým Boh slúbil syna. Oni na neho jedenásť rokov čakali a, veď uznajte, Abrahám mal v tom čase už 86 rokov a Sára bola príliš stará na to, aby mala dieťa. A tak sa rozhodli pre plán B – Sára navrhla Abrahámovi, aby si vzal Hagar a zaslúbené dieťa si zabezpečil skrze ňu. To bol veľmi zlý nápad. A akýkoľvek Izmaelský pokus – dokonca aj keď vyzerá celkom dobre – je tiež zlý nápad. Vždy pamätajte na to, že to, čo sa narodí v sile vášho tela, budete musieť udržiavať v sile vášho tela! Počas niektorých z mojich pobytov na púšti som sa pokúšal o plán B. Vedel som, že Boh mi zaslúbil, že jedného dňa budeme mať celosvetovú službu kázania. Nedialo sa to však – bol som „zaseknutý“ v rámci služby nejakého miestneho zboru. A tak som sa niekoľkokrát pokúsil nasilu uniknúť z púšte. Za moje pokusy som musel draho zaplatiť a nič z nich nebolo. Keď som sa zlomil, Boh sa nakoniec dostal na ťah a všetko sa vyriešilo.

Vyzývam vás – vyhnite sa takýmto problémom a nevytvárajte Izmaela. Dovoľte Bohu, aby On zrealizoval to, čo vám zaslúbil.

Na púšti sa nám dostáva príležitosti *rásť v našej vytrvalosti*. Ako v dnešnom svete najčastejšie používame slovo „vytrvalosť“? Ja ho často počujem v kontexte vytrvalostného tréningu, ktorý je definovaný ako zámerné cvičenie na zvýšenie výdrže. Jednoducho vyjadrené, vytrvalostný tréning zvyšuje našu *schopnosť* vysporiadať sa s budúcimi výzvami.

Sme na tom teda takto: V akýchkoľvek skúškach, ktorým čelíme, vieme, že Boh tieto ťažkosti dopustil z nejakého zámeru a tým zámerom bolo vytvorenie nejakej *schopnosti*. Boh dovoľí, a znova zdôrazňujem slovo *dovoľí*, aby sme dnes zažili ťažkosti, ktoré budú simuláciou (spomeňte si na letový simulátor pilotov) takých životných tlakov, o ktorých On už dopredu vie, že im budeme čeliť zajtra.

Preto máme pri skúškach vždy ten pocit, že sú väčšie ako naša úroveň pripravenosti alebo zodpovednosti. Boh teda v podstate používa naše súčasné výzvy na to, aby nás posilnil pre väčšie víťazstvá v našej budúcnosti.

Vráťme sa teraz k mojej vzpieračskej výzve. Ako som už povedal, Kip ma trénoval až do toho bodu, kým som nedokázal zdvihnúť 61 kíľ. A hoci pre mňa to bol obrovský úspech, kládol som si otázku, či by som dokázal zdvihnúť aj viac? Keby som svoje dvíhanie závaží prirovnal k duchovnej pripravenosti a sile, čo ak Pán má pre mňa pripravenú nejakú úlohu, ktorá by odo mňa vyžadovala, aby som dokázal zdvihnúť viac ako 61 kíľ?

A tak som pokračoval v chodení do fitka. Nakoniec som bol schopný zdvihnúť 93 kíľ, no potom som sa na niekoľko rokov zastavil na tejto váhe. Potom som raz kázal na jednej konferencii v Kalifornii a nejakí chlapi mi tam povedali: „John, ty si nikdy ešte nezdvihol 102 kíľ?“

„Nie, ale už sa o to snažím viac ako päť rokov,“ povedal som s miernou dávkou sklamania.

„My ti pomôžeme, aby si to dokázal,“ povedali. A naozaj sa to aj stalo a v ten deň som nadvihol 102 kíľ. Bol som taký nadšený!

Po týchto udalostiach k nám do tímu organizácie Messenger International pribudol jeden nový člen. Dozvedel som sa, že súťaží vo vzpieraní, a tak sme začali spolu trénovať. S jeho pomocou som bol dokonca schopný zdvihnúť 106 kíľ a raz som dokonca vytlačil celých 111 kilogramov železa. Mohol som sa ale ešte zlepšiť?

O rok neskôr som kázal v jednom zbore v Detroite. Po nedeľných bohoslužbách pastor povedal: „John, ja mám trénera. Je to celonárodne známy vzpieračský tréner, ktorý je súčasťou nášho cirkevného zboru. Zajtra ráno mám s ním ďalší tréning. Chcel by si tam zájsť so mnou?“

„Jasné!“, povedal som s veľkým nadšením.

Nasledujúci deň sme tam išli. Ten tréner si ma premeral a položil mi otázku: „Takže zatiaľ si najviac vytlačil 111 kíľ?“

„Áno, ale to sa mi podarilo iba jedenkrát.“

„Tak dnes sa nám podarí zdvihnúť ešte viac.“

Čože?! Nechcel som to vysloviť, no vo vnútri som si myslel: *Ty si sa zbláznil. To nie je možné!* Ale po troche koučovania a tréningu som vďaka nemu zdvihol neuveriteľných 120 kíľ.

Bol som totálne nadšený. Spolu s mojím tímovým kolegom sme sa vrátili späť do Colorada a každý týždeň nás tento tréner koučoval cez email. Tvrdo sme na sebe pracovali a nasledujúci rok som sa vrátil do toho istého zboru v Detroite. V tom čase som už mal 42 rokov.

V tú nedeľu som kázal o zázračných vlastnostiach Ducha Svätého. V pondelok sme všetci spolu šli do toho istého fitka. Tréner povedal: „John, včera v noci sa mi snívalo, že si vytlačil 136 kíľ.“

„To je absolútne šialené!“ povedal som. A vo vnútri som si pomyslel: *To znie síce dobre, ale mne sa nič také nesnívalo!*

„John, ty si včera kázal o moci Ducha Svätého. A On mi ten sen daroval minulú noc! Lahni si na tú lavičku. Pustíme sa do toho a dokážeme to!“

Po zahrievacích cvičeniach sme si teda naložili na činku závažia a s obrovským vreskom som vytlačil 147 kilogramov!

Bol som taký nadšený, že som zavolať Lise z Detroitského letiska a povedal som jej: „Na cestu domov nepotrebujem ani lietadlo – som taký nabudený, že mám pocit, že dokážem lietať!“

V tom čase, keď som zdvihol 147 kíľ, som pravidelne dvíhal iba 102 kíľ. Zvykol som dokonca robiť takú sériu cvičení, počas ktorej som tú váhu zdvihol 10-krát za sebou. Spomeňte si však na to, čo so mnou bolo, keď som sa do toho pustil pred siedmimi rokmi. Čo by sa stalo, keby mi Kip v tom čase, keď som mal 35 rokov, naložil na činku 102 kíľ a nie 43? Asi by ma to zabilo! Tak zaťažaná činka by mi spadla a úplne ma rozmliaždila! Trvalo mi celé roky dôsledného úsilia, aby som dospel do svojej aktuálnej sily. A to, čo som teraz považoval za rutinnú váhu, by ma ešte pred siedmimi rokmi bolo bývalo úplne zničilo!

A preto sú tie skúšky, cez ktoré prechádzame a s ktorými sa stretávame v mnohých situáciách počas dlhého časového obdobia, duchovným silovým tréningom, ktorý je pre nás pomocou pri príprave na ešte väčšie skúšky v budúcnosti. Čím sme silnejší v Pánovi, tým toho dokážeme spraviť viac pre budovanie kráľovstva.

Je smutné, že pred súdnym trónom budú stáť aj ľudia, ktorým so slzami v očiach Ježiš povie: „Mal som pre vás toho pripraveného ešte toľko veľa, no vy ste neboli dostatočne schopní zvládnuť výzvy, ktoré s tým boli spojené.“ To je obzvlášť tragické, pretože, ako už vieme, Boh nám nikdy nedá toho viac, než vie, že dokážeme zvládnuť. To nám predsa sľúbil!

Použime teda môj vzpieračský príbeh ako analógiu. Ak máte silu na 60-kilovú duchovnú výzvu a Boh má plán alebo pozíciu, pre ktorú je potrebná sila, ktorá dokáže zvládnuť 83 kíľ odporu, prenasledovania, pokušenia a skúšok, On tú výzvu nedovolí – proste nie ste na to dostatočne silní. Namiesto toho bude ďalej pokračovať vo vašom tréningovom procese. Možno dovolí – aj keď nebude jej *autorom* – aj 70-kilovú skúšku, ktorá vás síce preverí, ale neprevalcuje.

Napríklad, niekto možno o vás klebetí a šíri o vás fámy. Namiesto toho, aby ste sa proti tým útokom ohradili, aby ste sa začali obraňovať a začali tiež šíriť klebety o tom druhom, v poslušnosti voči Božiemu Slovu sa rozhodnete radšej nepovedať nič a iba tomu človeku žehnáte. To je výborné – práve ste zvládli 70-kilovú skúšku! A môžete sa posunúť na ďalšiu úroveň: 75 kíľ. Ak budete naďalej poslúchať Jeho Slovo – aj napriek nepríjemnostiam, váš tréning bude pokračovať až po 84-kilogramovú úroveň. Tým pádom už budete pripravení na Jeho vyšší plán alebo na novú pozíciu v kráľovstve, ktorá je Božím plánom pre váš život.

Ak však na tie klebety zareagujete tým, že sa urazíte a že na toho človeka zaútočíte – tak už asi viete, čo sa stane. Pán zaplače a povie: „Je mi to ľúto, ale musíš sa vrátiť a najprv sa naučiť čeliť 65 kilogramovým výzvam.“ Chodíš síce do „fitka“, no nemáš z toho žiadny úžitok.

Tréning síce pokračuje, no vy zostávate stále na tej istej úrovni. Potom Boh dovolí, aby ste sa dostali do finančných ťažkostí –

to je ďalšia 70-kilogramová skúška. Avšak namiesto toho, aby ste vyhládávali Božie zaopatrenie, okamžite poviete: „To nie je problém! Veď sme ešte nevymaxovali našu kreditnú kartu!“ A Boh vám odoberie to extra závažie a povie: „Späť na 65 kilogramov.“

Nakoniec príde čas, keď vás Boh bude potrebovať na nejakú konkrétnu úlohu alebo pozíciu v kráľovstve, ktorá unesie aj 84 kilogramový odpor. Ak počas skúšok na púšti opätovne zlyhávate – nedokážete zdvihnúť väčšie závažia – Boh vás nemôže pozvať do väčších úloh, pretože nemáte duchovné svalstvo, ktoré by dokázalo zvládnuť neprijemnosti, ktoré sú s danou situáciou alebo pozíciou spojené. V takých prípadoch musí nájsť niekoho iného, kto by tú úlohu zvládol alebo sa tej pozície ujal.

Väčšia autorita a moc

Preto je púšť taká dôležitá: *Rozvíja našu silu.*

Na púšti Ján Krstiteľ zosilnel na duchu.

Na púšti Ježiš zosilnel na duchu.

Ich duchovné svalstvo sa rozvinulo nie počas jednoduchých období, ale v obdobiach plných skúšok, keď bola preskúšavaná ich viera.

Tu je dobrá správa od Jakuba ... keď prechádzate nejakou skúškou a robíte to Božím spôsobom, budete úžasne pripravení – *silní* – na to, čo má Boh pre vás nachystané:

Veď viete, že ak sa vaša viera osvedčí, vedie to k vytrvalosti. A vytrvalosť nech je zavŕšená skutkami, aby ste boli dokonalí, bezúhonní a bez akéhokoľvek nedostatku. (Jakub 1,3-4)

Jakub hovorí, že naša vytrvalosť má byť završená skutkami, a to znamená, že má rásť. Jakub nám tiež hovorí, na čo sa môžeme tešiť, ak sa otvoríme pre púšť: „Blahoslavený muž, ktorý odolá v skúške, lebo keď sa osvedčí, prijme veniec života, ktorý Pán prisľúbil tým, čo ho milujú“ (Jakub 1,12).

Slovo „veniec“ symbolizuje autoritu a s autoritou prichádza moc. Presne tak, ako bol Ježiš vedený na púšť, aby bol diablom pokúšaný a potom vďaka svojej poslušnosti a vytrvalosti prijal väčšiu autoritu a moc (pozri Lukáš 4,1 a 14), aj my môžeme púštnym obdobím prejsť tak, že nám dodá väčšiu autoritu a moc.

Neviem, ako ste na tom vy, no ja si chcem byť istý, že moje duchovné svalstvo bude zvládať to, čo Pán pre mňa pripravil.

„Má niekto chuť zájsť do fitka?“

10

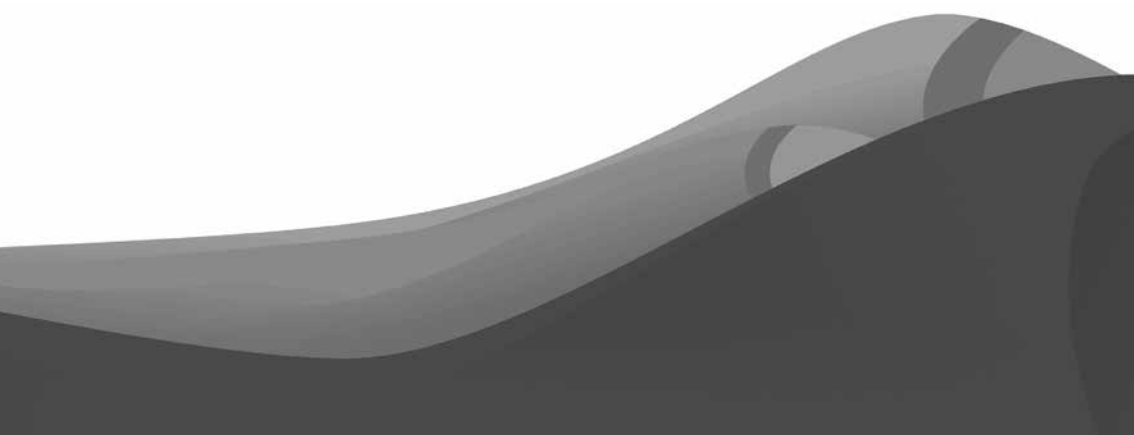
VODA NA PÚŠTI

*Ak nedokážeme veriť Bohu, keď sa nám zdá,
že okolnosti sú proti nám,
neveríme Mu vôbec.*

—Charles H. Spurgeon

*“Kto sa však napije z vody, ktorú mu dám ja,
nikdy nevysmädne. Ale voda, ktorú mu dám,
stane sa v ňom prameňom vody
prúdiacej do večného života.”*

—Ján 4,13–14

Dážď je na púšti nevšedný. K vode sa tam nedá dostať ľahko, a ak sa tam voda vôbec dá nájsť, treba ju čerpať zo studní alebo z prameňov. Púšť je suchá a vyprahnutá krajina (Žalm 63,1). A preto nás Ježiš pozýva týmito slovami: „Ak je niekto smädný, nech príde ku mne a nech sa napije ten, kto verí vo mňa. Ako hovorí Písmo: Prúdy živej vody budú tiecť z jeho vnútra.“ To povedal o Duchu... (Ján 7,37-39).

Spomínam si na niekoľko prípadov, keď som sa uprostred suchého obdobia snažil modliť a iba veľmi ťažko som sa vedel dopracovať k občerstvujúcemu dúšku živej vody. Počas jednej takej chvíle, keď som hľadal Pána, som si vzal stan a zašiel som do národného parku, aby som tam osamote strávil večer a nasledujúce doobedie. V tú noc som sa modlil, potom som si čítal, potom som začal spievať chválospevy. Tak som strávil približne tri hodiny, no mal som pocit, že to nikam nevedie. Nič mi nepripadalo čerstvé – bol som taký suchý, aký som len mohol byť. Veľmi sklamaný som nakoniec vliezol do svojho spacieho vaku a pokúšal sa zaspáť.

Počas tej noci sa mi však zdalo, ako keby všetci démoni spolu oslavovali – vôbec som nespál dobre. Otáčal som sa a prehadzoval, a uvažoval som nad tým, prečo sa mi Boh nejako neukáže. Nasledujúce ráno som vyšiel von a začal som sa prechádzať po cestičkách v tom parku, modlil som sa v Duchu, no ešte stále som sa cítil suchý. To trvalo nasledujúcu hodinu a pol. Nakoniec som sa pozrel hore a povedal som: „Pane, zdá sa mi, že sa nachádzam na púšti.“ Hlavou mi išli myšlienky typu: *Radšej by som mal ísť domov a prestať hľadať Pána; On ma priviedol na toto suché miesto a veci sa aj tak nezmenia, kým ma odtiaľto On nevyvedie von.*

To bolo nesprávne myslenie! Boh nás neprivádza na takéto miesta preto, aby nás znechutil a aby nás priviedol do bodu, keď sa vzdáme – až pokým On sám nezmení naše podmienky! Púšť nemá byť miestom zlyhania, ale víťazstva! Odrazu som začul tichý, jemný hlas vo mne, ktorý mi hovoril: „Bojuj!“ To jedno malé slovíčko bolo iskrou, ktorá roznieťila vo mne oheň a život, ktorý som potreboval. Okamžite som povedal: „Nech sa vo mne roznečuje Boží dar! Vytrysknite rieky živej vody! Vydaj vodu studňa živej vody v mojej duši!“ Spomenul som si na to, čo sa stalo, keď Izraeliti boli na púšti:

Odtiaľ tiahli do Beéru. Je to Beér, kde Hospodin povedal Mojžišovi: „Zhromaždi ľud a ja im dám vodu!“ Vtedy spieval Izrael túto pieseň: „Vydaj vodu, studňa!“ (4. Mojžišova 21,16-17)

Počas toho, ako som opätovne citoval tieto slová z Písma, sa moja modlitba stále zosilňovala a nadobúdala na intenzite, až som sa nakoniec prichytil pri tom, že behám po tom chodníku, modlím sa a vyslovujem Slovo Pánovo s veľkou silou a ohnivo. Zrazu bolo všetko čerstvé a ja som bol ako keby iný človek! Silno som v sebe pociťoval Jeho prítomnosť. Len pred niekoľkými minútami som sa cítil ťažko a slabo, no teraz som sa pripravoval na boj a na to, aby som so Slovom Božím čelil nepriateľovi.

To trvalo asi dvadsaťpäť minút, no pripadalo mi to iba ako päť. Bol som občerstvený a pripravený na to, aby som sa pustil do čohokoľvek!

Ježiš hovorí, že rieky alebo pramene živej vody budú vytekať zo srdca človeka, ktorý príde k Nemu a napije sa. Na púšti nezažívame vyliatie (alebo dážď) Božieho Ducha. Na tomto suchom mieste musíme občerstvujúcu vodu čerpať z hĺbky nášho srdca, z Božieho prameňa alebo studne.

Všimnite si, že Ježiš poukazuje na to (Ján 7,39), že tým prameňom, o ktorom hovorí, je Duch Pánov a že rieky (množné číslo), teda nie rieka v jednotnom čísle, budú vytekať zo srdca veriaceho.

Ako sa deje to, že Duch Pánov prúdi ako rieky z nášho srdca? Prorok Izaiáš vysvetľuje, ako to Duch robí: „Spočinie na ňom duch Hospodina, duch múdrosti a rozumu, duch rady a sily, duch poznania a Hospodinovej bázne“ (Izaiáš 11,2).

Duch Svätý je tiež nazývaný Duch múdrosti, Duch rozumu, Duch rady, Duch sily, Duch poznania a Duch Hospodinovej bázne. Keďže Ježiš hovorí, že Duch bude ako rieky, znamená to, že existuje rieka Múdrosti, rieka Rozumu, rieka Rady, rieka Sily, rieka Poznania a rieka Hospodinovej bázne. Niet divu, že moje srdce zahorelo na tom chodníku v blízkosti môjho stanu!

Tu je ešte niekoľko právd, ktoré podporujú túto líniu:

- Príslovia 18,4 hovoria: „Slová z ľudských úst sú hlboké vody, prameň múdrosti je rozvodnený potok.“
- Príslovia 16,22 hovoria: „Rozum je prameňom života pre toho, čo ho má.“
- Príslovia 20,5 hovoria: „Zámery v srdci človeka sú hlboké vody, rozumný človek z nich čerpá.“

Tieto pramene sa nachádzajú v srdci veriaceho, pretože tam prebýva Boží Duch. Avšak iba človek, ktorý rozumie Pánovým cestám, čerpá vodu z tohto prameňa. Kľúčovým slovom je „čerpá“. Znovu pripomínam, že je dôležité, aby sme si pamätali, že na púšti občerstvujúce vody neprichádzajú z dažďa Duchu Svätého, ale musia byť *čerpané* zo srdca.

- Príslovia 10,11 hovoria: „Ústa spravodlivého sú prameňom života...“
- Príslovia 15,23 hovoria: „Radosťou pre človeka je dávať odpovede...“

Ak by som sa bol býval rozhodol odísť od môjho stanu so slovami: „Radšej by som mal ísť domov a prestať hľadať Pána; On ma priviedol na toto suché miesto a veci sa aj tak nezmenia, kým ma odtiaľto On nevyvedie von,“ bol by som svoju ťažobu zobral so sebou. Keďže som však začal hovoriť to, čo Boh vložil do môjho srdca, dostal som vďaka tomu všetko potrebné na to, aby som dokázal čerpať z hlbokých prameňov. Načrel som do podzemného rezervoára spasenia a čerpal som z neho občerstvujúcu vodu. Naozaj to bolo tak, ako keby som pil studenú vodu z prameňa uprostred púšte!

Mnohí sa počas týchto období sucha vzdávajú, ale Boh hovorí: „Neprestaňte sa prebíjať dopredu; nezastavujte sa!“ Musíme mať v sebe vytrvalú a horlivú túžbu, ktorá nám nedovolí vzdať sa, kým nezrealizujeme Jeho vôľu.

Mnohí sa prestanú modliť, keď sa cítia suchí; prestanú, pretože zo studní neprúdi žiadna voda a zdá sa, že sa k nej dá iba príliš ťažko dostať. Sú slabí, a pritom Boh chce vybudovať ich silu pre boje, ktorým budú čeliť v budúcnosti.

Kde môžeme nájsť silu na čerpanie tej vody? V radosť! Izaiáš 12,3 hovorí: „S radosťou budete čerpať vodu z prameňov spásy.“ A to preto, lebo „radosť Hospodinova je vašou silou“ (Nehemiáš 8,10; ROH). Radosť je duchovná sila, ktorá nás posilňuje.

Čo je radosť Hospodinova? Celé roky som si myslel, že radosť Hospodinova znamená, že máme tú radosť, ktorú má On. To bolo pre mňa veľmi ťažko uchopiteľné. To však nie je význam týchto

slov. Už ste niekedy počuli niekoho povedať slovné spojenie typu „radosť z varenia“? Varenie neobsahuje v sebe radosť. To slovné spojenie znamená, že človek zažíva radosť pri varení. „Radosť Hospodinova“ je radosť, ktorú prežívame zo vzťahu s Ním. On nám prináša radosť!

To, že v našej modlitebnej komôrke nepociťujeme Jeho prítomnosť, ešte neznamená, že On nás odmieta. A preto sa naša radosť nezakladá na tom, ako sa cítime. Skôr je založená na tom, kým je On a na výsade, ktorú máme, že s Ním môžeme mať vzťah. Dokážeme teda prehliadať tie klamstvá, že On nás odmieta a namiesto toho spočívať v tom, že On nás priťahuje k sebe ... k tým hlbokým prameňom!

Obnovenie studní

Abrahámov zázračný syn, Izák, sa raz ocitol v jednom suchom období:

V krajine nastal hlad, no iný ako ten predošlý za Abrahámových čias. ... Zjavil sa mu [Izákovi] Hospodin a povedal: „Nechod do Egypta, zostaň v krajine, o ktorej ti poviem! Pobudni v tej krajine ako cudzinec. Ja budem s tebou a požehnám ťa.“

(1. Mojžišova 26,1-3)

Boh veľmi konkrétne povedal Izákovi, aby sa nevracal do Egypta, kde to bolo pohodlné, ale aby zostal v tej krajine, do ktorej ho Boh postavil. Veľakrát, keď sa ocitáme na suchom mieste, je tou prvou vecou, ktorá nám napadne: „Čo najskôr sa musím odtiaľto dostať preč!“ Ak počas rannej modlitby nepociťujeme Božiu prítomnosť, začneme sa strácať vo svojich vlastných myšlienkach, lebo začneme rozmyšľať nad všetkými vecami, ktoré počas nasledujúceho obdobia musíme spraviť. Modlitbu potom rýchlo ukončíme a hneď sa pustíme do nášho zoznamu povinností.

Ak nám zbor, do ktorého chodíme, pripadá suchý, tak sa dokonca bez opýtania Boha rozhodneme: *Idem tam, kde je duchovné nadšenie a výborné kázne!*

Alebo, ak máme pocit, že v našom podnikaní alebo sociálnom živote je sucho, začíname zvažovať, či neodídeme a neprestahujeme sa do mesta, kde to žije. Myslíme si: *Ak ostanem tu, úplne vyschnem, a nikdy vo svojom živote nezažijem naplnenie Božieho plánu.*

Tak veľa amerických kresťanov takto uvažuje. Neustále striedajú platformy sociálnych sietí a uháňajú z jednej aktivity do druhej, z jedného zboru do iného, z jedného mesta do druhého – a všade sa snažia nájsť miesto, ktoré nie je suché. Namiesto toho, aby kopali studne a aby dovolili Bohu, aby ich použil na prinášanie občerstvujúcej vody na to suché miesto, na ktorom sa nachádzajú, v prenesenom zmysle „odchádzajú do Egypta“, kde hľadajú úľavu a pohodlie. Nerozumejú však tomu, že počas mnohých takýchto suchých období chce Boh vyniesť na povrch víziu, ktorú im On daroval. Viem, že nie vždy sa to deje, pretože sú aj chvíle, počas ktorých nás Boh pripravuje na nejaké nové miesto, a tak dovolí, aby to staré vyschlo. Kľúčové je, aby sme sa nechali viesť Božím Duchom! Ak On nič nehovorí, tak zostaňte tam, kde ste a bojujte!

Pozrite sa, čo sa stalo Izákovi v dôsledku toho, že poslúchal Boha a zostal v krajine, ktorá bola postihnutá hladom:

Izák začal v tej krajine siať a v tom roku zožal stonásobne, lebo Hospodin ho požehnal. Tak sa tento muž rozmohol a rozmáhal sa čoraz viac a viac, až sa stal veľmi zámožný. Vlastnil stáda oviec, dobytka a početné služobníctvo. Preto mu Filištínci závideli. Filištínci zasypali a prachom zahádzali všetky studne, ktoré vykopali sluhovia za čias Izákovho otca Abraháma. ... Izák znova vykopal studne

Návod na prežitie na vašej ceste

#10 Tajný liek na radosť

Keď sa nachádzate uprostred púšte, veľmi ľahko sa vám môže stať, že sa začnete sústreďovať na svoje okolnosti. Chcem vám prezradiť jedno malé tajomstvo – táto jedna vec mi naozaj pomohla prežiť a prosperovať uprostred púšte. Nazývam to mojím tajným liekom na radosť.

Keď toho nie je veľa, z čoho by som mohol byť navonok nadšený, keď sa mi zdá, že nič sa nedeje, keď sa možno modlím a modlím, no nevidím žiadne výsledky, snažím sa spomínať si na to, čo robil Ježiš. Spomínam si na to, že On ma doslova zachránil z pekla, kde nikdy nekončí horieť oheň a kde nikdy neprestáva smrdieť zápach síry. Je to miesto nikdy nekončiacich múk. Peklo nebolo stvorené pre mňa, ale pre diabla. Diabol však oklamal ľudstvo a snaží sa ho tam so sebou stiahnuť tiež. Ježiš ale položil svoj život – môj Stvoriteľ dal svoj život, aby mňa zachránil pred peklom.

Keď toto robím, keď svoje oči upriamim na Neho, keď získam takúto perspektívu, ktorá je založená na vďačnosti, keď sa na život pozerám z tohto pohľadu večnosti, zrazu sa mi moja aktuálna situácia nezdá byť až taká významná. To je môj tajný liek na radosť – pripomínanie si všetkých tých vecí, za ktoré môžem byť vďačný a pohľad upretý na Ježiša.

vyhlbené ešte za čias jeho otca Abraháma, ktoré po Abrahámovej smrti Filištínci zasypali. Pomenoval ich rovnako ako jeho otec. (1. Mojžišova 16,12-15 a 18)

Vodu, ktorú Izák potreboval pre rast svojej úrody, získal znova vykopáním studní jeho otca – to boli studne, ktoré Filištínci zapchali. Presne, ako to bolo aj v Izákovom prípade, aj my

musíme tú vodu, ktorú tak zúfalo potrebujeme pre rast Božieho neporušiteľného semena a pre jeho dozrievanie v našich srdciach, čerpať z upchaných studní. Filištínci boli zo sveta a patrili k systému sveta. Často, keď sa príliš približujeme k systému tohto sveta, nevedomky tým upchávame naše studne. Je životne dôležité, aby sme tie studne najprv obnovili, aby sme následne mohli prijímať nutné zavlažovanie našich duší.

Som presvedčený, že súčasná invázia kultúrnych a spoločenských hodnôt do tela Kristovho „upcháva“ veľa studní. Je možné, že cirkev, ktorá by mala byť zdrojom tečúcej vody, sa stala suchým miestom len preto, že nepriateľovi dovolila, aby ju zviedol – aby upchal jej studne?

Otázka, ktorú by sme si mali klásť znie, či Boh dokáže obnoviť svoju cirkev čerstvou vodou? Odpoveď: Samozrejme! Takto vyzerá obraz, ktorý tak krásne vykresľuje Izaiáš:

Hospodin ťa bude neprestajne sprevádzať, tvoju dušu nasýti na vyprahnutých miestach, spevní ti kosti a budeš ako zavlažovaná záhrada a vodný prameň, ktorého vody ťa nesklamú. Vybudujú sa tvoje dávne rumoviská, bude sa stavať na základoch dávnych pokolení. Budú ťa volať Opravár trhlín, a Obnovovateľ ulíc na obývanie. (Izaiáš 58,11-12)

Tak, ako Izák nehľadal svoju vlastnú cestu alebo potešenie a nešiel do krajiny pohodlia, tak aj my (ak nebudeme robiť veci svojim spôsobom, ak nebudeme hľadať svoje vlastné potešenie alebo žiť podľa vlastných úvah, ale skôr si budeme ctiť Boha) budeme ako zavlažovaná záhrada a ako vodný prameň, ktorého vody nesklamú! Ak budeme veci robiť Jeho spôsobom, Boh cez nás prinesie živú vodu suchým a smädným ľuďom.

Boh nás vedie k tomu, aby sme znova vykopali všetky studne, ktoré svet upchal. A to si znova vyžaduje vytrvalosť a možno to bude trvať dlhšie než niekoľko hodín, dní, týždňov, mesiacov alebo dokonca rokov.

Strata vášne

Dúfam, že som v tejto knihe veľmi jasne vyjadril, že púšť je metaforou pre obrovskú paletu okolností. Ich spoločným menovateľom je fakt, že sa nachádzame v situáciách, v ktorých zakúšame nejaký typ deprivácie alebo pocitu sucha. Často je jedným zo signálov púšte pokles alebo úplne vymiznutie nášho entuziazmu a vášne pre naše povolanie, alebo dokonca aj pre náš vzťah s Bohom.

Dovoľte, aby som sa krátko vrátil k môjmu druhému významnému pobytu na púšti, ku ktorému prišlo počas mojej služby v role mládežníckeho pastora.

Prvých deväť mesiacov v tom zbore na Floride bolo jednoducho fantastických – služba sa rozvíjala a skupina, ktorej som slúžil, rástla. Bol som nadšený a plný energie a vášne. Potom však ako keby zrazu niekto vytiahol zátku a všetka moja vášeň, a fah na bránku sa vytratili.

Trávil som viac času na modlitbe, ako som zvykol tráviť predtým a napriek tomu som mal pocit, že to nikam nesmeruje. A nielen to, ale tá vízia, ktorú som mal pre danú mládežnícku skupinu, sa ako keby začala vytrácať (staré víno sa vylievalo von). Čím viac som sa modlil, tým viac sa mi tá vízia strácala. Navonok sa nič nezmenilo, no vo vnútri sa niečo menilo.

A okrem toho všetkého sme uprostred tejto situácie prechádzali cez skúšky zvonka – a boli to také skúšky, aké sme nikdy predtým nezažili. Ako vyzerala tá najväčšia skúška?

Môj priamy nadriadený si začal zhromažďovať podklady k tomu, aby ma mohol vyhodiť. Jeho syn bol v našej skupine a jedného dňa po mládežníckom stretnutí prišiel za mojou manželkou a povedal jej: „Pani Lisa, ako môžem žiť život, o ktorom John káže, keď moji rodičia robia doma takéto veci ...?“ (Nie je potrebné uvádzať, čo konkrétne robili; stačí povedať, že to nebolo nič dobré.)

Lisa bola šokovaná a múdro mu poradila: „Ty len zostaň verný Božiemu Slovu a nechaj Boha, aby sa postaral o tvojich rodičov.“ Od toho dňa sa môj nadriadený rozhodol, že zničí moju povesť a že sa ma zbaví. Spustil útok, ktorý bol síce skrývaný, ale radikálny. Úspešne sa mu podarilo vnieť rozdelenie do môjho vzťahu s hlavným pastorom. Šestnásť týždňov som s mojím pastorom vôbec nekomunikoval, ani sa s ním nestretol.

Po niekoľkých mesiacoch zákerností od tohto muža sa hlavný pastor rozhodol, že ma vyhodí. Počas nedeľných ranných bohoslužieb zboru oznámil, že v mládežníckej službe dôjde k významným zmenám. Dvaja pastori bratia mi povedali, že v pondelok ma vyhodí.

Boh ale zázračne zasiahol a náš hlavný pastor zmenil názor. Boh k nemu prehovoril niekedy medzi tým oznamom počas nedeľných ranných bohoslužieb a našim plánovaným stretnutím v pondelok ráno. Keď sme sa spolu stretli, povedal: „John, Boh ťa k nám poslal a ty odtiaľto neodídeš dovedy, až pokým On nepovie, že je čas, aby si odišiel.“

O šesť mesiacov neskôr bolo odhalené správanie môjho šéfa a okamžite bol prepustený z vedúceho tímu zboru. To, na čom sa podieľal, bolo omnoho vážnejšie, než si mnohí z nás mysleli.

Počas tohto obdobia som sa snažil vyrovnáť nielen s touto situáciou a inými vonkajšími bojmi, ale aj s mojimi internými bojmi, ktorým som nikdy predtým nečelil. Znova som začal

spochybňovať, či možno nie je niečo so mnou v poriadku, a tak som začal vyznávať všetky hriechy, na ktoré som si vedel spomenúť a ktoré by sa ma nejako mohli týkať, no napriek tomu som neprežíval žiadnu úľavu od tých útokov alebo od môjho pocitu sucha.

Jedného dňa, keď som sa práve snažil zistiť, aký konkrétny hriech som spáchal, mi Pán povedal: „Ty nie si na tejto púšti preto, lebo si zhrešil; Ja ťa pripravujem na zmenu, ktorá ešte len prichádza.“ To bolo to „nové víno“, ktoré som popísal v 5. kapitole.

Po tom, čo som strávil takmer jeden rok putovaním po tejto púšti, mi Pán položil na srdce, aby som si dal pôst od jedla. Po niekoľkých dňoch pôstu vyšla z mojich úst modlitba, ktorú som dokonca aj ja sám iba počúval, ako ju hovorím. Volanie môjho srdca úplne obišlo moju myseľ. Vášnivo a nahlas som začal volať: „Pane, nezáleží na tom, či som uprostred púšte, kde nikto nie je alebo či kážem miliónom ľudí; na oboch miestach budem robiť to isté. Budem túžiť po Tvojom srdci!“

Zrazu sa mi úplne vo vnútri, ako keby rozjasnilo a ja som pochopil, čo Boh robí! „Bože, veď to je presne to, čo Ty vo mne robíš,“ povedal som. „Ty si ma priviedol na miesto, na ktorom Ťa vnímam ako moje dedičstvo a ako moju prvú lásku, a nie ako nejakú duchovnú službu alebo niečo iné. A keď raz príde tá zmena, tak si z nej nespravím modlu. Neopustím Ťa ako svoju prvú lásku a nezačnem namiesto Teba milovať službu. Moje srdce zostane na správnom mieste.“

A potom som si spomenul na to, čo Boh povedal o Dávidovi:

Keď ho [Saula] potom odstránil, ustanovil im za kráľa Dávida, o ktorom vydal svedectvo: „Našiel som Dávida, syna Izaja, muža podľa svojho srdca, ktorý vždy bude plniť moju vôľu.“ (Skutky 13,22)

Dovoľte mi, aby som znova zopakoval jednu dôležitú skutočnosť – Kráľ Saul nikdy neprechádzal obdobím púšte. Zo začiatku sa zdalo, že je pokorný – v batožine sa skrýval pred prorokom, keď bol korunovaný za kráľa. Avšak po niekoľkých opakovaných úspechoch sa na povrch vyplavili jeho nečistoty. Vyhral obrovský boj, spravil to však svojím spôsobom a neuposlúchol Božie pokyny. A ako keby to nestačilo, potom si ešte aj postavil pre seba pomník. A to bol iba začiatok celého radu bezbožného správania, ktoré sa postupne vyplavovalo na povrch. Nakoniec ho zničili tie nečistoty, ktoré nikdy vo svojom živote nekonfrontoval.

Sú dve situácie, ktoré odhalia, čo je vo vašom vnútri. Jednou z nich je prečisťujúci oheň. A tou druhou je úspech. Je to však tak, že úspech odhaľuje vaše nečistoty všetkým okolo vás, no voči nim môžete ostať úplne slepí. Mnohí začínajúci duchovní služobníci neumožňujú prečisťujúcemu ohňu, aby ich prečistil. Avšak, podobne ako aj Kráľ Saul, aj oni sú povolání, a nakoniec aj vstupujú do pozícií duchovnej služby. No smutné je, že ešte predtým neprejdú tou správnou prípravou. Keď potom úspech spôsobí, že na povrch vyplávajú ich nečistoty, ten úspech nakoniec vedie k odumretiu toho, k čomu sú povolání.

Saul miloval svoju „službu“ až do toho bodu, že bol schopný zabíjať – len preto, aby si ju udržal. Dávid nebol muž, ktorý by túžil po tróne; bol mužom podľa Božieho srdca. Počas pobytu na púšti Dávid našiel svoj pravý zdroj radosti; a tým zdrojom nebolo nič iné než Boh sám. Dvakrát mal Dávid príležitosť zabiť Saula a dostať sa na trón a muži, ktorí boli s ním, ho dokonca k tomu povzbudzovali. Ak by Dávidove motívy boli také isté ako Saulove, zabíjal by kvôli niečomu, čo mu Boh sľúbil prostredníctvom proroka Samuela.

Niektorí muži a ženy sú dnes schopní ohovárať, klebetiť alebo klamať – len preto, aby sa dopracovali k tomu, čo im Boh zaslúbil. Zamyslite sa nad tým, aká je to irónia! Sú ako Saul – sú

ochotní spraviť takmer čokoľvek len preto, aby si udržali svoje dedičstvo. Boh hľadá „Dávidov“, ktorých srdce túži po Ňom a nie po pozícii, vplyve, peniazoch alebo sláve. Pretváranie starej kožice je prehlbovaním Božieho charakteru vo vás a vo mne. A práve Boží charakter dokáže potom odolať aj tlaku nového vína Ducha (Jeho pomazaniu a prítomnosti). Charakter sa rozvíja hľadaním Toho, ktorého túžime nasledovať.

„Takže, ako dlho to potrvá?“ možno sa pýtate.

Tu je moja odpoveď: „Nemalo by byť pre vás podstatné, ako dlho to potrvá; len pokračujte v kopaní, až pokým nezačne tiecť voda. Veľakrát sa vám stane, že odpoveď nebudete vedieť nájsť počas jedného modlitebného stíšenia. Budete to musieť osloviť znova počas nasledujúcich modlitieb – a možno ešte počas mnohých nasledujúcich modlitieb.

Keď som žil v Dallase a slúžil som ako asistent hlavného pastora a jeho manželky, zvykol som sa takmer každé ráno modlievať s jedným mojím drahým priateľom – on bol pomocný kazateľ a bol súčasťou vedenia zboru. Do našej miestnosti sme obyčajne vchádzali o siedmej ráno a hneď sme sa začínali spolu modliť. Často sme počas modlitieb pociťovali Božiu prítomnosť a Jeho konanie. Veľakrát sa však stalo aj to, že hodiny sa posunuli na pol deviatu (vtedy začínal pracovný deň) a my sme museli odtiaľ odísť do svojich kancelárií. Cítili sme sa niekedy aj znechutení, pretože sme dovtedy nezažili žiadny prielom ... žiadne občerstvujúce vody. Studne ešte neboli otvorené!

Nasledujúce ráno sme tam znova prišli a nadviazali sme takmer presne na to, kde sme predošlý deň skončili. To sa niekedy dialo dva dni, inokedy tri dni a jedenkrát si pamätám, že nám to trvalo celý týždeň, kým sme sa stretli s vodou! Keď však prišiel ten prielom, zakúšali sme moc a občerstvenie.

Počas mojich ciest po zboroch naprieč Amerikou sa stretávam s mnohými kresťanmi, ktorí dovolili, aby ich studne boli upchaté a pohodlne si na ten stav zvykli. Alarmujúcim faktom je, že mám pocit, že tento stav sa týka väčšiny – nie menšiny – ľudí. Čo by sa stalo, keby títo ľudia roznecovali v sebe nebeský dar a dovolili by, aby bol uvoľnený? Životy by boli zmenené, rodiny by boli zmenené, zbory by boli zmenené – Amerika by bola zmenená!

Boží dar zostáva nedotknutý v príliš mnohých životoch. Ale aj napriek tomu, že studne sa zdajú byť upchaté, Duch čaká.

Pokračujte v kopaní! Aj na púšti nájdete čerstvú vodu!

PRIPRAVUJTE CESTU PÁNOVU

Protivenstvo je vždy neočakávané a nepríjemné. Je to votrelec a zlodej, no aj napriek tomu sa protivenstvo v Božích rukách stáva prostriedkom, ktorý Boh využíva na zjavenie svojej nadprirodzenej moci.

—Charles Stanley

„Amen, amen, hovorím vám: Syn nemôže nič robiť sám od seba, len to, čo vidí robiť Otca.“

—Ján 5,19

Púšť alebo pustatina je miestom, na ktorom je pripravovaná cesta Pánova; miestom, kde sa znižujú kopce a dvíhajú údolia. Izaiáš to popisuje úžasne v jednom zo svojich nezabudnuteľných, dobre známych textov:

Hlas volá:

„Na púšti pripravte cestu Hospodinovi,
v stepi urovnajte chodník nášmu Bohu!
Každé údolie nech sa zdvihne,
každý vrch a kopec nech sa zníži.
Všetko nerovné nech sa vyrovná
a nech sa vyrovnajú hrbole,
lebo sa zjaví Hospodinova sláva
a naraz ju uzrú všetci;
lebo prehovorili Hospodinove ústa.“

Hlas vraví: „Volaj!“
Nato som povedal: „Čo mám volať?“

„Všetko, čo má telo, je ako tráva
a všetka jeho nádhera je sťa poľný kvet.
Tráva uschne, kvet zvädne,
ak ho ovanie dych Hospodina.
Naozaj, ľudia sú ako tráva.
Tráva uschne, kvet zvädne,
ale slovo nášho Boha pretrvá naveky.“
(Izaiáš 40,3-8)

Čo toto vlastne znamená pre tých z nás, ktorí sa možno práve teraz nachádzame na púšti?

V tele Kristovom máme všetci zodpovednosti, ktoré nám prideliť Pán. Predtým však, ako nás môže Boh uvoľniť k tomu, aby sme ich zrealizovali, potrebujeme prejsť určitým preskúšaním a výcvikom na púšti, kde je križované naše telo. Aj na púšti sa učíme očakávať na Pána, utíšiť sa, až pokým nepočujeme Jeho hlas a kým nepochopíme, čo On koná, aby sme mohli poslušne vykonávať Jeho vôľu.

Chcem s vami zdieľať svoj osobný príbeh a pomocou neho vykresliť, ako k putovaniu po púšti môže patriť nielen priama cesta z východiskového bodu do cieľovej stanice, ale ako súčasťou cesty môžu byť aj záhadné odbočky a neplánované zastávky na odpočívadlách.

V roku 1979 som sa ako študent Purdue univerzity znovuzrodil v rámci mojej vysokoškolskej komunity. O štyri mesiace neskôr som bol naplnený Duchom Svätým a Boh mi začal naznačovať, že ma chce viesť do duchovnej služby. Verte mi, že duchovná služba vtedy nebola tým, čo by ma zaujímalo – s tým som nechcel mať nič do činenia. Všetci duchovní služobníci, ktorých som stretol počas svojho dospievania, nepatrili k tomu typu ľudí, akým som sa ja túžil stať. Viem, že to znie odsudzujúco, no ja som ich vnímal, ako keby boli trochu „mimo“ – mali divné deti a žili v rozpadajúcich sa domoch. Neskôr som sa samozrejme dozvedel, že moje dojmy boli skreslené. Naopak, zistil som, že mnohí duchovní služobníci sú veľmi schopní, majú úžasné deti a žijú v celkom obstojných domoch! Ale ako mladý veriaci som si myslel, že byť duchovným služobníkom znamená, že budem nútený žiť nejakým divným životom alebo že skončím v Afrike, a budem žiť v nejakej chatrči a nebudem mať ani topánky.

Vyrastal som v malom mestečku, v ktorom žilo asi 3000 ľudí. Jediní duchovní služobníci, ktorých som tam poznal, boli moji katolícki kňazi (a ich život by som si iste nevybral, pretože sa nemohli oženiť) a ešte jeden pastor malého miestneho zboru. Mal dve deti môjho veku, ktoré boli divné, a keď som šiel k nim domov, niečo tam vždy hrozne smrdelo! Raz, keď som tam bol, bol ten smrad taký neznesiteľný, že som zadržoval dych tak dlho, ako som vedel, a čo najskôr som sa vyhovoriť, že musím odísť! Asi už teda rozumiete tomu, prečo som sa o duchovnú službu nezaujímal. Nechcel som byť kňazom a nechcel som mať divné deti a páchnuci dom. A tiež som nechcel ísť do Afriky ako misionár a skončiť v nejakej chatrči.

Mojim plánom v tom čase bolo ukončiť štúdium strojárkeho inžinierstva na Purdue univerzite a potom získať magisterský titul z manažmentu z Harvardu. Potom som sa chcel začleniť do sveta korporátnej Ameriky, vypracovať sa na manažérsku pozíciu, zarábať množstvo peňazí a počas zbierok v cirkvi prispievať na duchovnú službu. Tak vyzerali moje plány, a preto som sa vyhýbal Božiemu šepkaniu ohľadne duchovnej služby. (Na tom pláne pritom nie je nič zlé – okrem toho, že to nebol Boží plán pre môj život.)

O štyri mesiace neskôr, počas jedného nedeľného doobedia, som bol v zbore a počúval som kázeň svojho pastora. A vtedy mi Duch Boží oznámil trošku prísnejším spôsobom: „Povolal som ťa k tomu, aby si kázal! Čo s tým mieniš spraviť?“

Tentokrát som to poslanstvo začul jasne a odpovedal som: „Pane, aj keby som mal skončiť bez topánok v slamenej chatrči v Afrike, budem kázať, budem Ťa poslúchať!“ (Boh má svoje spôsoby, ktorými si dokáže získať našu pozornosť. Počas predošlých mesiacov som si už začal spočítavať náklady, keďže niekoľkokrát sa mi v tejto veci prihovoriť už predtým.) A keďže teraz som si bol plne vedomý toho, na čo hovorím „áno“, bol som pripravený, bez ohľadu na cenu, spraviť to, čo sa Mu páči!

A Pán ma začal pripravovať. Oheň v mojom vnútri začal horieť. Začal som svojim spolužiakom rozprávať o Ježišovi a mnohí z nich boli spasení. Približne o rok a pol neskôr som začal v našej vysokoškolskej mužskej komunite viesť biblické štúdium – zúčastňovali sa ho študenti zo všetkých fakúlt. Každý týždeň noví ľudia odovzdávali svoj život Kristovi, zakúšali uzdravenie a nachádzali slobodu.

Moje priority sa úplne zmenili! Zrazu som mal takú silnú túžbu kázať, že som chcel predčasne ukončiť svoje strojárské štúdium na Purdue a chcel som prejsť na biblickú školu. Aký som mal dôvod? Načo by som mal študovať matematiku a fyziku, keď som povolaný kázať, a ľudia zomierajú a idú do pekla? Ježiš sa mohol skoro vrátiť a ja som vedel, že sa musím čo najskôr dostať na tie žatevné polia.

Raz večer, keď som si robil domácu úlohu, ktorú som v tom bode už zo srdca neznášal, som sa pozrel najprv na moju učebnicu a potom na Bibliu, ktorú som mal na poličke. Mal som toho dosť! Svoju učebnicu o tepelnej dynamike som odhodil preč. Vo vnútri som sa rozhodol – už nebudem dlhšie čakať! Skončím so štúdiom strojárstva a pôjdem študovať na biblickú školu.

Zavolať som mužovi, ktorý ma učenicky viedol – bol to jeden z výskumníkov na univerzite a veľmi blízky priateľ. Smelo som mu oznámil: „Don, odchádzam a idem na biblickú školu!“

On mi múdro odpovedal: „Čo keby sme sa šli dnes večer spolu prejsť a modlili sa za to?“ A to sme aj spravili a Boh ku mne prehovoril: „Budeš slúžiť vtedy, keď to ja určím ... Dokonči svoje štúdium strojárstva.“

Neskôr, keď som zápasil s tým, ako by Pán mohol poslať obyčajného chlapca z dediny k národom celého sveta, som Ho počul povedať: „Kto vytvoril a posvätil túto službu, ku ktorej si povolaný – ty alebo Ja?“

„Ty,“ povedal som.

„Nemyslíš si, že Ja mám omnoho väčší záujem na tom, aby sa táto služba zrealizovala ako dokonca ty?“ Pri tom výroku som spozornel.

Utíšil som sa teda a dokončil som svoje strojárské štúdium. Po dokončení školy som dostal miesto vo firme Rockwell International ako strojársky inžinier. Pracoval som na projekte amerického námorníctva. Usadil som sa vo svojej novej práci a našiel som si výborný zbor. O rok neskôr sme sa spolu s Lisou zobrali.

Ku zboru som sa pričlenil ako slobodný muž a slúžil som v ňom podľa toho, kde bola práve potreba. To pokračovalo aj po našom sobáší. Slúžil som ako uvádzač, bol som súčasťou tímu, ktorý chodil do väzníc, učil som pastoreve deti hrať tenis a pomáhal som v mnohých iných oblastiach. Ten zbor mal aj biblickú školu, a tak som chodil na jej večerné stretnutia.

O dva roky neskôr ma ten zbor zamestnal na pozícii asistenta hlavného pastora a jeho manželky. Pastorovi a ostatným vedúcim som povedal, že sa k tomu môžem zaviazat iba na jeden rok, pretože som povolaný kázať. Mojou úlohou bolo umývať ich autá a dopĺňať do nich benzín, čistiť pastoreve topánky, vybavovať zaňho veci, vyzdvihovať ich deti zo školy, učiť plávať ich dvoch predškolákov, starať sa o hosťujúcich kazateľov v zbore a mnoho iných úloh. Nakoniec som to robil štyri a pol roka a nie iba jeden rok.

Od bodu, keď som povedal „áno“ na Božie povolanie, uplynulo už sedem rokov. Keď som bol na vysokej škole a sledoval som, ako sa všetci tí študenti obracajú, sú uzdravovaní a oslobodzovaní, myslel som si, že moja duchovná služba na plný úväzok začne už o niekoľko dní. Nemal som ani poňatia o tom procese, ktorým ma Boh prevedie.

Počas tohto obdobia, keď som slúžil v zbore, som sa trikrát neúspešne pokúsil zapojiť do služby kázania na plný úväzok. Keď som raz letel späť do Dallasu z Ázie (to bol ten tretí pokus, počas ktorého som sa snažil zistiť, kde ma Boh chce mať), som si čítal Evanjelium Jána a narazil som na verš, ktorý ma okamžite zaujal: „Od Boha bol *poslaný* človek; volal sa Ján“ (Ján 1,6). Počul som, ako mi Boh hovorí: „Chceš byť *poslaný* Johnom Beverom alebo chceš, aby si bol *poslaný* odo Mňa?“

„Chcem byť poslaný od Teba.“

Pán potom povedal: „Dobre, lebo ak by si bol poslaný Johnom Beverom, šiel by si v Johnovej autorite. Ak ale budeš poslaný odo Mňa, pôjdeš v Mojej autorite!“

Po tejto udalosti som sa upokojil a sústredil som sa na to, kam ma Boh umiestnil. Po nejakom čase sa však tá nespokojnosť vrátila. Výcvik na púšti sa v tom období ešte neskončil; ešte stále som bol uprostred toho procesu.

Prestal si ma Boh všímať počas tých siedmych rokov, kým sa neotvorila ďalšia pozícia? Nie! Jednoznačne nie! Na tú púšť som bol vedený preto, aby sa vo mne sformoval zbožný charakter ... aby *Jeho cesta* mohla byť *pripravená*. Môj charakter potreboval patrične dozrieť, aby som dokázal správne fungovať na pozícii duchovnej služby, ku ktorej som bol povoláný. V konečnom dôsledku som sa naučil, že pred každým povýšením v rámci pozícií duchovnej služby musí najprv prísť príprava na tú úroveň.

Prestaňte slúžiť vo svojej vlastnej sile

Bez ohľadu na to, aké dobré môžu byť naše zámery, bez Božieho konania nemôžeme spraviť nič, čo by malo večnú hodnotu – dokonca ani v mene Ježiš! Sám Pán hovorí: „Amen, amen, hovorím vám: Syn nemôže nič robiť sám od seba, len to,

čo vidí robiť Otca. Lebo čo robí Otec, to podobne robí aj Syn“ (Ján 5,19). To je silný výrok! Ježiš – inkarnovaný, pomazaný Syn Boží povedal, že sám od seba nemôže spraviť nič, čo by malo nejakú trvalú hodnotu. Podelím sa s vami o niekoľko príkladov, ktoré vysvetľujú, čo tým myslím:

Ježiš miloval Lazara a jeho dve sestry, Martu a Máriu, ktorí bývali v Betánii. Lazar raz veľmi ochorel. A následne sa stalo toto:

Sestry teda poslali Ježišovi odkaz: „Pane, ten, ktorého máš rád, je chorý.“ Keď to Ježiš počul, povedal: „Táto choroba nie je na smrť, ale na Božiu slávu, aby ňou bol oslávený Boží Syn.“ Ježiš mal rád Martu, jej sestru i Lazára. Keď teda počul, že Lazár je chorý, zostal na mieste, kde bol, ešte dva dni. (Ján 11,3-6)

Hoci Ježiš bol Mesiáš, aj napriek tomu mal veľmi blízkych priateľov. Miloval Lazara a rád trávil čas s jeho rodinou. Napriek tomu vidíme, že Ježiš nespravil nič počas dvoch dní, ktoré nasledovali po tom, čo sa dopočul o chorobe svojho priateľa. Prečo okamžite nešiel do Betánie? Dôvodom je to, že nedostal k tomu žiadny pokyn od Boha. Ježiš poslušne vyčkával, kým mu Boží Duch dá pokyn, aby tam šiel. A potom tam Ježiš išiel.

Pán mi raz zjavil, že keby Lazar bol jedným z mojich priateľov, okamžite by som sadol do auta a šiel za ním, kládol na neho ruky – bez toho, aby som vôbec uvažoval nad tým, že by som sa mal spýtať Ducha na Jeho pokyny. Žiaľ, mnohí z nás máme takúto mentalitu. Predpokladáme, že keďže Boh je vždy s nami, nemusíme prosiť o vedenie uprostred takýchto situácií. Mali by sme sa však na chvíľu zastaviť a byť citliví na Božieho Ducha. Boh vie, čo chce vykonať, a ak my vyčkáme na Jeho pokyny a vycítíme Jeho srdce v danej veci, On nám povie, čo treba spraviť.

Možno máme tendenciu si myslieť, že – dokonca aj bez vedenia Ducha – ak budeme klásť svoje ruky na chorých, Boh je povinný ich v tej chvíli uzdraviť. Ak je to pravda, tak by sme asi mali ísť aj do všetkých nemocníc a vyprázdniť ich.

V niektorých prípadoch Biblia hovorí, že Ježiš „uzdravoval všetkých“. To sa ale nedialo úplne vždy. Napríklad, prečo Ježiš neuzdravil všetkých chorých, slepých, chromých a ochrnutých ľudí, ktorí sa nachádzali pri jazere Bethesda a uzdravil iba jedného muža, ktorý bol ochrnutý tridsaťosem rokov (Ján 5)? Mohlo to byť preto, lebo Boží Duch Ho nevedol k tomu, aby uzdravil aj ostatných?

Ďalším prípadom je muž, ktorý bol ochrnutý od narodenia, ktorého každý deň nosili ku chrámovej bráne. Ježiš okolo neho iste prechádzal zakaždým, keď vstupoval do chrámu. Prečo ho Ježiš neuzdravil? *Lebo Mu Jeho Otec nedal k tomu pokyn.*

Neskôr, keď Ježiš vystúpil na nebo, uzdravili tohto muža pri svojej ceste do chrámu – pod vedením Ducha – Peter s Jánom; a to uzdravenie spôsobilo obrovské prebudenie (Skutky 3).

Ježiš pri svojej službe nepoužíval žiadne zaužívané formulky: pri niektorých použil svoje sliny, na niektorých položil ruky, k iným sa iba prihovril. A ešte pri inom človeku vytvoril slinami blato, ktorým potrel jeho očné jamky. Iných zase poslal za kňazmi – a v tom zozname by sme mohli pokračovať. Bolo to prekvapujúco rôznorodé, pretože Ježiš robil iba to, čo videl robiť Otca! Boh vie, kedy je dokonalý čas a ako vyzerá dokonalý spôsob, v rámci ktorého mohol každý ten jednotlivec prijať svoje uzdravenie.

A to je to, čo Boh chce pre všetkých svojich služobníkov – chce nás priviesť na miesto, kde budeme robiť iba to, čo vidíme robiť Ježiša a kde to budeme robiť pod Jeho vedením – nie podľa

vlastného uváženia alebo podľa toho, čo by sme sami chceli vidieť. Ježiš hovorí v Jánovi 20,21: „Ako mňa poslal Otec, tak ja posielam vás“. Ježiš nerobil nič bez toho, aby Ho k tomu viedol Jeho Otec. A my tiež musíme nasledovať tento Ježišov príklad. Musíme žiť ako On, byť vedení Duchom Svätým a konať iba veci, ku ktorým nás On vedie. K tomu je potrebné, aby naše telo bolo podriadené Božiemu Duchu – Duchu Kristovmu. A optimálnym prípravným miestom pre takýto Duchom-vedený život je púšť. Toto náročné prostredie je miestom, kde je pripravovaná cesta Pánova.

Boh povedal Mojžišovi po štyridsiatich rokoch prípravy na púšti:

Teraz choď, posielam ťa k faraónovi. Vyveď môj ľud, Izraelitov, z Egypta!“ Mojžiš však povedal Bohu: „Ktože som ja, aby som šiel k faraónovi a vyviedol Izraelitov z Egypta?“ Boh ho uistil: „Budem s tebou.“
(2. Mojžišova 3,10-12)

Porovnajme to teraz s tým, čo Boh povedal o ľuďoch, ktorí sa sami vyslali do služby:

Neposlal som týchto prorokov, oni sa však ponáhľajú; nehovoril som k nim, oni predsa prorokujú. ... Som proti tým prorokom, ktorí snívajú lži,“ znie výrok Hospodina, „rozprávajú o nich a môj ľud svojím klamstvom a chvastúnstvom uvádzajú do omylu. Ja som ich predsa neposlal ani nepoveril a vôbec tomuto ľudu nebudú na osoh,“ znie výrok Hospodina.“
(Jeremiáš 23,21 a 32)

Au, to bolí. Nikto z nás nechce počuť takéto slová od Pána.

Keď mal Mojžiš 40 rokov, nebol schopný pomôcť Izraelitom, ani im byť na prospech – aj napriek tomu, že sa pokúsil o ich

oslobodenie. Boh ho však v tom čase ešte neposlal. Aj napriek svojmu vynikajúcemu vzdelaniu, vodcovským schopnostiam a múdrosti, ktoré Mojžiš získal v Egypte, nebol bez Božej podpory a časovania schopný naplniť to, k čomu vedel, že ho Boh povolal. Jeho márna snaha vyústila iba do smrti jedného egyptského utláčateľa. Hoci jeho úmysly boli vznešené, tento úvodný pokus o naplnenie jeho poslania spôsobil viac zla ako dobra. Po štyridsiatich rokoch prípravy na neznámom mieste na púšti sa na scéne objavuje nový Mojžiš, ktorý nerobí nič – iba to, čo mu hovorí Boh. A tak sa stalo, že v Božom stanovenom čase a pod vedením Mojžiša sa celá jedna armáda ocitla na dne Červeného mora. To je rozdiel medzi našou silou a Božou silou – celá armáda v porovnaní s jedným vojakom.

Ján Krstiteľ sa tridsať rokov pripravoval na službu, ktorá trvala iba šesť mesiacov, no Ježiš o Jánovi prehlásil, že Ján bol tým najväčším prorokom, aký sa kedy narodil.

Tu to máte čierne na bielom! Boh dokáže za šesť mesiacov spraviť toho viac cez jedného muža alebo ženu, ktorých *pošle On*, než cez niekoho iného, kto sa šesťdesiat rokov usilovne snaží vykonať niečo *vo svojej vlastnej sile*.

To je to, čo Ježiš vysvetľuje: „Amen, amen, hovorím vám: Syn nemôže nič robiť sám od seba, len to, čo vidí robiť Otca. Lebo čo robí Otec, to podobne robí aj Syn“ (Ján 5,19)

A tu sú znova Izaiášove slová:

Hlas volá:

„Na púšti pripravte cestu Hospodinovi,
v stepi urovnajte chodník nášmu Bohu!

Každé údolie nech sa zdvihne,
každý vrch a kopec nech sa zníži.

Všetko nerovné nech sa vyrovná

a nech sa vyrovnajú hrbole,
lebo sa zjaví Hospodinova sláva
a naraz ju uzrú všetci;
lebo prehovorili Hospodinove ústa.“

Hlas vraví: „Volaj!“
Nato som povedal: „Čo mám volať?“

„Všetko, čo má telo, je ako tráva
a všetka jeho nádhera je sťa poľný kvet.
Tráva uschne, kvet zvädne,
ak ho ovanie dych Hospodina.
Naozaj, ľudia sú ako tráva.
Tráva uschne, kvet zvädne,
ale slovo nášho Boha pretrvá naveky.“
(Izaiáš 40,3-8)

Boh hovorí, že púšť je miestom, kde je pripravovaná cesta Pánova. Cesta Pánova nie je ľudská sila. On hovorí, že pýcha tela bude ponížená, že pokorní (tí, ktorí očakávajú na Pána) budú povýšení, že pokrivené (nečestné, nepresné, neúprimné) miesta budú vyrovnané a drsné (nemilujúce, drzé, nevlúdne) miesta vyhladené.

Ako vysokoškolský študent a čerstvo obrátený nasledovník Ježiša som prijal veľa požehnaní a zakúsil „úspech“ v službe iným. V mojom živote však boli vrchy, ktoré potrebovali byť znížené a drsné a pokrivené miesta, ktoré potrebovali byť vyhladené a vyrovnané. Boh vedel, že na vyhladenie niektorých mojich vúd budem potrebovať obdobia púšte.

Počas ktoréhokoľvek obdobia púšte je dôležité dovoliť Bohu, aby mohol s nami jednať Jeho spôsobom. Počas toho, ako som slúžil na pozícii asistenta nášho pastora v Dallase, Boh ku mne jedného dňa prehovoril a povedal mi: „John, neprehliadni to,

Návod na prežitie na vašej ceste

#11 Neustále majte zbalené tašky

Hoci by som to nikdy neodporúčal, keď sa váš pobyt na púšti natiahne tak, že máte pocit, že to je nekonečné, môžete mať tendenciu vybalíť si svoje kufre a usadiť sa tam. Verte mi – keď sa Boh rozhodne pohnúť dopredu, vie to spraviť v turbo štýle. Pozrite sa na Jozefa; zdalo sa, že zvyšok svojho života strávi vo väznici a potom bol v priebehu jedného dňa bez varovania povýšený na pozíciu, ktorú mu Boh už dávno predtým predpovedal v sne! Áno, je to pravda – to všetko sa stalo v priebehu jedného dňa!

Keď som ja bol na púšti, mal som pocit, že sa musím pripraviť na štyridsaťročný pobyt. A potom, zrazu mi Pán povedal, že odídem zo svojej aktuálnej pozície a začnem cestovať a kázať. K tej zmene nedošlo okamžite, ale keď sa udiala, prišla ako víchrica. A ja som bol úplne pripravený vnoriť sa do nového obdobia môjho povolania. Mal som už zbalené tašky.

čo v tebe robím dnes – len kvôli tomu, že sa stále dívaš iba na tú službu kázania v budúcnosti.“ Ak mám byť úprimný, ja som tak veľmi chcel kázať, že som túto fázu života vnímal ako stratu času.

Vy nemusíte upadnúť do tejto pasce! Uvedomte si, že Boh *nemrhá časom!* On je ten, ktorý *čas vykupuje!* Uvedomte si, že miesto, na ktorom sa v súčasnosti nachádzate, je životne dôležitou súčasťou cesty k vašej cieľovej stanici. Je to vaša tréningová aréna. Ide o proces napredovania od zaslúbenia k povýšeniu – teda k naplneniu toho sľubu. Nechajte Jeho nech sa On postará o to, ako to všetko vypáli a ako to do seba zapadne ... vy len buďte naladení na Neho! On je Boh, Autor aj Dokončovateľ. Našou úlohou je iba to, aby sme Mu dôverovali a poslúchali Ho v tom, čo nám ukazuje *dnes!*

Zakaždým, keď som si myslel, že už som prišiel na to, ako ma Boh začne používať v službe kázania, mi Boh láskavo povedal: „John, práve si prišiel na ďalší spôsob, ako sa to nestane!“ A tak to aj bolo. Do tej služby ma uviedol totálne nečakaným spôsobom. Boh nás privádza na miesto spokojnosti (nie samolúbosti), aby sme naplno dokázali žiť v prítomnosti.

Robte veci Božím spôsobom

Keď Boh zveruje svoju autoritu a moc človeku, tak čím väčšia je tá zverená autorita a moc, tým väčší je aj súd pri neuposlúchnutí Ducha Pánovho. Boh nesúdil štyridsaťročného Mojžiša za to, že spravil veci svojím vlastným spôsobom, pretože Božia autorita a moc na ňom ešte nespočívali. Neskôr to však už neplatilo. Počas toho, ako Izraeliti pobývali na púšti Cín, ľud sa hádal s Mojžišom a sťažoval sa na to miesto, kam ho Mojžiš priviedol. Izraeliti boli smädní a chceli vodu. Boh teda povedal Mojžišovi, čo má spraviť:

Hospodin povedal Mojžišovi: „Vezmi si palicu a so svojím bratom Áronom zvolaj pospolitosť, pred ňou sa prihovorte skale a bude z nej tiecť voda. Tak im vyvedieš vodu zo skaly a napojíš ľud i dobytok.“
(4. Mojžišova 20,7-8)

Boh povedal Mojžišovi, aby sa prihovorel ku skale a vytečie z nej voda. Prečítajte si ale, čo spravil Mojžiš:

Mojžiš zodvihol ruku a palicou dvakrát udrel skalu. Vyrazil z nej silný prúd vody, takže sa napila celá pospolitosť i dobytok. Hospodin povedal Mojžišovi a Áronovi: „Pretože ste neuverili, keď ste mali pred očami Izraelitov dosvedčiť moju svätosť, neuvediete toto zhromaždenie do krajiny, ktorú mu dám.“
(4. Mojžišova 20,11-12)

Všimnite si, že Boh dal vodu miliómom ľudí, ktorí sa na to dívali. Úžasné! Voda zo skaly – kto kedy počul o takom mocnom zázraku v 21. storočí? Takže aj napriek tomu, že Mojžiš neuposlúchol Božie pokyny ohľadne toho, ako má vodu z tej skaly uvoľniť, ten obrovský zázrak sa aj napriek tomu udial. Tá voda bola určená pre ľud a mala naplniť ich potrebu. Len preto, aby potrestal Mojžiša, Boh nezabránil ľuďom, aby sa k tej vode dostali. Malo to však svoje dôsledky: Boh nedovolil Mojžišovi viesť ľud do Zaslúbenej zeme.

To je dokonalý príklad toho, ako nadprirodzené Božie pomazanie pôsobí v prospech potrieb ľudí, no nie na vyvýšenie človeka, ktorý ten dar dostal! Je možné, že Mojžiš bol frustrovaný tými ľuďmi a tiež trochu frustrovaný Bohom, pretože musel viesť taký náročný ľud. Mojžiš udrel do skaly podobným spôsobom, ako to už predtým raz spravil na púšti Sín (2. Mojžišova 17,1-7). Alebo si Mojžiš možno príliš dôveroval vo svojej schopnosti viesť; možno už mal pocit, že Boh ocení čokoľvek, čo Mojžiš uzná za najlepšie spraviť. Zase raz spravil niečo svojím vlastným spôsobom, avšak tentokrát boli tie dôsledky podstatne väčšie. Mojžiš chodil v moci Božej a v Jeho zmocnení; celá jeho sila pramenila z jeho závislosti na Bohu. Keď však Mojžiš začal konať nezávisle na Bohu pred očami ľudu, viedlo to k rýchlemu súdu.

Preto je napísané v Jakubovi 3,1: „Bratia moji, nechcíte mnohí byť učiteľmi, veď viete, že budeme prísnejšie súdení.“ Čím väčšia zodpovednosť alebo sláva, tým väčší súd.

Púšť nás pripravuje na také chodenie v moci a sláve Pánovej, ktoré nevyústi do súdu kvôli neposlušnosti. Počas zakúšania sucha púšte je znižovaná naša pýcha a vyvyšovaná pokora. Skutočne pokorný človek žije tak, ako žil Ježiš a volá: „Ja nič nespravím dovtedy, pokým to neuvidím robiť Duchu Pánovho. Vo svojej vlastnej sile a schopnosti som ničím.“

Je možné, že dôvod, prečo Boh zadrža prejavy svojej slávy a moci pred toľkými ľuďmi v dnešnej cirkvi je ten, že nás chce ochrániť pred väčším súdom? Som presvedčený, že na púšti Boh oddeľuje telo od ducha, a tak nás vedie k tomu, aby sme volali na Neho a počúvali Jeho. Keď sa potom zjavuje Jeho sláva, prinášame česť Jeho menu, lebo veci robíme iba Jeho spôsobom!

Počúvajte hlas Ducha. Dovoľte Mu ukázať vám, ako On chce vykonať dielo, ktoré má pre vás pripravené. Dívajte sa a počúvajte, čo Pán koná a čo hovorí.

Zaujmem svoje stanovište, postavím sa na stráž a budem hliadkovať, aby som videl, čo mi povie, a ako mi odpovie na moje výčitky. Potom mi Hospodin odpovedal a riekol: „Zreteľne zapíš videnie na tieto tabule, aby ním čitateľ zrakom ľahko prebehol. Videnie totiž už speje k naplneniu. Neodvratne a neomylnne sa schýľuje ku koncu. Keby sa oddialilo, vyčkávaj naň, lebo sa určite splní a nebude meškať. Pozri sa na pyšného! Jeho duša nie je úprimná, kým spravodlivý žije zo svojej viery.“ (Habakuk 2,1-4)

Prorok povedal: „Budem sa dívať, aby som zachytil, čo mi Boh povie.“ Jedným zo spôsobov, ktorými Boží Duch hovorí, je prostredníctvom videní. Ježiš povedal, že robí iba to, čo vidí robiť svojho Otca. Habakuk povedal, že napíše to, čo videl a že potom v určený čas vykoná to, čo videl. Potom pokračuje a hovorí, že duša, ktorá je pyšná (povýšenecká) nie je úprimná (to je človek, ktorý neočakáva na Slovo Pánovo, ale robí veci bez toho, aby videl, čo mu Boh hovorí). Spravodlivý ale budú žiť z viery – z vlastnej viery a nie z viery niekoho iného! Viera prichádza skrze počutie toho, čo Boh hovorí a potom cez uposlúchnutie daných pokynov. Preto Boh priviedol Izraelský národ na púšť: „... aby [ho] poučil, že človek nežije len samým chlebom, ale všetkým, čo vychádza z Hospodinových úst“ (5. Mojžišova 8,3). Všimnite si, že hovorí „čo vychádza“ a nie „čo vyšlo“.

Sme povzbudzovaní: „Dajte si pozor, aby ste neodmietli toho, kto hovorí [prítomný čas]. Ved' ak neunikli oni, keď odmietli toho, kto ich poučoval na zemi, o čo skôr neunikneme my, keď sa odvrátíme od toho, kto hovorí z neba“ (Židom 12,25). Nikdy ale nezabudnite na to, že to, čo On hovorí, bude vždy v súlade s Písmom.

Ak sa snažíme hľadať v Biblii verše, ktorými by sme podporili to, čo si my myslíme, že by sa malo stať – to nie je Božia cesta. Ježiš si mohol povedať: „Som pomazaný k uzdravovaniu chorých, a tak hneď pôjdem položiť ruky na Lazara, ako som to spravil už veľakrát predtým.“ Namiesto toho očakával na hnutie Božieho Ducha a až potom sa aj On pohol.

Púšť je miestom, na ktoré nás Boh privádza preto, aby nás učil, že akýkoľvek náš pokus spraviť niečo pre Neho, ktorý nie je pod Jeho vedením a nezodpovedá Jeho schopnostiam, je úplne zbytočnou námahou. Keď sa naozaj uistíme v tom, že telo nedokáže vyprodukovať nič, čo by malo večnú hodnotu, tak sme pripravení na realizovanie tých snov a plánov, ktoré nám On zveril. Púšť je celá o príprave – je to proces smerujúci k naplneniu zaslúbení. Nasledujme Ježišov príklad a nechajme sa viesť Duchom, aby sme veci robili Božím spôsobom a nie svojím vlastným spôsobom.

VÍŤAZSTVO NA PÚŠTI

Naše smútky sú všetky – podobne ako aj my – smrteľné. Nesmrteľné smútky neexistujú pre nesmrteľné duše. Vyplávajú sa na povrch, no vďaka Bohu rovnako aj odchádzajú. Podobne ako vtáci lietajú nad našimi hlavami. Nemôžu si však spraviť hniezdo v našej duši. Dnes síce trpíme, ale zajtra sa budeme radovať.

—Charles H. Spurgeon

Bez zjavenia sa ľud stáva bezuzdným, no kto zákon zachováva, je blažený.

—Príslovia 29,18

Púšť je miestom, na ktorom sme na návšteve; nie je to naša cieľová stanica! Ak sa s ňou vysporiadate správne, zažijete na púšti víťazstvo a posuniete sa za jej hranice!

Ja som sa ako mládežnícky pastor nachádzal na púšti vyprahnutého nadšenia a zdalo sa mi, že môj pobyt na nej trvá príliš dlho. Už som začínal uvažovať nad tým, či sa moje trápenie vôbec nejako ešte zmení. A potom, jedného dňa, tesne predtým, než sa začalo to trápenie s mojím priamym nadriadeným, ktorý sa ma snažil zdiskreditovať a vyhodiť, mi Duch Boží ukázal, že prichádza zmena. To bolo vtedy, keď mi Boh odhalil, že ma „pošle do zborov a miest od východného až po západné pobrežie Ameriky, od kanadských hraníc až po mexické, od Aljašky až po Havajské ostrovy...“

Ako som už ale spomínal predtým, nestalo sa to nasledujúci deň a dokonca ani v ten týždeň! Celých ďalších šesť mesiacov uplynulo bez akejkoľvek ďalšej informácie. Potom, jedného dňa, prišiel náš hlavný pastor na jedno stretnutie a povedal, že Pán mu ukázal, že jeden z jeho pastorov (v tom čase nás tam bolo zamestnaných jedenásť), začne čoskoro na plný úväzok cestovať a prestane slúžiť v zamestnaneckom tíme toho zboru. „John Bevere, tým mužom si ty,“ povedal.

Čas však plynul ďalej (presne povedané, uplynulo ďalších šesť mesiacov) – a pre mňa to znamenalo ďalšie putovanie po púšti. A potom som v priebehu troch týždňov dostal sedem pozvaní na kázanie – jedno z tých miest bolo asi hodinu cesty vzdialené

od kanadskej hranice, druhé bolo na východnom pobreží Floridy, ďalšie bolo asi hodinu cesty vzdialené od Tichého oceána a jedno z nich bolo na mexickej hranici! Vošiel som do pastorevej kancelárie a spýtal som sa ho, čo mám s tými pozvaniami spraviť. On sa zasmial a povedal: „John, povedal som ti, že Pán mi to už ukázal. Zdá sa, že prišiel tvoj čas.“

Čoskoro nato (v januári 1990) pastor počas slávnostných bohoslužieb kládol ruky na Lisu a na mňa a odvtedy cestujeme na plný úväzok – až dodnes! Spokojne môžeme povedať, že kvôli tomu, že sme čakali na Božie časovanie a nevrhli sme sa do niečoho vtedy, keď som si ja myslel, že som na to pripravený, sme videli omnoho viac (a slovo „omnoho“ sa v tomto prípade asi nedá prehnať) ovocia v našom živote.

Podobné výsledky túžim vidieť vo vašom živote a aj vo vašom povolání. Preto sa ako šesťdesiatročný muž, ktorý zo srdca miluje Boží ľud, k vám prihováram tak neohrabane, úprimne a otvorene, ako sa to len dá. Chcem, aby ste úspešne dosiahli svoje poslanie! Dovoľte mi teda predložiť vám niekoľko záverečných dôležitých myšlienok.

Správny zámer a cieľová stanica

Musíme sa sústrediť na Božie zámery a nie na odpor, ktorému čelíme a ktorý sa nás snaží odradiť od ďalšieho napredovania. Ak máme dospieť do správneho cieľa, musíme mať pred očami správnu víziu! Bolo by hrozné, keby sme bežali o závod a na konci by sme dobehli do nesprávneho cieľa! Bolo by katastrofálne, keby sme svoju zbraň mali namierenú na nesprávny terč a zasiahli ho!

Farizeji boli veľmi horliví a usilovní, avšak vo vnútri boli zameraní na seba. Nemali správnu víziu; a preto aj boli tak strašne mimo.

Aká je cieľová stanica a Boží zámer pre nás ako Jeho ľud? V Efežanom 1,11 sa hovorí, že sme sa stali „dedičmi predurčenými podľa rozhodnutia toho, ktorý koná všetko podľa zámeru svojej vôle“.

Mnoho ľudí je zmätených, keď sa hovorí o „predurčení“ alebo o „predestinácii“. Ak chceme tomu slovu porozumieť, musíme ho rozdeliť na niekoľko častí a pozrieť sa, čo znamená koreň toho slova a čo jeho predpona. Predpona „pred“ jednoducho znamená „predtým“ alebo „pred začiatkom“. Koreň slova „destinácia“ znamená „cieľové miesto“ alebo „cieľová čiara“. Keď tie dve slová spojíme dohromady, znamená to „ešte pred začiatkom si stanovíť cieľovú čiaru“. Verš Efežanom 1,1 nám teda ukazuje, že Boh stanovil cieľové miesto pre ľudstvo – ešte predtým, než nás stvoril – ktoré má naplniť Jeho zámer.

V Rimanom 8,28-29 je napísané:

Vieme, že všetky veci slúžia na dobro tým, čo milujú Boha, ktorí sú povolani podľa jeho predsavzatia. Lebo ktorých vopred poznal, tých aj predurčil, aby boli podobní obrazu jeho Syna, aby on bol prvorođený medzi mnohými bratmi.

Naša cieľová stanica, ktorú pre nás Boh naplánoval ešte pred počiatkom času, je to, aby sme my, ktorí milujeme Boha, boli podobní obrazu Ježiša Krista. Všetko, čo robíme v živote a v službe, by malo smerovať k tomuto cieľu! Božím prvotným zámerom, kvôli ktorému nás stvoril, nebolo iba to, aby sme sa zapojili do nejakého úspešného cirkevného tímu, aby sme dávali milióny dolárov do Kráľovstva Božieho, aby sme boli populárnymi umelcami alebo aby sme mali nejaký iný kariérny cieľ. Nebolo to dokonca ani preto, aby sme uzdravovali chorých, podieľali sa na nejakých humanitárnych misiách, oslobodzovali obeť sexuálneho otroctva, pomáhali ľuďom k oslobodeniu

od závislostí alebo získavali stratených pre Ježiša. A hoci všetky tieto zámery sú vznešené a zbožné, musíme si uvedomiť, že existuje veľa ľudí, ktorí tieto veci robia, no napriek tomu nikdy neprekročia tú cieľovú čiaru. A dôvod, prečo neskončia dobre, je ten, že sa sústredili na samotnú službu a nie na cieľ alebo srdce, ktoré sú jadrom tej služby!

V tomto bode si musíme zodpovedať túto otázku: „Aký zámer mal Boh s tým, že nás predurčil k tomu, aby sme boli podobní obrazu Ježiša Krista?“ Odpoveď je jednoduchá: Pretože nás miloval a túži po spoločenstve s nami, aby „sa ukázalo v nadchádzajúcich vekoch, aké nesmierne bohatstvo milosti je v jeho добрote voči nám v Kristovi Ježišovi“ (Efežanom 2,7).

S Lisou vlastnime fenku, ktorá sa volá Lexi. Je rozkošná, hravá a zábavná. Vieme s ňou však komunikovať iba obmedzeným spôsobom. Niekedy je to frustrujúce, že sa s ňou nemôžem trochu lepšie porozprávať. Úplne inak to však vyzerá v interakcii s našimi synmi. Odkedy dospeli, užívame si s nimi úžasné rozhovory a interakcie. Sú obrovským prínosom do našich životov. Preto nás Boh stvoril. On netúži iba po tom najnižšom type spoločenstva, ktorý toleruje Lexi. On chce synov a dcéry, ktorí s Ním budú komunikovať na úrovni srdca.

To bolo Jeho zámerom od samého počiatku. Keď stvoril človeka a umiestnil ho do Raja, prechádzal sa po raji a pestoval spoločenstvo s Adamom, pretože ho miloval. Jeden z Adamových potomkov zachytil, aký zámer má Boh s človekom a je o ňom napísané, že „Heno chodil s Bohom a nebolo ho, lebo ho Boh vzal“ (1. Mojžišova 5,24). Pisateľ Listu Židom hovorí, že „... [Heno] ešte pred prenesením dostal svedectvo, že sa páči Bohu“ (Židom 11,5). Prečo sa Heno páčil Bohu? Preto, lebo mal nejakú úžasnú duchovnú službu? Nie. Bolo to preto, lebo chodil s Bohom a žil v úzkom spoločenstve s Ním.

Všetko, čo Boh spravil v minulosti, čo robí teraz a čo bude konať v budúcnosti, bude mať ten istý dôvod. Zámerom púšte je teda nasmerovať nás smerom k pripodobňovaniu sa obrazu Ježiša Krista.

Ak strácame zo zreteľa, aký je Boží zámer pre nás, strácame aj zábrany a začíname duchovne upadať. Ak ako cirkev strácame zo zreteľa Boží zámer, začíname vysychať a scvrkávať sa na inštitúciu, ktorá je hnaná vecami tohto sveta. Zdôrazňujeme výsledky – vyššie čísla a väčšie budovy – namiesto činenia učeníkov, ktorí by boli pripodobňovaní na obraz Krista (Matúš 28,19).

Pozrite sa znova na Príslovia 29,18: „Bez zjavenia sa ľud stáva bezuzdným.“

Uzda, o ktorej tu Boh hovorí, nám bráni uspokojiť sa s nejakým nízkym povolaním, ktoré má iba veľmi málo do činenia s pripodobňovaním sa na obraz a podobu Kristovu. Je to uzda, ktorá nám bráni uspokojiť sa predtým, než sme premenení na Jeho obraz a dívame sa na Neho tvárou v tvár, a vidíme zjavenú Jeho slávu. Je to uzda, ktorá nám bráni prijať čokoľvek iné než Božiu vôľu. Táto uzda nám zabráni žiť v pohodlí a robiť veci spôsobom, ktorým ich robí tento svet; robiť veci telesným spôsobom.

Keď Ježiš hovoril o vízii, povedal: „Lampou tela je oko. Ak teda bude tvoje oko čisté, celé tvoje telo bude plné svetla. Ale ak tvoje oko bude zakalené, celé tvoje telo bude plné tmy“ (Matúš 6,22-23). Nehovorí tu o našom fyzickom oku, ale o oku srdca alebo o tom, ako vnímame veci. Spôsob, ktorým vo svojom srdci vnímame veci, bude rozhodovať o tom, kým sa staneme: „Ako človek rozmýšľa vo svojom srdci, taký je“ (Príslovia 23,7; preklad anglického prekladu NKJV).

Spôsob, ktorým vnímate okolnosti, v ktorých sa nachádzate, bude rozhodujúcim spôsobom ovplyvňovať aj to, ako cez ne prejdete. Tí dvanásť vyzvedači, ktorí šli a zbierali informácie o Zaslúbenej zemi, videli všetci to isté – tie isté opevnené miesta, tých istých obrov a tie isté armády Kanaánskych národov. Avšak dvaja z nich – Jozua a Káleb – tie veci videli úplne iným spôsobom ako zvyšných desať vyzvedačov. Tí dvaja sa na veci dívali tak, ako ich videl Boh, a tých desať sa na Zaslúbenú zem dívalo cez oči prirodzenej skúsenosti a cez svoje vlastné schopnosti a silné stránky. A keďže ich oči boli zlé, aj zvyšok ich správania (alebo ako Ježiš povedal: „celé ich telo“) bol tiež zlý. Svojimi ústami hovorili a svojimi činmi reagovali na veci spôsobom, ktorý bol v protiklade k Božej vôli a Boh o nich prehlásil, že ich správa bola „zvrátená“ a „zlá“:

Povedz im: „Ako žijem,“ znie výrok Hospodina, „naložím s vami tak, ako ste o tom predom mnou hovorili. Na tejto púšti popadajú mŕtvolý vás všetkých spočítaných, starších ako dvadsať rokov, čo ste reptali proti mne. Ani jeden z vás nevojde do krajiny, o ktorej som so zdvihnutou rukou prisahal, že v nej budete bývať, okrem Kaléba, Jefunneho syna, a Jozuu, Núnovho syna.“ (4. Mojžišova 14,28-30)

Čo viedlo tých desať vyzvedačov k tomu, že priniesli správu, ktorá spôsobila, že už nikdy nemali uvidieť to, čo im Boh zaslúbil? Bolo to ich vnímanie okolností, ktoré boli pred nimi – nebolo to prorocké videnie; bolo to ich prirodzené videnie. Oni podali správu iba o tom, čo videli. Ak chceme cez púšť prejsť víťazne, musíme vidieť okolnosti tak, ako ich vidí Boh. Izraelský národ sa sťažoval už rok predtým, než Boh poslal vyzvedačov do Zaslúbenej zeme. Ich perspektíva bola zlá už predtým, a preto sa ani nedržali na uzde. A preto v čase, keď im Boh dovolil vidieť krajinu oplývajúcu mliekom a medom, odmietli tie dobré veci, ktoré videli. Namiesto toho sa zamerali na obrov, ktorých v tej krajine videli.

Ľudia, ktorí vidia iba púšť (a ťažkosti, ktoré sú s ňou spojené), na svojej púšti aj zomrú. Ľudia, ktorí si udržia svoj zrak upretý na Toho, od ktorého dostali zaslúbenie a na víziu, ktorú im predložil, prejdú púšťou ako posvätení bojovníci, pripravení zaujať Zaslúbenú krajinu a žiť v krajine, do ktorej ich Boh uvádza pre svoju slávu.

Preto nechabujeme [neklesáme na mysli, neprestávame sa ovládať] ... Ved' toto naše terajšie ľahké súženie nám získa nesmierne bohatstvo večnej slávy, keďže nehľadíme na viditeľné, ale na neviditeľné [vnímame veci tak, ako ich vidí Boh]; lebo viditeľné je dočasné, neviditeľné však večné.
(2. Korinťanom 4,16-18)

Dĺžka času a utrpenie, ktoré prežívame na púšti, sú – v porovnaní s tým, čo týmto pobytom získame – považované za ľahké, dočasné súženie. Samozrejme, že keď sa človek nachádza uprostred púšte, je pre neho ťažké vnímať tú skúsenosť ako niečo nie až také ťažké – pokým človek nemá víziu toho, čo ho čaká po tom, čo z púšte vyjde von.

Keď som sa v minulosti nachádzal uprostred suchých období, vôbec mi nepripadali iba ako „chvíľkové“. Niekedy som si myslel: Skončí toto vôbec niekedy? Zrealizuje sa niekedy to, čo Boh zaslúbil? V tých chvíľach som musel tie myšlienky rýchlo hatiť a povzbudzovať sa v Pánovi. Zvykol som si spomínať na proroctvá, ktoré boli v minulosti nado mnou vyslovené a potom som s ich pomocou nadobudol silu pre duchovný boj (pozri 1. Timoteovi 1,18). Tie proroctvá boli pre môj život Božou víziou, ktorú mi On zjavil skrze svojho Ducha prostredníctvom svojho Slova.

Na púšti je naša duša bojiskom. Duša pozostáva z mysle, emócií a vôle. Vôľa je tá časť našej duše, ktorá rozhoduje o tom, či si vyberiete Božie cesty alebo telesné cesty – či budete veci vidieť

tak, ako ich vidí Boh alebo či sa budete sústreďovať na utrpenie, ktoré na púšti prežívate. Peter píše: „Milovaní, povzbudzujem vás ako cudzincov a pútnikov, aby ste sa zdržiavali telesných žiadostí, ktoré bojujú proti duši“ (1. Petra 2,11).

Všetko nakoniec záleží od toho, kto je v jadre vašej pozornosti – či Pán alebo vy? Telesné túžby, ktoré bojujú vo vašej mysli a vo vašich emóciách, sa budú sústreďovať na sebecké záujmy. Tie vás budú odvádzať od Božej vízie, pretože Božie cesty nie sú sebecké cesty, ale cesty sebazapierania.

Evanjelium, ktoré je kázané a prijímané mnohými dnešnými ľuďmi, je evanjelium telesného pohodlia. Veľa populárnych kázni nás nepovzbudzuje k tomu, aby sme ukrižovali svoje telo, ale skôr aby sme tíšili a uspokojovali túžby, ktoré vlastne bojujú proti konečnému cieľu, ktorým je pripodobňovanie sa obrazu Ježiša Krista. Často sa ľudia sústredia skôr na: „Čo môže Boh spraviť pre mňa?“, než na: „Čo si Boh odo mňa praje?“ Evanjelium pohodlia nezdôrazňuje realitu utrpenia, ktoré je súčasťou nasledovania Krista. Mnohých viedlo k tomu, že sa uspokojili so samolúbym životným štýlom. Také evanjelium nevystrojuje veriacich k tomu, aby sa stali Božími vojakmi.

Apoštol Pavol sa k tejto téme vyjadruje v rámci svojho listu, ktorý písal svojmu učeníkovi Timoteovi:

Spolu so mnou znášaj utrpenie ako dobrý vojak Ježiša Krista. Kto bojuje, nemieša sa do záležitostí všedného života, aby sa zapáčil veliteľovi, ktorý ho najaľ do služby. (2. Timoteovi 2,3-4)

Kvôli tomuto „evanjeliu pohodlia“ sa potom deje to, že keď prežívame nepriazeň alebo ťažkosti, vyhľadávame rýchle únikové cesty namiesto toho, aby sme tým problémom čelili a prepracovali sa cez ne. Vízia, ktorá sa rodí pod vplyvom vyučovania evanjelia

pohodlia nie je „nebeskou alebo prorockou víziou“, ale skôr „sebeckou víziou“.

Pavol tiež píše:

Preto, kráľ Agrippa, nebol som neposlušný nebeskému videniu, lež som hlásal najprv tým, čo sú v Damasku, potom v Jeruzaleme aj v celej judskej krajine, i pohanom, aby sa kajali, obrátili k Bohu a konali skutky hodné pokánia. Pre toto ma Židia chytili, keď som bol v chráme, a pokúšali sa ma zabiť.“ (Skutky 26,19-21)

Na svete môžeme mať veľa vízií, ale iba jednu „víziu z neba“ – a tou je vôľa nášho nebeského Otca! Všimnite si, čo Pavol hovorí: „Nejakí Židia ma chytili, keď som bol v chráme a pokúšali sa ma zabiť.“ Pavol sa usiloval naplniť nebeskú víziu, a pritom zakúšal obrovské protivenstvo. Ak by Pavol veril evanjeliu pohodlia, ktoré mnohí dnes kážu a ktorému mnohí dnes aj veria, nikdy by nebol videl naplnenie tej vízie. Nikdy by sa nebol býval dostal pred kráľa Agrippu, pretože už dávno predtým by sa pokúsil nájsť nejakú únikovú cestu preč od všetkých tých protivenstiev, ktorým bol vystavený.

Jeremiáš bol ďalším mužom v Biblii, ktorý sa usilovne snažil naplniť nebeskú víziu a v dôsledku jeho poslušnosti zažíval množstvo slovného a mentálneho prenasledovania. Jedného dňa bol z toho riadne sklamaný a začal sa trošku sťažovať. Povedal: „Prečo je úspešná cesta svojvoľných? Všetci, ktorí sa dopúšťajú nevery, si žijú pokojne“ (Jeremiáš 12,1).

Boh na to nezareagoval s porozumením. Povedal: „Keď ťa už beh s pešiakmi unavuje, ako sa do toho pustíš s koňmi?“ (Jeremiáš 12,5). Inými slovami: „Jeremiáš, ak ťa unavujú už aj diabli pešiaci, čo budeš robiť, keď budeš čeliť diablovmu jazdectvu?“

Návod na prežitie na vašej ceste

#12 Robte si kvalitné poznámky

Počas toho, ako píšem tieto riadky, som v poslednom roku svojich päťdesiatin – a to sa ako stalo? Keď sa dívam naspäť, uvedomujem si, že tie obdobia putovania po púšti boli pre mňa tými najlepšimi obdobiami rastu, hoci v tom čase som mal pocit, že práve upadám a nenapredujem. Preto náš starý priateľ Jób povedal: „Keď kráčam vpred, ... nenachádzam ho ... Ved' on dobre vie, kadiaľ chodím, keď ma preskúša, vyjdem ako zlato“ (Jób 23,8-10).

Pravdupovediac, môj odhad je, že deväťdesiat percent všetkého, čo som napísal – teraz už v dvadsiatich knihách – som sa naučil nie počas období hojnosti, ale počas období sucha, ktoré som strávil na púšti. A preto vám radím – počas svojho pobytu na púšti si robte kvalitné poznámky! To, čo sa naučíte počas týchto období, sa stane veľkou posilou pre iných (vrátane vás samých neskôr). A, ktovie ... možno vaše skúsenosti jedného dňa spracujete aj do knihy!

Milí priatelia, chcem teraz nad vami prorokovať! Venujte dobrú pozornosť tomu, čo vám idem povedať: V Božom čase Boh spraví niečo vo vašom živote, čo bude hlboké a čo ovplyvní životy mnohých ľudí. A stane sa to vtedy, ak Mu dovolíte, aby On naplnil svoje zámery s vami uprostred vášho pobytu na púšti. Mnohí ľudia tým budú ovplyvnení a vy sa budete celú večnosť radovať z toho, že budete vidieť ovocie vašej poslušnosti. Milí priatelia, vy z toho vyjdete ako zlato – prečistení, silní a skutoční.

Vojna pozostáva z bojov

Musíme pamätať na to, že žiadne veľké víťazstvá sa neobídu bez veľkých bojov. Jeremiášova situácia sa ešte zhoršila. Od verbálnych urážok to pokračovalo až k tomu, že bol vhozený do väzenia a neskôr bol dokonca vhozený do studne, kde mal zomrieť. Boh ho však nakoniec vyslobodil zo všetkých jeho trápení a od všetkého prenasledovania.

Boje, ktorými dnes prechádza väčšina ľudí v Tele Kristovom, patria do kategórie mentálnych útokov a nie do kategórie fyzického prenasledovania, ktoré zakúšal Pavol. Čo spravíme, keď sa odpor voči nám zmení? Ťažkosti, ktoré musíme pretrpieť teraz, nás musia posilniť, aby sme v budúcnosti dokázali zvládnuť väčšie boje.

Púšť je ako keby základným prípravným táborem a výcvikovou arénou pre budúce boje. Presne tak, ako vojakov posielame do prípravného tábora, aby sa pripravili na vojnu, presne tak aj Boh posielala svojich narukovaných vojakov na púšť, aby ich pripravil na to, k čomu sú povolani pri budovaní Jeho kráľovstva. Najväčšími prekážkami, ktoré vojaci musia prekonať v rámci prípravného tábora, sú ich strachy, slabosti a nedostatok odvahy. Podobným spôsobom sa aj najväčšie boje, ktoré prežívame na púšti, odohrávajú vo sfére našej duše.

Jedným z najväčších bojov, ktorému čelíme, je sklamanie. Jedného dňa sa ma počas mojich modlitieb Pán spýtal, čo je opakom odvahy.

Moja odpoveď znela: „Samozrejme, že strach.“

On pošepkal: „Je to sklamanie (alebo strata odvahy).“ Nikdy predtým som sklamanie takto nevnímal! Okamžite som pochopil, prečo Boh Jozuovi minimálne osemkrát povedal: „Buď odvážny

a udatný, neboj sa a nemaj strach“ (4. Mojžišova 13,20; 5. Mojžišova 31,6 a 7 a 23; Jozua 1,6-7, 9 a 18). Pán vedel, že to bude pre neho jedna z najväčších výziev. So sklamaním sa stretávame na púšti alebo pri boji, keď sa začneme skôr sústreďovať na seba, než na Boha a na naše poslanie.

Zámerom nepriateľa je upriamiť vašu pozornosť na vás a presne to sa pokúsil diabol spraviť na púšti aj s Ježišom. Ježiš bol hladný, lebo už štyridsať dní nejedol a diabol k nemu prišiel a povedal: „Ak si Boží Syn, rozkáž, aby sa z týchto kameňov stali chleby“ (Matúš 4,1-11). Pokušenie spočívalo v tom, aby Božiu moc použil iným spôsobom, než ktorým Mu Boh chcel zabezpečiť chlieb pre Jeho telo. Musíme pamätať na to, že keď Boh dáva dar, ten dar prichádza s vážnou zodpovednosťou, aby sme ho nezneužívali, ale skôr ho spravovali spôsobom, akým si to praje On. Boh sa určite chcel postarať o uspokojenie Ježišových potrieb, ale chcel to spraviť svojím spôsobom. Keď diabol odišiel, anjeli obštúpili Ježiša a poslúhovali Mu.

Pozrime sa znova na to, čo Ježiš hovorí o svojej službe:

Ježiš im povedal: „Amen, amen, hovorím vám: Syn nemôže nič robiť sám od seba, len to, čo vidí robiť Otca. Lebo čo robí Otec, to podobne robí aj Syn.“
(Ján 5,19)

Keď prežívame obdobie sucha, jedným z našich pokušení bude veci robiť skôr svojím spôsobom, než očakávať na Boží spôsob. Môžeme napríklad použiť Božiu moc na to, aby sme dostali niečo predtým, než nám to Boh chce dať. Viete si predstaviť vojaka v boji, ktorý nebojuje podľa pokynov svojho veliteľa? To by mohlo viesť k vážnym škodám – tak pre vojaka, ako aj pre ostatných, ktorí bojujú s ním. Počas prípravného tábora a počas ostatného výcviku sa vojaci učia poslúchať veliteľove príkazy, aby potom bláznivo neriskovali a seba aj iným neuškodili uprostred boja.

Je dôležité, aby sme nezabúdali na to, čo sme dostali zjavené z neba. Budeme mať chvíle, keď nám bude chodiť hlavou: Teraz potrebujem tú odpoveď! Alebo: Teraz musím spraviť nejaký krok; ak nič nespravím, všetko sa rozpadne! Ak sa zdá, že Boh vám nič nehovorí, to ešte neznamená, že On k vám nehovorí! Chcem tým povedať, že Boh koná v našom živote mnohými rôznymi spôsobmi. V takýchto prípadoch sa nám snaží „komunikovať“ nasledujúcu správu: „Teraz nemusíš nič spraviť.“ V takých situáciách musíme očakávať na Pána a neuponáhľať veci:

Očakávaj Hospodina! Buď silný! Nech je pevné tvoje srdce. Očakávaj Hospodina! (Žalm 27,14)

Ak sa sústredíme na svoje potreby a nie na Neho, naplní nás sklamanie a ťažoba. Nemôžeme sa nechať vyrušiť a začať sa sústreďovať na naše „ľahké utrpenie“. Namiesto toho musíme svoj zrak upierať na nesmierne bohatstvo večnej slávy, ku ktorej dospievame uprostred utrpenia (2. Korintanom 4,17).

Je to radosť, ktorú máme pred očami, ktorá musí uchvátiť náš zrak.

Radosť, ktorú máme pred očami.

Bratia moji, pokladajte to za radosť, keď prídu na vás rozličné skúšky, veď viete, že ak sa vaša viera osvedčí, vedie to k vytrvalosti. A vytrvalosť nech je zavŕšená skutkami, aby ste boli dokonalí, bezúhonní a bez akéhokoľvek nedostatku. (Jakub 1,2-4)

Radosť je duchovná sila, ktorá nám dodáva energiu, aby sme dokázali vytrvať v utrpeniach a skúškach. Všimnite si, že Písmo hovorí: „Pokladajte to za radosť“. Nehovorí sa tam: „Pokladajte to aj za radosť, aj za smútok.“ V našom srdci nemáme pliesť dohromady radosť a smútok. Pozrite sa na to takto: Predstavte

si, že máte reťaz, ktorá pozostáva z deväťdesiatich deviatich očiek radosti a iba z jedného očka smútku. Tá reťaz bude iba taká silná, ako to jedno očko. Ak máte nájsť silu, ktorú potrebujete do vašej aktuálnej situácie, celá tá reťaz musí pozostávať z očiek radosti – nesmie tam byť ani jedno očko smútku.

Vy aj ja vieme, že ľahko sa nám „všetko pokladá za radosť“, keď sa nám všetko darí a keď je všetko v poriadku. O tom však tento text nehovorí. Všetko máme „pokladať za radosť“ práve v tých chvíľach, keď prechádzame skúškami – púšťou, prenasledovaním, ťažkosťami, utrpením a akýmkoľvek iným protivenstvom. Boh to hovorí preto, lebo vie, že „...radosť Hospodinova je vašou silou“ (Nehemiáš 8,10; ROH). Je to radosť z úzkeho spoločenstva s Ním, ktorá nás posilňuje.

Moja manželka a celá rodina – synovia, nevesty a vnúčatá – mi prinášajú radosť! Keď som odcestovaný mimo domu, mávam chvíle, keď si vyhladáam nejakú ich fotku a dívam sa na ňu. Zakaždým to dodá môjmu srdcu radosť. A tiež ma to posilňuje.

To je to, čo Nehemiáš hovoril svojmu ľudu. Prechádzali ťažkým obdobím, a tak Nehemiáš na nich zavolať: „Nesmútte uprostred tohto protivenstva – uprite svoj zrak na Hospodina. Lebo keď sa k Nemu priblížite, naplní vaše srdcia radosť a tá radosť bude vašou silou“ (moja parafráza).

Chvála spôsobí, že sa prestanete sústreďovať na seba a obrátite sa k Pánovi. Uprostred skúšok dokážeme ľahko stratiť zo zreteľa, že Boh je schopný – častokrát práve kvôli tomu intenzívnemu tlaku, ktorý prežívame. Dávid napísal väčšinu svojich žalmov uprostred skúšok. Vďaka tomu, že chválil Boha, bol schopný udržať si svoju silu aj uprostred vrcholne nepriaznivých okolností.

V Izaiášovi 61,3 Boh hovorí, že On nám dáva „...olej radosti namiesto smútku a slávnostné rúcho namiesto sklesnutého ducha“.

Spomínam si na jedno veľmi suché obdobie, počas ktorého pre mňa naozaj veľa znamenal tento verš. Bol som doma sám a doľahla na mňa ťažoba. Zobral som si Bibliu a chcel som si ju začať čítať, no veľmi mi to nešlo. Tak som sa začal modliť a to bolo ešte horšie. Vo vnútri som cítil, že Boží Duch mi hovorí: „Pusti si nejaké CD-čko, na ktorom sú chvály.“ A tak som zašiel do miestnosti, kde sme mali prehrávač a zapol som si oslavnú hudbu, a začal som spievať tie piesne. Chcelo to niečo viac, a tak som sa začal pokúšať tancovať pred Pánom. Pociťoval som ale takú ťažobu v srdci, že som mal pocit, ako keby som tancoval v tekutom olove. Ani netreba dodávať, že som sa naozaj trápil.

Keď skončila tá séria piesní, mal som pocit, že si mám tie isté piesne pustiť znova. Počas tohto „druhého kola“ som ale začal počúvať, čo spievam. Zrazu som vo svojom srdci zahliadol Ježiša na tróne a Jeho veľkú lásku. V mojej duši sa ako keby otvoril prameň radosti a ja som začal tancovať úplne bez zábran. Všimol som si, že som prestal sledovať sám seba a začal som sa sústrediť na Ježišovu veľkosť. Nasledujúcich tridsať minút som spieval a tancoval a behal po našom dome ako šialený. Ťažoba odišla preč, a zo mňa začal vytekať život a sila – aj napriek tomu, že pred tridsiatimi minútami tam ešte nič z toho nebolo.

Počas toho, ako som Ho chválil, som sa opäť začal sústreďovať na Neho. Zakúšal som to, o čom píše Izaiáš: „S radosťou budete čerpať vodu z prameňov spásy“ (Izaiáš 12,3) a prostredníctvom radosti Pánovej som čerpal silu z prameňov spásy.

Chvála nám pomáha zameriavať svoj zrak na radosť, ktorá je pred nami a nie na okolnosti, ktoré nás obklopujú.

Preto aj my, obklopení takým veľkým zástupom svedkov, odhodme všetku príťaž a hriech, čo nás opantáva a vytrvajme v behu, ktorý máme pred sebou. Upierajme zrak na Ježiša, pôvodcu a

završovateľa našej viery. Miesto radosti, ktorá sa mu ponúkala, pretrpel muky na kríži, pohrdol potupou a teraz sedí po pravici Božieho trónu. Myslite na toho, ktorý zniesol od hriešnikov voči sebe také protirečenie, aby ste neochabovali a neklesali na duchu. V boji proti hriechu ste sa ešte nevzopreli až do krvi. (Židom 12,1-4)

Ježiš pretrpel najväčšie skúšky, akým kto kedy čelil alebo ešte len bude čeliť – a robil to s očami upretými na radosť, ktorá bola pred Ním; teda s pohľadom na vzkriesenie, ktoré nasledovalo po ukrižovaní. Bola to tá sláva, ktorá mala nasledovať po poslušnosti v utrpení a ktorá v konečnom dôsledku priviedla mnohých synov a dcéry do Jeho Kráľovstva – vrátane vás a mňa!

To je cesta, ktorou sa uberáme my, ktorí nasledujeme v Jeho stopách. Po zapretí seba a ukrižovaní tela nás čaká vzkriesený život. Po utrpeniach tela dospievame k potrebnej zrelosti, ktorej ovocie je bližší vzťah s Ježišom! Po ťažkostiach púšte nás čaká veľká sláva! Pavel píše: „Usudzujem totiž, že utrpenia terajšieho času sa nedajú ani porovnať s budúcou slávou, ktorá sa má na nás zjaviť“ (Rimanom 8,18).

Božia sláva sa zjaví v cirkvi ešte pred Jeho návratom. Jej rozsah bude taký veľký, že potiahne celé mestá a národy k spaseniu. Nikdy predtým zem nezažije také prejavy Jeho moci, aké budú zjavené v tých Kristových nasledovníkoch, ktorí dovoľia Bohu, aby ich prečistil. Toto vyliatie Jeho Ducha, ktoré povedie k veľkej žatve, nebudú musieť ľudia nijako propagovať. Božia moc a sláva to zabezpečia bez ľudskej pomoci!

Milovaní, nebudte prekvapení ohňom skúšky medzi vami, ktorý na vás prišiel, ako keby sa vám prihodilo niečo neobychajné, ale radujte sa, keď máte účasť na

Kristových utrpeniach, aby ste sa s plesaním radovali, aj keď sa zjaví jeho sláva. (1. Petra 4,12-13)

Znova, čo je tá radosť, ktorá nám je ponúkaná? Je to Jeho sláva, ktorá je zjavená v tých z nás, ktorí trpeli v dôsledku poslušnosti Kristovi. Všimnite si, že tá istá miera utrpenia, ktoré zažívate, je zároveň mierou radosti, ktorou sa radujete vo vedomí, že čím väčší odpor, tým väčšia sláva!

Stratíte svoj život

Milí priatelia, keď zažívate opozíciu, neprestávajte hľadať Pána! Viem, že On vás bude viesť do ťažkých životných situácií, pretože čím väčší je boj, tým väčšie bude aj víťazstvo pre Kráľovstvo a pre vás. Uprostred týchto bojov si však vždy držte pred očami túto garanciu:

Boh je však verný. On nedopustí, aby ste boli skúšaní nad svoje sily, ale so skúškou dá aj východisko, aby ste ju vládali zniesť. (1. Korinťanom 10,13)

Bez ohľadu na to, aké pokušenia sú pred vami, vy máte moc, aby ste nimi prešli a aby ste nimi prešli úspešne a slávne. Inak by ste im vôbec nečelili; Boh by to nedovolil!

Ak milujete svoj život, počas ťažkostí sa budete vzdávať. Prestanete sa usilovať a uspokojíte sa s neplodným životným štýlom.

Zjavenie Jána 12,11 hovorí: „Ale oni nad ním zvíťazili pre Baránkovu krv a pre slovo svojho svedectva a nemilovali svoj život tak, aby sa zľakli smrti.“

Ľudia, ktorým viac záleží na nich samých, ako na Božej vôli, sú zároveň ľuďmi, ktorí milujú svoj život. A Ježiš hovorí: „Lebo kto

by chcel zachrániť svoj život, stratí ho, a kto by stratil svoj život pre mňa, nájde ho“ (Matúš 16,25).

Jediný spôsob, ako môžete vydržať v tom, čo je pred vami v nasledujúcich dňoch, je stratiť svoj život. Chcem vás vyzvať, aby ste pokračovali v napredovaní „dokiaľ nebude vyliaty na nás Duch z výsosti, a vtedy bude obrátená púšť na úrodné pole, a úrodné pole bude považované za les“ (Izaiáš 32,15; ROH).

Púšť nie je miestom, kde si máme zložiť svoje zbrane a vzdať sa! Je to miesto, kde máme byť silní, odvážni a smelo konať Pánovu vôľu. Je to miesto, kde sa máme podriaďovať Bohu a neochvejne sa vzoprieť diablu.

Ak sa práve teraz nachádzate na púšti, Boh vás na toto miesto priviedol preto, aby ste mohli spoznať, čo je vo vašom srdci. Veľakrát sa mi stalo, že to, čo som zo začiatku považoval za diablove pukušenia, boli vlastne iba skryté oblasti môjho života, ktoré som potreboval podriaďovať Kristovi.

Na svojej ceste za dosiahnutím nebeskej odmeny pamätajte na tieto slová:

Ale vďaka Bohu, ktorý nám v Kristovi vždy dáva víťaziť... (2. Korinťanom 2,14)

Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Súženie alebo úzkosť, prenasledovanie alebo hlad, nahota, nebezpečenstvo alebo meč? ... Toto všetko však víťazne prekonávame skrze toho, ktorý si nás zamiloval. (Rimanom 8,35 a 37)

No vďaka Bohu, ktorý nám dáva víťazstvo skrze nášho Pána Ježiša Krista! (1. Korinťanom 15,57)

Neprestávajte hľadať Pána. Nevzdávajte sa. Držte si pred očami víziu, ktorú vám Boh daroval – bez ohľadu na to, ako vyzerajú okolnosti. Jozefova situácia v cisterne a neskôr v cudzej krajine, keď bol uvrhnutý do väzenia, sa zdala byť beznádejná. Zdalo sa, že jeho život končí. Ako by ešte niekedy mohol mať nejakú budúcnosť? Pamätajte ale, že „ľuďom je to nemožné, ale Bohu nie; lebo Bohu je všetko možné“ (Marek 10,27).

Tak je to aj s vami – bez ohľadu na to, akými ťažkými vecami musíte prechádzať, pamätajte, že „pre toho, kto verí, je všetko možné“ (Marek 9,23).

Majte svoj zrak upretý na radosť, ktorá je pred vami a tou radosťou je Jeho sláva, ktorá sa zjavuje vo vás. To vám dodá silu na prekonávanie skúšok, ktorým čelíte. Pokračujte v hľadaní Jeho celým svojím srdcom a verte tomu, čo vám On hovorí skrze svojho Ducha prostredníctvom svojho Slova. Ak to budete robiť, tak zakúsíte víťazstvo na púšti.

Tomu však, ktorý vás môže uchrániť pred pádom
a nepoškvrnených postaviť
s plesaním pred svoju slávu,
jedinému Bohu, nášmu Spasiteľovi
skrze Ježiša Krista, nášho Pána,
sláva, veleba, moc a vláda
pred všetkými vekmi, teraz i na všetky veky.
Amen. (Júdov list 1,24-25)

DISKUSNÉ OTÁZKY

Ak túto knihu čítate spolu so študijným kurzom *Púšť* (čo je veľmi dobrý nápad), odporúčam vám, aby ste si každý týždeň pozreli príslušnú lekciiu a potom aby ste použili príslušné diskusné otázky na spracovanie danej témy v rámci skupinky. Video lekcie sú paralelným materiálom, ktorý zvyrazňuje hlavné témy z tejto knihy, a preto je ideálne, ak si všetci pozrú aj tie lekcie, aj prečítajú túto knihu.

Nech sa páči!

1. Lekcia

Prečítajte si 1. kapitolu

1. Aký je rozdiel medzi Božou všadeprítomnosťou a zjavenou Božou prítomnosťou? Prečo je pre nás užitočné, keď rozumieme, aký je v tom rozdiel?
2. Prečo je také dôležité, aby sme dokázali rozlišovať obdobia, v ktorých sa práve nachádzame a vedieť, či sa práve nachádzame na púšti alebo nie?
3. Prečo podľa vás Satan používa obdobia púšte na to, aby nás pokúšal, aby sme zhrešili alebo aby sme sa vzdali svojej viery?
4. Prečo nám Boh dovolí, aby sme si sami predĺžili svoj pobyt na púšti?

2. Lekcia

Prečítajte si 2. a 3. kapitolu

1. Púšť má niekoľko zámerov. S ktorými zo siedmich zámerov, ktoré sú spomínané v tejto lekcii, sa viete najviac stotožniť a prečo?
2. Čo myslíte, prečo poslušnosť Bohu na púšti vedie k duchovnému rastu?

3. Púšť je obdobím seba-objavovania. Menujte niekoľko vecí, ktoré ste sa na púšti dozvedeli o sebe a o svojom chodení s Bohom?
4. Ako ste sa počas týchto pokorujúcich chvíľ naučili nachádzať svoju silu v Bohu?

3. Lekcia

Prečítajte si 4. kapitolu

1. Medzi zaslúbením a jeho naplnením sa vždy odohráva nejaký proces. Prečo je podľa vás ten proces dôležitý?
2. Ako ste doteraz vo svojom živote vnímali proces realizácie zaslúbenia?
3. Prečo podľa vášho názoru Boh dáva človeku zaslúbenie predtým, než zakúsi ten proces?
4. Prečo je dôležité, mať od Boha zaslúbenie pre svoj život a nielen iba nejaký päťročný plán?

4. lekcia

Prečítajte si 5. a 6. kapitolu

1. Ako nám porovnanie životov Saula a Dávida pomáha pri porozumení dôležitosti toho, ako nás Boh pomocou púšte prečisťuje?
2. Prečisťovanie zlata spôsobuje, že zlato je flexibilnejšie; Božie prečisťovanie nás zase robí mäkkšími voči Nemu. Popíšte, čo znamená byť mäkkším voči Nemu.
3. Keď Boží proces prečisťovania odhalí skrytý hriech alebo slabosť, aká by mala byť naša reakcia?
4. Ako nás proces prečisťovania pripravuje na to, aby sme jasnejšie zjavovali Ježiša?

5. Lekcia

Prečítajte si 7. kapitolu

1. Prečo Boh nenávidí sťažovanie sa? Ako vyzerá sťažovanie sa vo vašom živote teraz?

2. Aký je rozdiel medzi ľuďmi, ktorí sa sťažovali v Malachiášovi a medzi sťažovaním sa Jeremiáša? Prečo sa Boh nahneval na tú prvú skupinu a na druhej strane odpovedal na Jeremiášove sťažnosti?
3. Súd znamená rozhodnutie, nie odsúdenie. Keď súd začína od domu Božieho, Boh ho používa na rozhodnutie o tom, kto je hodný Jeho služby. Čo myslíte, na ktoré veci sa díva Boh pri robení tohto rozhodnutia?
4. Boh hľadá nádoby, ktoré budú vhodné na službu. Ako by ste popísali rozdiel medzi tým, keď je niekto povoláný a keď je niekto vyvolený?

6. Lekcia

Prečítajte si 8. kapitolu

1. Aká bola vaša prvotná reakcia, keď ste počuli o tom, že utrpenie je dar? Ako sa zmenila vaša perspektíva ku koncu tejto lekcie?
2. Boh nedovolí, aby ste boli skúšaní viac, než to dokážete zvládnuť. V akom zmysle je to pre vás povzbudením?
3. Boh vás nenechá žiť iba vo vašej súčasnej sile. Čo vás to učí o Božom pláne s vaším životom?
4. Boh dovoľuje, aby sme dnes vstupovali do skúšok, ktoré sú napodobnením tlakov, ktorým budeme čeliť zajtra. Čo vám Boh hovoril o vašej budúcnosti, čo vám pomáha porozumieť významu tlakov, ktoré pociťujete uprostred svojich súčasných skúšok?

7. Lekcia

Prečítajte si 9. kapitolu

1. Nasledovanie Boha nie vždy dáva zmysel. Prečo je ťažké dôverovať Bohu vtedy, keď „nedodržiava“ tradičné spôsoby robenia vecí?
2. Ako sa cítite, keď Boh nekoná v súlade s vaším časovým plánom? Aké tlaky a pokušenia zvyknete pociťovať, keď sa vám zdá, že Boh mešká so svojím zasľúbením?

3. Ako ste videli naplnenie tejto pravdy vo vašom živote: *Čokoľvek, čo sa narodí v sile vášho tela, budete musieť udržiavať v sile vášho tela?* Ako sa to líši od toho, čo Boh zrodí cez vás?
4. Čo vám dáva uistenie o tom, že kráčate vo svojom živote po Božej ceste?

8. Lekcia

Prečítajte si 10. kapitolu

1. Púšť je miestom, kde sa nám zjavuje Boh. Prečo sa nám ale počas tohto obdobia zároveň zdá, že Boh je vzdialený?
2. Ako to vyzerá, keď v prvom rade hľadáme Boha a nie Jeho požehnanie?
3. Prečo je nebezpečné, keď sa vám vaše zaslúbenie alebo povolanie stane dôležitejšie ako sám Boh?
4. Keď vidíte vzor, akým sa Boh zjavoval hrdinom viery v Písme, ako to mení vaše očakávania od pobytu na púšti?

9. Lekcia

Prečítajte si 11. kapitolu

1. Prečo je pre nás dôležité, aby sme si dobre zvážili, kde hľadáme úľavu a potešenie – hlavne počas duchovne suchých období?
2. Keď kopeme hlboko na modlitbách a pri štúdiu Písma – hlavne vtedy, keď na to nemáme ani chuť – ako to posilňuje naše duchovné korene?
3. V čom je pre vás povzbudením poznanie, že najväčšie útoky proti vašej úrode prichádzajú tesne predtým, než sa tá úroda zjaví?
4. Prečo rozjímanie o Božej vernosti prináša premenu do obdobia púšte?

10. Lekcia

Prečítajte si 12. kapitolu

1. Ako vás púšť pripravila na zmenu obdobia vo vašom živote?
2. Prečo je zmena ťažká? Čo je často našou najväčšou prekážkou pri prispôbení sa zmene?
3. Čo vás najviac zaujalo pri popise procesu obnovenia kožíc? Z akého dôvodu vás to najviac zaujalo?
4. Ak máme uchopiť niečo nové, musíme najprv pustiť to staré. Aké veci potrebujete pustiť, aby ste mohli uchopiť niečo nové?

PRÍLOHA

Spasenie k dispozícii pre všetkých

*Ak svojimi ústami vyznáš Ježiša ako Pána
a vo svojom srdci uveríš, že Boh ho vzkriesil z
mŕtvych, budeš spasený. Lebo srdcom veríme v
spravodlivosť, ale ústami vyznávame spásu.
—Rimanom 10,9–10*

Boh chce, aby ste zakúšali život v plnosti. Je nadšený z vás a z plánu, ktorý má pre váš život. Existuje však len jeden spôsob, ako sa môžete vydať na cestu za svojim životným poslaním: prijatím spasenia skrze Božieho Syna, Ježiša Krista.

Skrze Ježišovu smrť a vzkriesenie Boh pre vás vytvoril spôsob, ako môžete vstúpiť do Jeho Kráľovstva ako Jeho milovaný syn alebo dcéra. Ježišova obeť na kríži zabezpečila, že večný život a život v plnosti je k dispozícii aj pre vás. Spasenie je Boží dar pre vás; nemôžete spraviť nič, čím by ste sa oň mohli pričiniť alebo si ho zaslúžiť.

Ak chcete prijať tento vzácny dar, uznajte si najprv svoj hriech, ktorý spočíva v živote v nezávislosti na vašom Stvoriteľovi – to je totiž koreň všetkých hriechov, ktorých ste sa dopustili. Toto pokánie je kľúčovou súčasťou prijatia spasenia. Peter to veľmi jasne vyjadril v ten deň, keď bolo zachránených päť tisíc ľudí, ako to popisuje kniha Skutkov apoštolov: „Kajajte sa a obráťte sa, aby boli zotrené vaše hriechy“ (Skutky 3,19). Písmo vyhlasuje, že všetci sme sa narodili ako otroci hriechu. Toto otroctvo má koreň v Adamovom hriechu, ktorý sa prvý rozhodol vedome neuposlúchnuť Boha. Pokánie je voľba odísť preč od poslušnosti

sebe a Satanovi, otcovi klamstiev, a obrátiť sa v poslušnosti ku svojmu novému Majstrovi, Ježišovi Kristovi – k Tomu, ktorý za vás položil svoj život.

Ježišovi musíte dať panstvo svojho života. Ak má Ježiš byť vaším „Pánom“, znamená to, že Mu dáte do vlastníctva svoj život (ducha, dušu a telo) – všetko, čím ste a čo máte. Získa tak absolútnu autoritu nad vašim životom. V tej chvíli, keď to spravíte, Boh vás vyslobodí z tmy a preniesie vás do svetla a slávy svojho Kráľovstva. Jednoducho prejdete zo smrti do života – stanete sa Jeho dieťaťom!

Ak chcete prijať spasenie skrze Ježiša, modlite sa tieto slová:

Nebeský Bože, uznávam, že som hriešnik a že nedokážem naplniť požiadavky Tvojej spravodlivosti. Zaslúžim si večný súd za moje hriechy. Ďakujem Ti za to, že si ma v tomto stave nenechal, pretože verím, že si poslal Ježiša Krista, svojho jednorodeného Syna, ktorý sa narodil z panny Márie, aby za mňa zomrel a vyniesol môj rozsudok na kríž. Verím, že Ježiš bol na tretí deň vzkriesený a teraz sedí po Tvojej pravici ako môj Pán a Spasiteľ. A preto dnes činím pokánie zo svojej nezávislosti na Tebe a celý svoj život odovzdávam Tebe, aby si sa stal mojím Pánom.

Ježišu, vyznávam Ťa ako Pána a Spasiteľa. Príd' do môjho života skrze svojho Ducha a zmeň ma na Božie dieťa. Zriekam sa vecí temnoty, ktorých som sa kedysi pridŕžal a od tohto dňa už viac nechcem žiť pre seba. Z Tvojej milosti budem žiť pre Teba, pretože Ty si vydal sám seba za mňa, aby som ja mohol žiť večne.

Ďakujem Ti, Pane; môj život je teraz kompletne v Tvojich rukách a podľa Tvojho Slova, nikdy nebudem zahanbený. V mene Ježiš. Amen.

Vitajte do Božej rodiny! Povzbudzujem vás, aby ste o tejto nadchýnajúcej udalosti porozprávali nejakému inému veriacemu človeku. Je tiež dôležité, aby ste sa začlenili do nejakého miestneho zboru, ktorý verí Biblii a aby ste sa spojili s inými ľuďmi, ktorí vás povzbudia vo vašej novej viere. Neváhajte kontaktovať našu organizáciu (navštívte stránku MessengerInternational.org) a my vám pomôžeme nájsť miestny zbor vo vašom okolí.

Práve ste sa vydali na tú najmimoriadnejšiu cestu. Prajem vám, aby ste každý deň rástli v zjavení, milosti a v priateľstve s Bohom!

ŽI S PERSPEKTÍVOU VEČNOSTI

Aby tvoj život stál za to teraz, aj vo večnosti

Tento pozemský život je ako para, no mnohí z nás ho žijú tak, ako keby nás už na druhej strane nič nečakalo. Avšak spôsob, akým žijeme tento život, rozhodne o tom, ako strávime večnosť. Písmo nám hovorí, že veriacich čakajú rôzne úrovne odmien – od sledovania, ako všetko na čom človek pracoval pohltí oheň súdu, až po spolu-vládnutie so samotným Kristom.

Vychádzajúc z princípov v 2. Korintánom 5,9-11 nám John Bevere pripomína, že všetci veriaci sa postavia pred Krista, aby prijali odmenu za to, ako prežili svoj život. Mnohí z nás budú šokovaní, keď sa dozvedia, že väčšinu nášho času sme strávili vecami, ktoré nemajú žiadny vplyv na večnú odmenu.

Ako teda môžeme robiť v živote to, čo je podstatné? V knihe *Ži s perspektívou večnosti* sa naučíte objavovať svoje povolanie a rozmnožovať to, čo vám Boh zveril. Keď získate perspektívu večnosti, budete zároveň zmocnení k tomu, aby ste pracovali na tom, čo pretrvá.

Dostupné na: **CloudLibrary.org**

DOBRO ALEBO BOH?

Prečo byť dobrým bez Boha nestačí?

Ak je niečo dobré, musí to byť od Boha, či nie?

Zdá sa, že v týchto dňoch sú slová dobro a Boh používané ako synonymá. Myslíme si, že to, čo je vo všeobecnosti prijímané ako dobré, musí byť v súlade s Božou vôľou. Štedrosť, pokora, spravodlivosť – dobro. Sebeckosť, arogancia, krutosť – zlo. Rozdiel medzi týmito kategóriami je pomerne jasný.

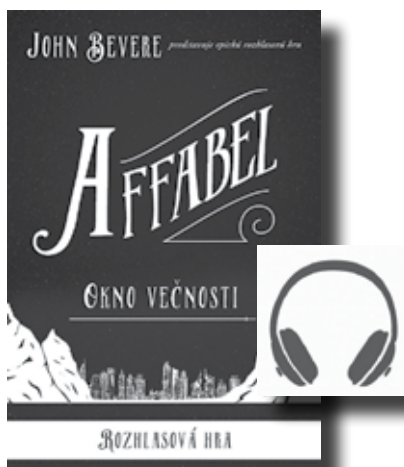
Naozaj však za tým nie je niečo viac? Ak je dobro také zrejmé, prečo potom Biblia hovorí, že potrebujeme mať schopnosť rozlišovať, aby sme ho rozoznali?

Dobro alebo Boh? nie je iba nejakým svoj-pomocným posolstvom. Táto kniha vás bude volať k niečomu viac, než len k zmene vášho správania. Zmocní vás k tomu, aby ste zakúšali Boha na takej úrovni, ktorá zmení každý aspekt vášho života.

Dostupné na: [CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org)

AFFABEL

Audio divadelná hra o okne do večnosti

Zamysleli ste sa už dostatočne nad večnosťou? Možno síce viete, kde ju strávite, no viete aj to, ako ju strávite?

Pre veriacich je veľmi podstatné, aby žili s perspektívou večnosti, aj keď večnosť je možno ťažko uchopiteľná. Táto epická audio dráma, vychádzajúca z knihy Johna Bevera *Ži s perspektívou večnosti*, ponúka pohľad na to, čo leží za hranicami našej pozemskej reality.

Pridajte sa k majestátnemu Kráľovi Jalynovi, temnému páňovi Dagonovi, k Láskavej, k Nezávislému a k ostatným, a spolu s nimi preskúmajte zázračnú krajinu *Affabel* a jej hrozný protiklad Ríše Osamelosti. Váš život bude premenený počas toho, ako budú jednotlivé postavy tejto drámy odhaľovať, čo je vo vašom srdci.

Dostupné na: CloudLibrary.org

ZNIČTE KRYPTONIT

Zbavte sa toho, čo vás okráda o silu

Podobne ako Superman, ktorý dokáže preskočiť akúkoľvek prekážku a poraziť všetkých nepriateľov, aj Kristovi nasledovníci majú nadprirodzenú schopnosť víťaziť nad výzvami, ktorým čelia. Avšak problémom tak pre Supermana, ako aj pre nás je kryptonit, ktorý nás okráda o našu silu.

Samozrejme, že Superman aj kryptonit sú fiktívni. Duchovný kryptonit ale nie je.

Táto kniha ponúka odpovede na otázku, prečo mnohí z nás nie sú schopní zakúšať nadprirodzenú silu, ktorá bola zrejماً u kresťanov prvého storočia.

John Bevere v knihe Zničte kryptonit odhaľuje, čo to ten kryptonit je, prečo kompromituje naše spoločenstvá a ako sa dá vyslobodiť z jeho pút.

Zničte kryptonit nie je nič pre zbabelcov, no zároveň to nie je ani návod na rýchly úspech. Je to skutočná pravda pre každého nasledovníka Krista, ktorý sa túži vydať na náročnú, ale osožnú cestu premeny.

Dostupné na: **CloudLibrary.org**

PRÍBEH MANŽELSTVA

Kedysi dávno... bolo manželstvo navždy. Bola to zmluva, ktorá spájala jedného muža s jednou ženou. Tento ich zväzok robil oboch silnejšími, cnostnejšími a obaja boli vďaka nemu lepšími modelmi toho, kým boli stvorení. Spolu sa mali lepšie, ako keby každý z nich žil osamote. Svadobný obrad bol iba začiatkom. Bol vstupnou bránou k budovaniu stavu – „a žili šťastne, až kým nepomreli.“

Každé rozhodnutie a čin mal nejakým spôsobom prispievať k budovaniu ich vzájomného zjednoteného života. Manžel a manželka vstupovali do veľkého, neznámeho priestoru – no so spojenými srdcami, rukami a hlasmi, ktoré boli vyjadrením lásky k ich Stvoriteľovi.

Ako sme mohli stratiť spojenie s týmto úžasným ľúbostným príbehom? John a Lisa Bevere vás v knihe *Príbeh manželstva* pozývajú k znovuobjaveniu Božieho pôvodného plánu. Už či ste ženatý/vydatá, slobodný/á alebo zasnúbený/á, váš príbeh je súčasťou Jeho príbehu.

Dostupné na: **CloudLibrary.org**

Organizácia **Messenger International** existuje preto, aby pomáhala jednotlivcom, rodinám, cirkevným zborom a národom uvedomiť si a zakúšať premieňajúcu moc Božieho Slova. Toto poznanie povedie k zmocneniu v životoch jednotlivcov, k premenám celých komunit a k dynamickým reakciám na nespravodlivosti, ktoré trápia nás svet.

CloudLibrary je internetová platforma, ktorá dáva pastorm a vedúcim po celom svete voľný prístup k digitálnym materiálom v ich vlastnom jazyku.

Vyhľadajte si CloudLibrary.org a nájdite tam viac voľne stiahnuteľných materiálov od Johna a Lisy Bevere vo viac ako 100 jazykoch!

Elektronické knihy, video a audio vyučovania, audio knihy, Bible...

Chcete viac? Naskenujte toto:
CloudLibrary.org

BOŽE, KDE SI?!

SÉRIA DOPLNKOVÝCH MATERIÁLOV

Kniha, ktorú práve držíte v ruke, je súčasťou série materiálov na tému Bože, kde si?! od Johna Bevera. Keď si prečítate túto knihu a využijete aj doplnkové materiály, ktoré sú dostupné na priloženom DVD a tiež voľne sťahiteľné na stránke CloudLibrary.org, budete môcť preštudovať všetky súčasti tohto dynamického a transformujúceho vyučovania. Ak ho budete správne študovať, ovplyvní a posilní váš kresťanský život a pomôže vám vykonať viac toho pre Boha.

Séria materiálov Bože, kde si?! pozostáva z nasledujúcich elementov. Všetky si môžete načítať do svojich osobných prístrojov:

- Bože, kde si?! kniha. Toto je jediná tlačaná súčasť tejto série materiálov. Kniha je v elektronickej forme tiež súčasťou materiálov, ktoré sú obsiahnuté na DVD.
- Bože, kde si?! séria materiálov na DVD. Priložený DVD disk obsahuje všetky materiály z tejto série v digitálnom formáte. Toto DVD sa nedá prehrávať na domácich DVD prehrávačoch. Všetky súbory sa ale dajú načítať a prehliadať na vašom tablete, počítači alebo telefóne.
- Bože, kde si?! audio kniha. Všetky časti knihy Bože, kde si?! načítané vo vašej reči v MP3 formáte.
- Bože, kde si?! video vyučovanie. Všetkých 11 video vyučovaní vo formáte MP4.
- DVD ROM obsahuje aj iné knihy a materiály, vrátane elektronických kníh *Dobro alebo Boh? a Ži s perspektívou večnosti*.

Multimediálne vyučujúce materiály, elektronické knihy a Biblie sú voľne dostupné a sťahiteľné na:

CloudLibrary.org

VŠETKY MATERIÁLY V RÁMCI TEJTO SÉRIE VYUČOVANÍ SÚ DAROM PRE VÁS!

Slobodne kopírujte toto DVD, kopírujte materiály na ňom obsiahnuté, posielajte ich priateľom, kopírujte a vkladajte ich do textu v rámci Wordovských dokumentov, posielajte toto vyučovanie členom vášho cirkevného zboru a nahrávajte ich na internet, kde budú dostupné aj pre iných. Šírte tieto materiály kdekolvek, kde je hlad po dobrom vyučovaní Božieho Slova a po zmocnenom kresťanskom živote.

Ďalšie informácie o sérii materiálov na tému *Bože, kde si?!*

Súbory na tomto DVD ROM sa nedajú prehrávať na bežnom video prehrávači. Keďže pozostávajú z rôznych súborov, to znamená z video, audio a textových súborov, dajú sa prehrávať a prehliadať iba na počítači alebo inom digitálnom zariadení.

MP4 video súbory sa dajú nahrávať a prehliadať na vašom tablete alebo počítači.

MP3 audio súbory sa dajú nahrávať do vášho audio prehrávača, do telefónu alebo počítača.

Elektronické knihy sa dajú nahrávať do vášho telefónu, tabletu alebo počítača. Dajú sa ľahko prečítať, tlačiť alebo duplikovať. Kludne kopírujte časti týchto textov do svojich vlastných dokumentov!

Doplňkové materiály sú dostupné v mnohých jazykoch na internetovej stránke:

CloudLibrary.org

BOŽE, KDE SI?!

DISK S DOPLNKOVÝMI MATERIÁLMI

Určené iba pre
počítače

Pozerajte videá a stahujte
ďalšie materiály na:

CloudLibrary.org

JOHN BEVERE

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Tento materiál a iné vyučovania od Johna a Lisy Bevere sú k dispozícii na voľne dostupnej internetovej stránke, obsahujúcej video-streaming a voľne stiahnuteľné materiály organizácie Messenger:

CloudLibrary.org

Ďalšie materiály v mnohých jazykoch sú k dispozícii na pozretie a stiahnutie na Youtube.com a Youku.com a na ďalších internetových stránkach.

CÍTITE SA STRATENÍ UPROSTRED ŤAŽKÉHO OBDOBIA A KLADIETE SI OTÁZKU: “BOŽE, KDE SI?!”

Možno ste kedysi počuli Boha hovoriť, no teraz sa vám zdá, že je ticho. Možno ste napreodovali vo viere, no teraz ako keby nikde neviete nájsť Jeho prítomnosť. Vitajte na púšti – na mieste, ktoré sa nachádza medzi tým, ako prijímame Božie zaslúbenie a tým, ako ho vidíme sa realizovať.

Mám pre vás ale dobrú správu – nehovoríme tu o nehostinnej pustatine. Boh používa púšť na to, aby nás pripravil a vystrojil pre naše životné poslanie – samozrejme len vtedy, ak cez ňu prejdeme správne. Na rozdiel od toho, čo si možno mnohí myslia, prechádzať týmito obdobím neznamená, že iba očakávame na Boha. Pri prechádzaní púšťou zohráva každý z nás svoju rolu. Veľkú rolu. A ak nechcete mrhať časom a zacykliť sa tam, je dôležité vedieť, o čom tá púšť je.

Najlepšie predávaný autor John Bevere v tejto poučnej knihe prináša kľúčové biblické pohľady a hlboké príbehy, ktoré vám pomôžu v zorientovaní sa a pri prechádzaní týmito suchým alebo náročným obdobím – aby ste mohli vstúpiť do všetkého, čo má Boh pre vás pripravené.

Súčasťou knihy je *Bože, kde si?!*
DVD s doplnkovými materiálmi

JOHN BEVERE je medzinárodný rečník a najlepšie predávaný autor, ktorý je známy svojím odvážnym a nekompromisným prístupom k Božiemu Slovu. John a jeho manželka, Lisa, sú zakladateľmi organizácie Messenger International – duchovnej služby, ktorej cieľom je rozvoj nekompromisných nasledovníkov Krista, ktorí premieňajú náš svet. Keď je John doma, v Colorade, môžete ho prichytiť pri tom, ako hrá súťažné kartové hry so svojimi štyrmi synmi alebo ako sa snaží presvedčiť Lisu, aby si s ním šla zahrať golf.

Voľne stiahnuteľné materiály
a video streaming nájdete na stránke
CloudLibrary.org

Táto kniha je DAROM OD AUTORA
a NIE JE URČENÁ NA PREDAJ.

SYLOAM
WWW.SYLOAM.EU

MESSENGER
INTERNATIONAL

MessengerInternational.org

CHCETE VIAC?
NASKENUJTE TU.

